

Concurs – Câștigă o vacanță în Halkidiki!

Bonus: Cadou Oriflame

FLACĂRA

800 de români au
„piese de schimb“
pentru sănătate

Transsexual
de exuberant

Politică:
Cine achită
nota de plată?

Iulia Vântur
dansează
pentru tine

exclusivitate

**MILIARDARUL
INVIZIBIL**
Josif Constantin
Drăgan

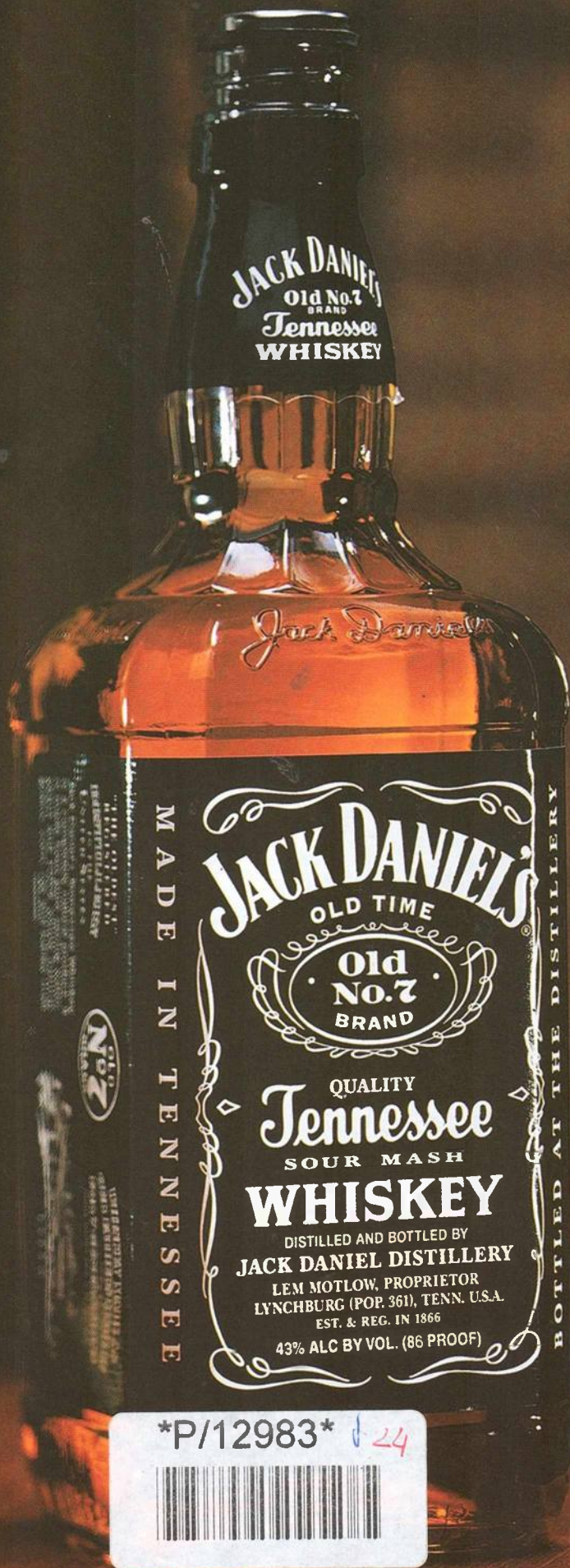
Voluntar
în Maroc

Isabel
în *Casa
spiritelor*

Aventurile
românilor
pe vasele
de croazieră

www.revistaflacara.ro

P/12983

24

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Celulele stem recoltate din sângele ombilical,

Casco pentru sănătate

Amalia tocmai a sărbătorit, cu „șampania” cea mai bună din lume, respectiv laptele mamei, bașca o grămadă de jucării, împlinirea respectabilei vârste de patru luni. Îmbrăcată ca o prințesă, a ieșit apoi pentru plimbarea de după-amiază, în Parcul Național, din București. Într-o caleașcă sub formă de cărucior, „trasă” de tataie. Și monitorizată atent de „serviciul de pază și protecție maternă”. Pentru primul interviu din viața ei, a fost admirabilă. Cu un gângurit și un zâmbet, ne-a lămurit cum stau lucrurile. Chiar dacă Amalia nu știe, încă, are ceva în plus față de majoritatea bebelușilor de seama ei. Un „depozit” de sănătate, într-o „bancă” din Slovacia. Dacă, Doamne- ferește, în viață va avea de-a face cu boli foarte grave, vreo 70 la număr, vindecarea îi este asigurată. Simplu, apelând la rezerva ei de sănătate. La „piesele de schimb”. Adică la miraculoasele celule stem. Pe care părinții au avut grijă să i le recolteze, la naștere.

800 de bebeluși din România au „piese de schimb”, în caz de boală

Ultimul raport de cercetare al Grupului de Studii Sociale 2000 despre atitudini și percepții cu privire la transplantul de organe a relevat faptul că aproape jumătate dintre români au auzit de recoltarea de sânge placentar la nașterea unui copil. Dintre cei care au auzit de procedură, 39,3% l-ar da spre păstrare în folsul copilului lor, iar 29,1% l-ar dona unei bănci publice. Studiul a fost efectuat în perioada 10-15 aprilie 2007, în mediul urban, pe un eșantion reprezentativ la nivel național.

Raluca Balașcan, mama Amaliei, a aflat de recoltarea sângelui ombilical de pe internet și de la televizor. I s-a părut un subiect interesant, așa că l-a aprofundat. A intrat pe site-ul Eurocord-Slovia, apoi pe cel al reprezentanței din România, respectiv Cord Blood Center, din Cluj. Informațiile au convins-o că este cel mai înțelept lucru pe care poți să-l faci pentru sănătatea copilului tău, chiar la naștere. Când s-a apropiat barza, a procedat întocmai: „Am sunat la Cluj și, sincer, am fost surprinsă de cât de serioși sunt reprezentanții filialei. Era seară, după program, mi-au spus că mă caută ei, în ziua următoare. O fi ca la noi, am gândit, de azi pe mâine, dar nici vorbă. M-a sunat chiar directorul, deși era pe la Budapesta. Am semnat contractele foarte repede și mi-au trimis chitul de recoltare, sigilat. Am avut noroc că m-am grăbit, pentru că am născut prematur, la opt luni. Medicul meu nici nu era în București, m-a asistat prin telefon. Auzeam cum vorbește cu doctorița Grigoriu, de la Municipal, cum îi dă indicații. Am înțeles că recoltarea sângelui ombilical e un procedeu destul de simplu, îl poate face orice medic. După nici o lună de la naștere, am primit analizele, ceea ce îmi garanta că sângele recoltat este bun pentru un eventual transplant. De-abia atunci am plătit, în trei tranșe, în total vreo 30 și ceva de milioane. Sunt foarte bucuroasă că am reușit să fac asta pentru sănătatea copilului meu. Am cercetat prin arborele nostru genealogic și am găsit niște cancere, pe la rude. Acum stau liniștită. Mi-am sfătuit toate prietenele să procedeze la fel. Nașa Amaliei, care

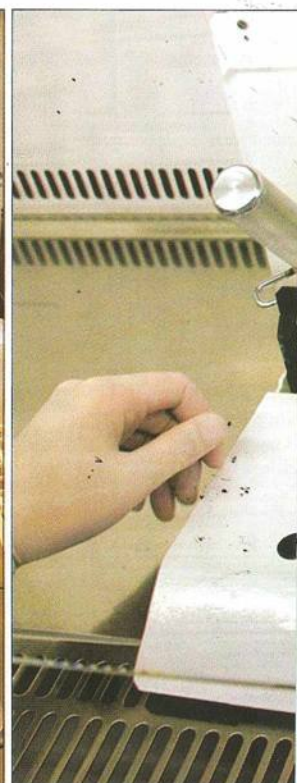
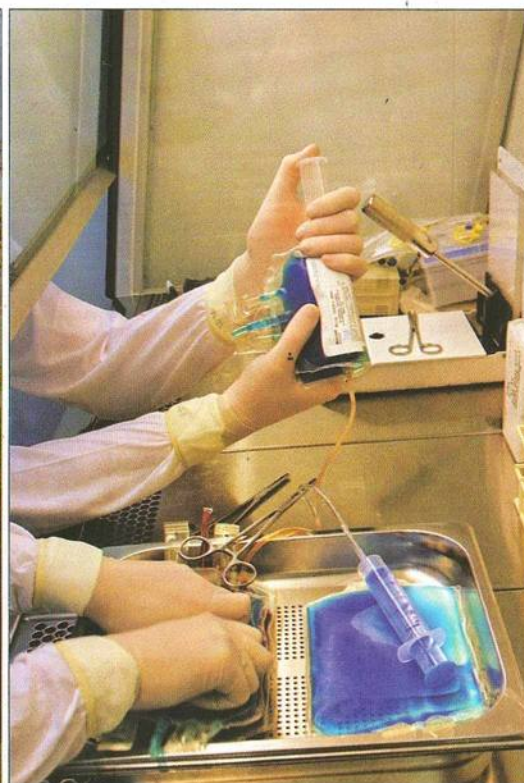
locuiește în Italia, așteaptă să nască și a semnat contractul de recoltare tot cu firma din Cluj.”

Până mai ieri, placenta și cordonul ombilical erau considerate deșeuri și se ardeau laolaltă cu alte resturi din spitale. Cercetările medicale au dovedit, însă, că tocmai acolo stă speranța și rezerva de sănătate a umanității. Celulele stem, recoltate din sângele ombilical, ajută la vindecarea unor boli dintre cele mai grave, majoritatea mortale: leucemie, cancer, tumori cerebrale, limfodenoame, scleroză, diabet, Alzheimer, Parkinson, afecțiuni cardiace, hepatice etc. Așa stând lucrurile, s-a trecut la „colectarea” acestor celule. De ani buni, în țările dezvoltate, și din aprilie 2006, în România. Recoltarea se face după tăierea cordonului ombilical, în circuit închis, imediat după naștere, pentru a evita coagularea. Sângele este preluat, apoi, de reprezentanții societății din Cluj, care îl transportă, în maximum trei zile, până în laboratoarele din Slovacia. Acolo se fac toate analizele necesare și celulele „alese” rămân la păstrare, în containere cu azot lichid, până când proprietarul are nevoie de ele. Cam așa sună, în mare, povestea miraculoaselor celule salvatoare de vieți. Pentru amănunte, mergem la Cluj.

Am ajuns la sediul Cord Blood Center, din Splaiul Independenței, nr. 1-4, cam în același timp cu două viitoare mămici. Ramona Moldovan stă să nască un băiețel, ca să zic așa, peste vreo două săptămâni. Corina Corneu mai are o lună până își va ține fetița în brațe. O s-o cheme Ștefania.

Doamnele au venit să semneze contractele și să afle cât mai multe detalii. Pentru că tot informații vreau și eu, dr. Dan Sergiu Habago, country manager, profită de situație și ne adună într-o „conferință de presă”. Întreruptă, ce-i drept, de zeci de telefoane, pe aceeași temă. Scuze pentru viitoarele mămici, că eu am vrut și amănunte care, poate, nu le interesau. Deși nu strică, la casa omului. Cum ar fi câteva date despre societatea cu pricina. Cord Blood Center a fost înființată în 2004, ca reprezentanță în România a societății cu același nume din Bratislava. Este înregistrată ca SRL și are toate avizele necesare, atârinate pe pereți, inclusiv cel al Agenției Naționale de Transplant și al Ministerului Sănătății, pentru a exporta

Celulele stem sunt un adevărat sistem de reparare a organismului. Când o celulă musculară, nervoasă, osoasă sau de orice altă natură este afectată, celula stem îi ia locul. Simplu, ca și când pentru sănătatea noastră ar exista niște piese de schimb. Se defectează un „șurub“, nici o problemă, îl înlocuim. Chiar dacă el se numește țesut hepatic sau cardiac. Celulele stem au proprietatea de a se diferenția și a forma alte celule, țesuturi, organe, vase de sânge, această calitate fiind mană cerească pentru tratamentul unor boli dintre cele mai grave. De aceea, a avea pregătit un țesut de transplant, într-o bancă de sânge placentar, este un fel de CASCO pentru viață. În caz de accident de sănătate, celulele stem repară ce s-a stricat. Ele pot fi folosite pentru transplant propriu, la frați, unde compatibilitatea este de 25%, și chiar la părinți, compatibilitatea fiind mult mai mică. Pot fi și donate, pentru a salva viața altor oameni, dar nu se vând, este interzis prin lege.

Transplantul de celule stem, considerat etic, este unanim acceptat la nivel mondial. Există, însă, și o alternativă care poate să transforme sângele placentar într-un produs „exploziv“: clonarea unui organism întreg sau a unor părți dintr-un organism. Deși, teoretic, este posibilă, metoda are implicații etice de neacceptat și este strict interzisă în lume.

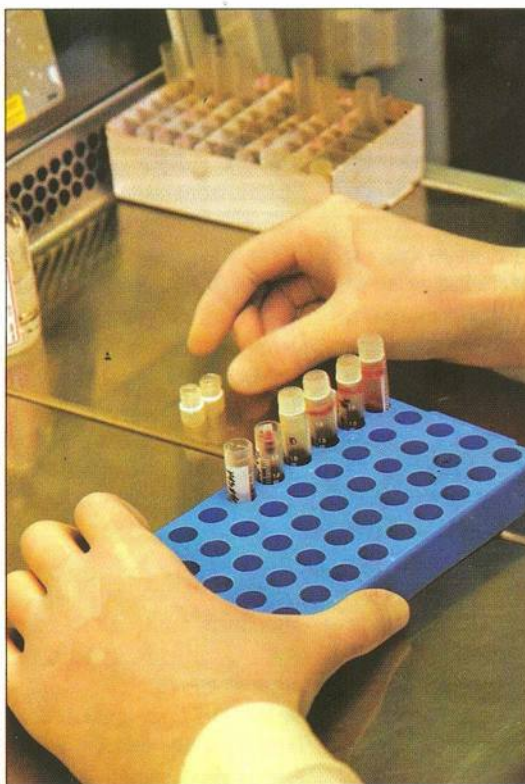
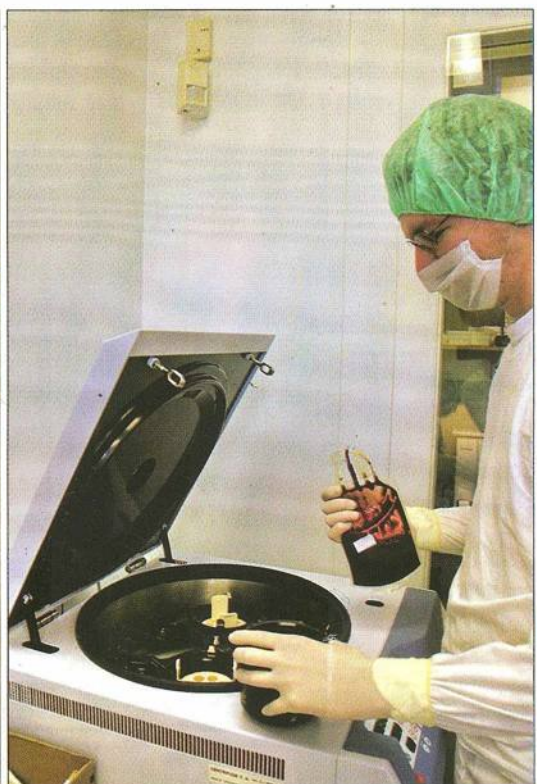
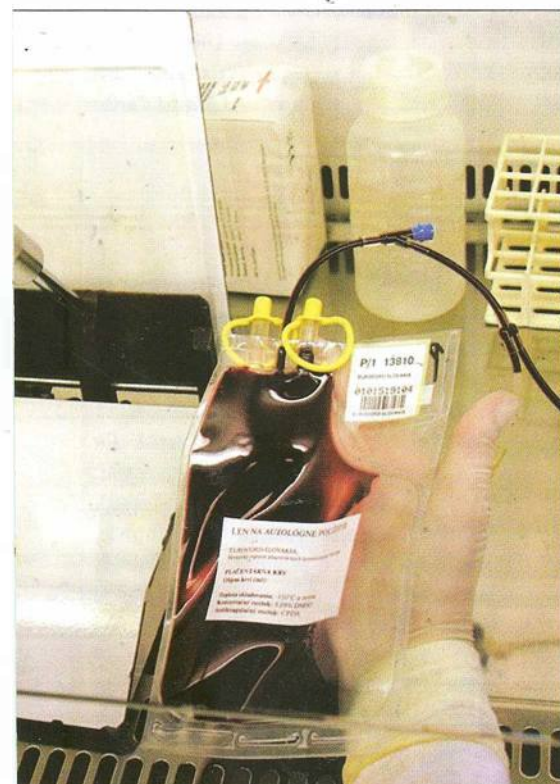
sânge placentar. Aproape toți angajații sunt medici și acoperă majoritatea orașelor mari din România. În prima etapă, s-a luat legătura cu transplantologi și ginecologi, din spital în spital, în toată țara. Din fericire, medicii au fost foarte receptivi. Cei mai mulți știau despre această procedură, își doreau să o facă, doar că nu se găsisse nimeni să organizeze sistemul.

În martie 2006 s-a început activitatea de recoltare a sângelui ombilical. Până acum, peste 800 de nou-născuți au „rezervă“ lor de sănătate în laboratoarele de la Bratislava. Ceea ce înseamnă cam 2-3% dintre copiii născuți în ultimul an. Față de 25%, la Atena, de pildă. Sau 60%, în Slovacia. Ca să nu mai vorbim de alte

zone, gen Emiratele Arabe sau Dallas, unde celulele stem se recoltează prin sistem de stat. O măsură poate exagerat de preventivă, dacă ne gândim că posibilitățile ca viitorul adult să aibă nevoie de aceste „piese de schimb“ sunt de 15%. Ori poate foarte înțeleaptă, dacă luăm în calcul faptul că medicina viitorului se va baza pe celulele stem. Aflate, încă, doar la începutul cercetării. De unde rezultă că ne mai pot oferi mari surprize. Într-un ritm mai mult decât alert. Edificatoare, în acest sens, este lista afecțiunilor vindecabile prin recoltarea de sânge ombilical. În 1997 erau nouă, în 2005 – 50, în 2007 – 70.

Să vedem, acum, ce aveți de făcut dacă v-ați hotărât să-i oferiți un cadou

special copilului dumneavoastră, chiar de la naștere. Adică să-i asigurați o viață sănătoasă. Primul lucru, și cel mai important, este să dați un telefon la 0264/375010. Reprezentanții Cord Blood Center vă dau toate informațiile necesare. Sângele ombilical se poate recolta în orice maternitate din țară și nu implică nici un risc pentru mamă sau bebeluș. Conf. dr. Radu Vlădăreanu, șeful Clinicii de obstetrică-ginecologie de la Spitalul Clinic Elias, din Capitală, a făcut, deja, peste 50 de astfel de recoltări: „Eu recomand procedura tuturor pacienților mele. E vorba de stocarea unor celule care nu mai există după aceea, deci e păcat să ratezi momentul. Mai ales că posibilitățile terapeutice cu aceste celule sunt foarte mari și, în

**Depozit
de sănătate
într-o bancă
din Slovacia**

**Celulele stem
„hibernează“
la minus 196
de grade
Celsius**

**Sănătatea
se poate plăti
și în rate**

**Până acum, părinții
din România au sem-
nat contracte de sto-
care a sângelui pla-
centar exclusiv pen-
tru uz personal, adică
tratarea propriului
copil. Sângele poate
fi, însă, și donat, pen-
tru uz public. În acest
caz, datele despre el
sunt introduse într-un
sistem informatic.
Baza de date, cu
informații folositoare
la stabilirea compati-
bilității, se numește
Registru de
Transplant. La el pot
apela bolnavii care
nu au „rezervă“ din
propriul sânge pla-
centar, dar și cei
care au, în cazul în
care, la naștere, în
celule există infor-
mații despre o boală
genetică.**

viitor, vor fi folosite pe scară largă. Tehnic, recoltarea se face ușor, în primele minute de la naștere, înainte de a se expulza placenta. Nu afectează nici mama, nici fătul, e la fel de simplu și la nașterea normală și la cezariană. Există și câteva contraindicații pentru prelevarea de sânge ombilical: infecția HIV, hepatita B și C activă, alte boli infecțioase. Riscul unei nereușite este de 5% și se datorează contaminării bacteriene a sângelui placen- tar, mai ales la nașterea naturală, din cauza florei vaginale. Caz în care, evident, nu plătiți nimic. După recoltare, sângele este preluat de reprezentanții firmei de la Cluj. Așa cum am amintit, deja, el ajunge în laboratoarele din Slovacia în cel mult 72 de ore. Pentru că altfel celulele se descom- pun și se diferențiază, punând în pericol prelucrarea lor în țesuturi de transplant. Părinții se întefesează, de regulă, dacă transportul, prelucrarea și stocarea celulelor stem se fac în condiții de sigu- ranță. Medicul Dan Sergiu Habago susține că totul merge șnur. Pungile cu sânge, așezate într-o cutie termoizolantă, care le păstrează la o temperatură de 2-8 grade Celsius, sunt transportate cu mașinile societății de la Cluj, care au regim de ambulanță. Prin sistem GPS, este cunos- cută în orice moment locația lor și, evi- dent, se intervine de urgență dacă apare vreo problemă. Sângele ombilical se ana- lizează și se prelucrează imediat după sosirea în laboratoarele de la Bratislava. Celulele stem sunt separate de plasmă și de globulele roșii și tratate cu lichid anti- cristalizant. Apoi, așezate frumos în casete metalice, se scufundă în azot lichid, la minus 196 de grade Celsius. Și stau acolo până când proprietarul are nevoie de ele. Containerele sunt independente de ener- gia electrică și proiectate astfel încât un incendiu în depozit sau în apropiere nu produce distrugerea transplantului. Spațiile sunt asigurate prin sistemul de siguranță conectat la angajații laboratoru- lui, la firma de protecție și la poliție. Până și locul în care se află laboratoarele a fost ales pe criterii foarte stricte: nu există risc de inundație, cutremur ori surparea solu- lui. Dar dacă se întâmplă ceva chiar cu Banca de sânge placentar de la Bratislava? „Dacă ne desființăm, avem obligația, prin contract, să transferăm grefa de transplant la o altă bancă din lume“, ne liniștește medicul Habago.

După ce analizați toate aceste detalii, plus încă multe altele, disponibile pe www.CordBloodCenter.com/ro, n-aveți decât să convocați o ședință de familie și să hotărâți dacă apelați sau nu la recol- tarea de sânge ombilical. Dacă răspunsul este pozitiv, primiți acasă, prin curierat,

Celulele stem au înlocuit tumorile maligne

Până acum, în Ro-
mânia nu s-a făcut
nici un transplant cu
celule stem recol-
tate din sângele om-
bilical. În Slovacia,
însă, există un caz
spectaculos. Familia

Szeneny, din orașelul Levice, aștepta al doilea copil, în urmă cu doi ani și jumătate. Pentru că recoltarea de sânge ombilical era, deja, cunoscută, micuțul Andrejko a primit acest „cadou“, din partea părinților lui, la naștere. Să aibă, acolo, o „rezervă“ de sănătate, în caz că s-o întâmpla ceva. Nimeni nu bănuia, atunci, că această decizie chiar va salva viața copilul- lui. La câteva luni după naștere, Andrejko a avut primele semne de boală. Ochii i se încru- cișau iar irișii se întorceau în jos. După investigații, diagnosticul a fost înfrorător: hidroce- falee, trei tumori maligne. A fost operat de urgență, intervenția a durat șapte ore, timp în care băiețelul a pierdut foarte mult sânge. Dar, prin transplantul cu propriile lui celule stem, micuțul pacient a supraviețuit. Cazul nu a fost mediatizat, pentru că, fiind o premieră, medicii au așteptat să vadă ce se întâmplă, în timp. Și, din fericire, nu s-a întâmplat nimic rău. Andrejko este vesel și pus pe șotii, ca orice copil. Rezerva lui de sănătate, depozitată în la- boratoarele din Bratislava, a înlocuit tumorile maligne.

contractul pe care trebuie să-l completați și să-l semnați. El are trei părți, respectiv recoltare-transport, examinare-procesare și depozitare. Tot „la pachet“ vi se trimite și chitul de recoltare, sigilat, cu toate cele- necesare la prelevarea sângelui. E mai bine să fie la mamă decât la medic, pentru că nașterea nu e întotdeauna la termen, doctorul poate fi plecat din oraș sau, pur și simplu, n-are spațiu de depozitare, în cazul în care 20 de paciente, să zicem, solicită asta.

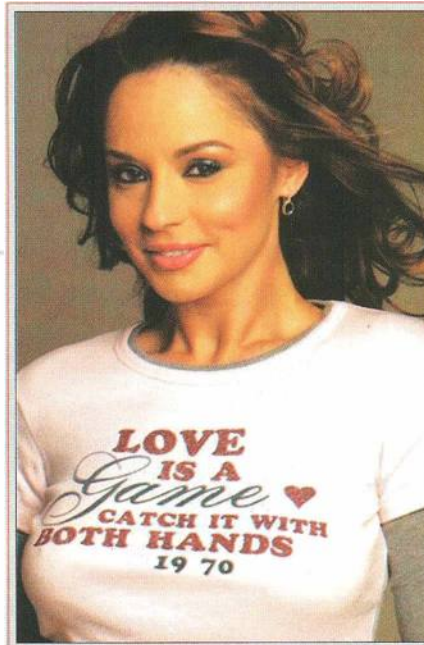
Toată „afacerea“, profitabilă pentru sănătatea copilului și a viitorului adult, costă 3.250 RON. Plus o taxă anuală de

depozitare de 26 euro. Banii se plătesc, într-o singură tranșă sau în trei rate, doar după ce intrați în posesia buletinului de analiză de la laboratoarele din Bratislava, care atestă faptul că țesutul de transplant este în regulă. În cazul în care aveți un copil bolnav de leucemie și îl așteptați pe al doilea, recoltarea este gratuită. Pentru că sângele ombilical al bebelușului îl sal- vează pe fratele mai mare. O situație atât de fericită încât nici un SRL de pe lumea asta nu îndrăznește s-o măsoare în bani.

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tibăr**

și: **Arhiva Cord Blood Center**

Cord Blood Center o așteaptă pe Andreea Marin

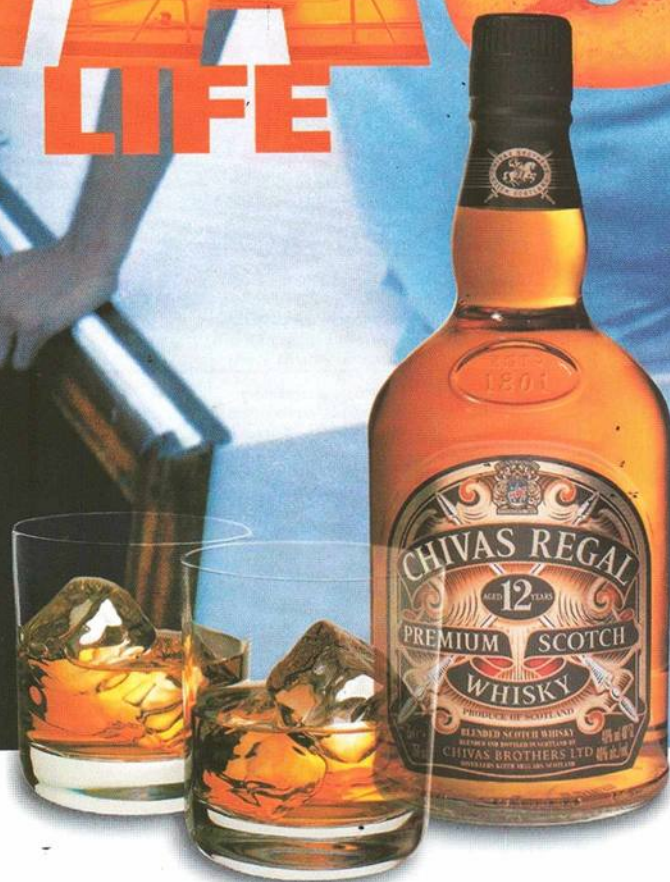
VIP-urile autohtone sunt foarte interesate de prelevarea de sânge ombilical. Multe vedete care au devenit părinți, în ultimul an, au apelat la Cord Blood Center. Pentru că există și o clauză de confidențialitate, nu vă putem spune despre cine este vorba. Cu două excepții, pentru că ele au acceptat: Monica Columbeanu și Sanda Ladoși. Doctorul Habago se așteaptă și la... surprize, surprize: „Sper s-o prindem și pe Andreea Marin, deși a zis că naște la Paris. Dar și Columbenii au ținut-o că merg în Belgia! Toți spun așa, apoi se răzgândesc. Pentru că acolo sunt tratați ca niște oameni normali, pe când aici au condiții de top. Dacă vedeți un apartament de VIP, de la Elias...“

Travelling without a destination.

THIS IS THE

CHIVAS

LIFE

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălbănu
mihail.galbanu@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Liliana Petruş - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Calin Apostol, Mihai Belu, Dumitru (Puși) Dinulescu, Horia Gârbău, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Clăudia Golea, Călin Hențea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Mariana
Iosau, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeașu, Horia Pătrășcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Lorin Șerian, Raluca
Șemău, Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDAȚOR: Laura Tîbăr - clp@publicatiilelacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Iara Harghiu (Portugalia), Ando Maculescu (Nova
Zeelandă), Anca Moloianu (Londra), Iulian Palanciu (Paris), Laurenia Stela (Olanda),
Cornel Toma (Roma), Bogdan Rozvan Ursu (Vietnam), Gelu Vișin (Madrid), Liesi Louw
(Senegal), Işyon Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIU: - Marius Condrat (Sulina),
Iulia Pana (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACARA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiilelacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiilelacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiilelacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -

manuela.arion@publicatiilelacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilelacara.ro,

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE: Petruț Stoian

petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 Email: office@publicatiilelacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO648RMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO148RMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO028RMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Corectură: Victoria Scurtu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiilelacara.ro

Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,

Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articulului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

EXCLUSIVITATE

J. C. Drăgan

Miliardarul invizibil

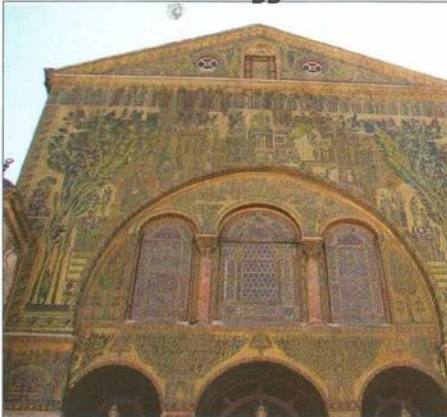
POLITIC

Cine achită nota de plată

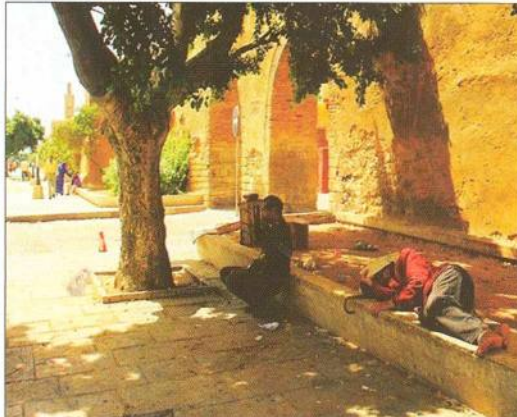
ORIENT

Moscheea Ommayyazilor

INSIDER

Voluntar în Maroc

INSIDER

„Dormeam, când am simțit
cum vaporul se înclină într-o
parte”

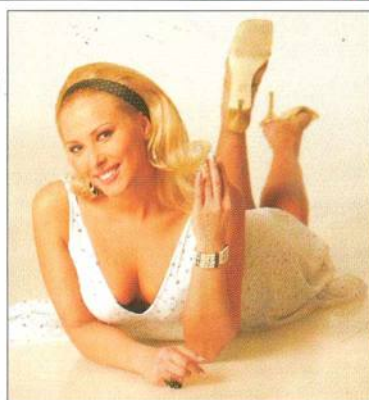
INEDIT

Transsexual de exuberant

VIP

În pași
de dans
cu Iulia
Vântur

MEDIA

Oreste:
„Scena politică
românească
este
o adunătură
dubioasă”

CĂLĂTORII

Halkidiki de cinci stele 24

GLOBE-TROTTER

Prin Gran Canaria 30

SĂNĂTATE

Alergia, boala secolului XXI 50

TURISM

Pe urmele lui Zorba, în Creta 52

AUTO

O nouă aromă: Agresiv de la Audi 54

FILM

Jurnalul unui scandal 56

STIL DE VIAȚĂ

Adidas, colecția Respect Me 66

UNDE IEȘIM

eXperience, un bar cu ștaif 69

LECTURĂ

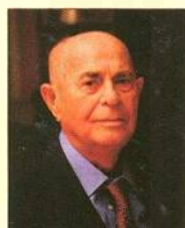
Isabel în Casa spiritelor 70

ISTORIA UNUI PRODUS

Regina cocktail-urilor moderne 74

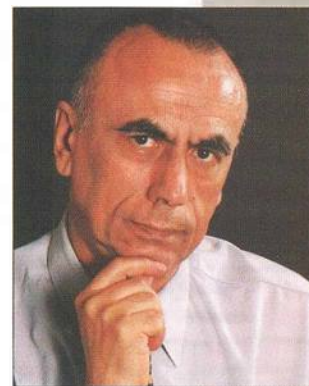
SPORT

Fotbalul autohton – terenul propice al tuturor posibilităților 78

coperta 1
Josif Constantin Drăgan

Altceva

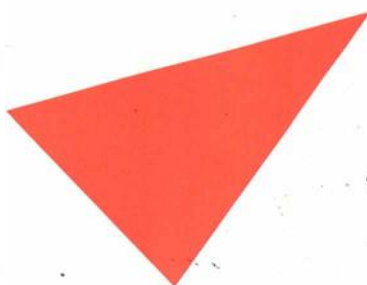

În luna mai s-a desfășurat un referendum care pe cei mai mulți români i-a lăsat indiferenți.

LA CE BUN?

Atunci, de ce s-a mai organizat? De ce s-au mai cheltuit 20 milioane de euro pe o campanie în care perdanții erau știuți dinainte? Nutream cumva speranța că vom trăi mai bine? Era cineva convins că disputele sterile dintre aleșii noștri vor înceta ca prin farmec? Credea vreun naiv că președintelui i se va mai rețeza din aripi? Visa cineva cu ochii deschiși că imaginea României în străinătate urma să fie cu mult mai edulcorată?

Tot ce s-a petrecut în luna trecută în viața politică a țării a fost o irosire de timp, bani și energie. Nu vom trăi mai bine, certurile dintre partide vor fi la fel de înverșunate, iar președintelui-jucător i-au crescut aripi și mai mari, deși nu e mai alb, mai strălucitor, decât cei 322 de parlamentari cărora acum li se cere capul. Referendumul a fost o prostie regizată de către niște politicieni fără simțul realității. Fiindcă dorințele lor nu au decât o vagă relație cu aspirațiile celor pe care chipurile îi reprezintă. Calculele pe care și le-au făcut în legătură cu posibila diminuare a prerogativelor lui Traian Băsescu au fost eronate. În clipa de față, el este idolatrizat de către românii pentru care insulta, comportamentul necivilizat, agresivitatea, enunțarea unor afirmații dezmințite a doua zi sunt un stil de viață. Pe ceilalți însă îi îndepărtează și mai mult de jocurile de culise ale Puterii. Totuși, țara merge mai departe tocmai datorită acestor oameni care nu-și pierd vremea prin piețe ca să urle înfierbântați diverse sloganuri. Spectacolul grotesc la care au asistat nu i-a afectat cu nimic. I-a umplut, poate, doar de dezgust.

Serge Brion

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaietele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

În numărul viitor:

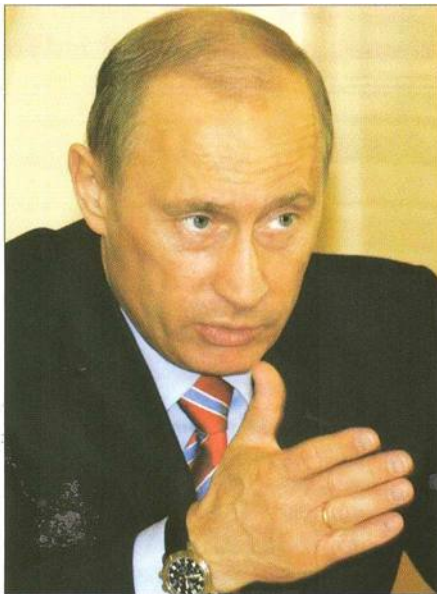
● CUM A CUCERIT MANEAUA AFGHANISTANUL ● BIBLIOTECA VATICANULUI: „CĂRȚILE PANDOREI” SAU MANUSCRISELE CONGELATE ● AFRICA DE SUB FRUNTE ● LHASSA: ACOPERIȘUL LUMII! ● CE MAI ÎNȚELEM DIN TEHNOLOGIE, EXACTITATE ȘTIINȚIFICĂ ȘI ADEVĂR? ● DE LA ROATĂ LA CUPTORUL CU MICROUNDE ● COMPORTAMENTUL UMAN ȘI ROBOTIZAREA VIEȚII

Urmează două numere de revistă care, fiind de vară, vor avea un conținut „incandescent” nu doar la propriu. Păi ce, e puțin lucru să vorbești despre cum se vede planeta din Tibet? Sau să faci o incursiune în lumea cărților secrete și (uneori) blestamate ale Vaticanului? Sau să mergi cu o caravană în Africa, până pământul începe să se topească sub încălzirile tale? Nu e puțin lucru? Așa ne gândeam și noi... Dar, cine știe, dacă mai aveți propuneri – și, chiar reportaje sau sugestii de reportaje – așteptăm e-mailurile, scrisorile și sms-urile dumneavoastră...

Supărări

Vladimir Putin e supărat. Pe NATO și pe Estonia. Deocamdată. În discursul despre starea națiunii, el a propus un moratoriu în ceea ce privește Tratatul Forțelor Convenționale din Europa, semnat în 1990, susținând că, prin instalarea sistemului anti-rachetă în Polonia și Cehia, statele membre NATO ignoră acest pact. Pe Estonia e supărat pentru că autoritățile capitalei baltice au decis mutarea monumentului eroului sovietic. Erou care rușilor le amintește despre lupta antinazistă, dar se pare că estonienilor le amintește cu totul altceva... Întrebarea este: ce se întâmplă când liderul de la Kremlin e supărat?

Bye, bye

La câteva zile după ce a intrat în istorie drept al doilea premier britanic cu o longevitate în funcție de un deceniu, Tony Blair a anunțat că va demisiona pe 27 iunie. Totodată, el și-a anunțat retragerea și de la conducerea Partidului Laburist. (În imagine, Blair salută studenții de la Northampton Academy, prima sa oprire în cadrul unui turneu de adio prin țară.) Sever criticat pentru susținerea necondiționată a acțiunilor militare americane din Afganistan și mai ales Irak, Tony Blair și-a păstrat totuși poziția și nu s-ar putea spune că, sub conducerea sa, Marea Britanie a dus-o prost. ■

Omul cu valiza

Nicolas Sarkozy, candidat de dreapta, liderul Uniunii pentru o Mișcare Populară (UMP), este noul președinte al Franței, după ce a câștigat alegerile cu 53,2% din voturile electoratului, față de 46,8% pentru candidata stângii, Ségolène Royal. Rata de participare la vot a atins un nivel record, 84,77%, cu precedent doar în 1965, dovadă că francezilor le pasă cine îi conduce. Sarkozy este cel de-al 23-lea președinte al Franței, iar ritualul de preluare a funcției a avut în centru încredințarea, de către Jacques Chirac, a „valizei nucleare”. Astea-s vremurile... ■

Continuitate

Ca și predecesorul său, Papa Benedict al XVI-lea consideră că un suveran pontif trebuie să-și ducă personal mesajul de pace și iubire oriunde în lume. El a efectuat o vizită pastorală de cinci zile în Brazilia, țara cu cea mai mare populație romano-catolică din lume. A fost prima sa călătorie pe continentul

sud-american în actuala calitate și a coincis cu cea de-a cincea Conferință Episcopală a Americii Latine și Caraibelor (CELAM). În imagine, o ceremonie desfășurată în fața Bazilicii din Aparecida. ■

Steve

Portalul Yahoo a realizat un top al celor mai căutate știri de pe internet, în 2006. Aparent surprinzător, pe primul loc se află vestea morții lui Steve Irwin (în imagine, fiica lui, Bindi, „Fata junglei”, care la 8 ani îi continuă deja munca, asistată de mama sa, Terri). Pe locul doi, un alt deces intens mediatizat, cel al lui Daniel Smith (20 de ani), fiul fotomodelului Anna Nicole Smith (care avea să moară și ea la scurt timp). Dacă Steve a murit la „locul de muncă”, Daniel a decedat în Bahamas, în urma unei doze letale de metadonă, trei zile după ce mama sa născuse o fetiță. Podiumul interesului este încheiat de știrile din Irak, și ele dominate de moarte... ■

Doi mai puțin

Conform unor informații, liderul rețelei teroriste Al-Qaeda din Irak, Abu Ayyub al-Masri (foto), ar fi fost ucis în confruntările dintre militanți, desfășurate la nord de Bagdad. El își asumase conducerea după ce iordanianul Abu Musab al-Zarqawi a murit în timpul unui raid al aviației americane, în iunie 2006. La câteva zile diferență a fost ucis, în cursul unei lupte din provincia Helmand, Molahul Dadullah, unul dintre liderii talibanilor din sudul Afganistanului și membru al celui mai înalt for de conducere al insurgenței, Consiliul celor 10. Un oficial afgan a declarat că moartea lui Dadullah este cea mai grea lovitură dată talibanilor de la începerea conflictului. ■

E bine să ai
o vacanță relaxantă.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurări de călătorie.
www.generali.ro

Cine achită nota de

Actualitatea politică din numărul de față ia în considerație, de data aceasta, câteva aspecte pornind de la acel verdict zdrobitor de peste șaptezeci la sută pro Băsescu al minorității

**La spartul
chefului**

Gata, cheful de o lună s-a încheiat. Văcă s-a întors acolo unde îi e locul, adică în istorie. Beția s-a terminat. Vorba e: cine achită acum nota de plată? Am aflat că pierderile datorită crizei suspendării costă România 20 de milioane de euro. Asta fără să mai punem la socoteală costul efectiv al alegerilor, urne, campanii, votanți, zile pierdute, timp de antenă nealocați etc. În mod normal, primii pe listă, cu voia electoratului, ar trebui să fie Tăriceanu, Geoană, Voiculescu, Patriciu, cu partidele aferente. De aici, fiecare se salvează/sustrage cum poate. PSD are o șansă limpede: invitat la consultări, stă la masă cu noul-președinte Băsescu. Partidul Conservator rămâne în al său procent minuscul, să încerce și pe mai departe să îl vizualizeze cu lupa. Cei care simt cum li se trage preșul de sub picioare, așa cum era de așteptat, sunt liberalii. Li se reproșează că nu au un premier etern. Că Tăriceanu suferă de „tăricenită”, adică se agată, cu disperare, de putere. Până și aliații de mai-ieri, social-democrații, îi lasă din brațe cu

grație: îl trimit pe „premierul erodat”, Tăriceanu, să caute sprijin în Parlament. De ce nu și la cel care l-a numit, l-a desemnat în funcție, adică Traian Băsescu? Toate partidele sunt pe cale să se ștergă pe bombeu cu liberalii. Iar Tăriceanu, care a luat locul, de fapt, lui Stolojan, pe fotoliul de prim-ministru, se află din ce în ce mai suspendat. Traian Băsescu putea să primească o lovitură serioasă de imagine în povestea cu „țigancă” și chiar ar fi primit-o (dovadă reacția Clubului Român de Presă), asta dacă lumea nu ar fi perceput întâmplarea cu reporterița antenelor ca pe o manevră mai degrabă voiculesciană. Din contră, în loc să ia atitudine, poporul l-a tratat pe Traian Băsescu ca fiind el cel „agatat”.

Nu pot să spun categoric din două motive: dacă Băsescu sau Parlamentul au dreptate, dar știu să afirm clar, cu mâna pe inimă: de la vremea copiilor cu pungi de aurolac în dotare, România nu a avut, precum în luna aprilie, o imagine mai proastă în afară. Iar acest lucru se vede și în felul

în care românii din străinătate își manifestă simpatiile. Ce s-a întâmplat în ultimele șapte-opt săptămâni în România a avut parte de niște comentarii zdrobitoare în mediile internaționale. Companiile de presă au răcnit despre *restaurație, al doilea puci organizat de partidul lui Ion Iliescu*. Care, iaca, nici măcar nu s-a întâmplat. Toți au condamnat ce s-a întâmplat la București. Colac peste pupăză, atât Uniunea Europeană, for politic în ultimă instanță, precum și politicieni germani, răzleți sau laolaltă, au avut, ferm, aceeași poziție. Nu există aici prea multe nuanțe, din păcate. UE a vorbit despre neîndeplinirea angajamentelor politice, a vorbit despre lupta împotriva corupției care a fost făcută zob (lupta, nu corupția). Au răcnit, din toți bojocii, că Monica Macovei, principalul pion credibilizat de europarlamentari, a fost rasă de pe scena politică? Când pe toate televiziunile românești apar moț la tort Văcăroiu, Becali, Vanghelie, Voiculescu? Deși a fost și el învinuit serios de mare corupție, vezi cazul *Energy Holding*, cartelul de la *Golden Blitz*, Traian

**Scaunul lui
Tăriceanu se clatină,
de data asta, mai
rău ca la inundații.
Rămâne pe baricade
Guvernul – sau
pleacă? Asta e
șlagărul începutului
de vară 2007.**

e plată?

pecte interne și externe, primul dintre ii (în jur de 20%!) prezente la urne.

Imaginea României s-a mai ogorț și s-a mai pansat după rezultatul referendumului. Bruxellu' a răsuflat ușurat, media internațională au mai tăcut. Noroc cu Cristi Mungiu...

Imaginea României peste hotare

Băsescu, nici el un politician prea consecvent, a ajuns să întruchieze binele, lupta împotriva politicianilor corupți până în măduva oaselor. Și sunt ei, politicienii, chiar așa corupți? Privind la cât de îndârjit, orbește, grobian își apără privilegiile, nu se poate spune că nu. Ba dimpotrivă. România pare pierdută între rău și foarte rău. România nu își mai prea păstrează credibilitatea. A spus, de curând, și Nicholas Taubman, ambasadorul SUA în România, într-o declarație *Rompres*: „SUA sunt îngrijorate că România ar putea să facă pași înapoi”. În combaterea corupției, în reforma justiției și în privința statului de drept. Păi, are dreptate? Ce poți să spui când promiți să combați corupția tot cu Ion Iliescu, Nicolae Văcăroiu, Marian Vanghelie și toate celelalte figuri care au avut vreme vreo șaptesprezece ani să combată corupția? Iar despre corupție se vorbește tot mai mult ca despre combaterea dăunătorilor în agricultură... O fi corupția aidoma gândacului de Colorado?

texte **Mihail Gălățanu**

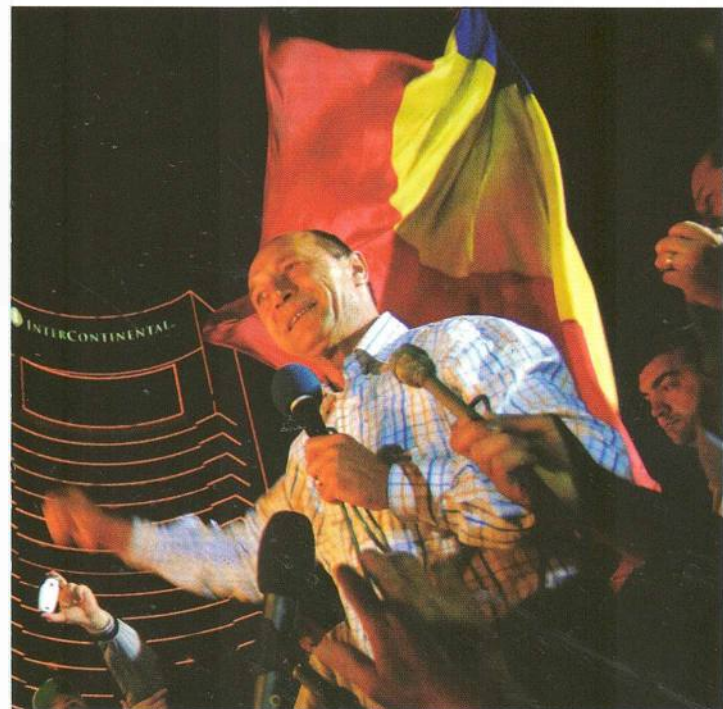

Ce vrăji a mai făcut Codruța?

Ehe, ce vrăjitori mai sunt, bre. hene, politicienii ăștia! Da' ce, procurorii și judecătorii nu-s? „Ca tine nu-s, ca tine nu-s”, îți vine să le spui, vorba poetului. Cum le zic ei, mai rar. Niște boboace, ce mai. Fac din viață poezie – și din proză la fel. Din tot zațul zilelor. Dacă nu ne-ar face ei să râdem, atunci cine ne-ar face? Actorii? Comedianții? Aș! Tot Codruța, sămana, ne face inima să rădă. Bunăoară, nu trecu luna și le făptui iarăși. Cică se sesiză în cazul unui cetățean care purta cătușe și o bătă de baseball. Păi, să nu te sesizezi? Măine, Codruța (Laura, zisă și Kövesi) o să se sesizeze când o să trecem pă roșu. Ori când, cu neobrăzare, o să abandonăm poziția misionarului. În mod nepermis, firește. Păi, pă cine am întrebat noi de ne-am permis să facem toate astea? Și, pe deasupra, să mai şuierăm în biserică? Se sesizează Codruța, mânca-o-ar mama, în cazul spălării de bani pe care o miorlăie motanul Felix? Da' ce-i nebună? Nu, că-i cad fălcile! Ca la bulldogi. Sesiza-m-aș, și n-am cui... Sesiza-m-aș Codruțului. Că de când m-am sesizat, tot un vax s-a întâmplat. Vax albina! Și, te mai întrebi, din când în când, ce mai face dosarul lui Adrian Năstase, cum se mai simte? Păi, ce să facă și ea, biata Codruța, după ce a simțit,

vreme de o lună, că e frunză în vânt... Cum de ce? Băsescu nu s-a simțit prea bine nici el în ultima lună, iar pe ea, Băse a pus-o, cu acel instinct bazic și fatal de extracție pur elenaudreană. Are omu' ăsta un simț la femeii cam ca Hagi simțul porții. Sau ca Mutu simțul venei. Marchează, Trăienelul, dă toate pozițiile & posturile. Nu prea ține post. Mai o Adriana Săftoiu, mai (o) Mioara Mantale dă vreme capitale... uite-așa trece viața! Vremea. Iar, în vremea asta, Codruța, ca în bancul cu

ungurii, se va sesiza că elefantului de la grădina zoologică i-a căzut trompa, leul a mai năpărlit, iar leopardul e vopsit, ca și gardul politic... Cum? Ce spuneți? Spuneți ceva de dosarul Sereș? Cum merge, adică? Păi, cum să meargă? Codruța e prea ocupată să vâneze pedofilii cu dresurile adolescentelor, face numărătoarea la violuri, n-are ea timp de domnu' Sereș, ce, n-ați auzit că antiprezidențialii ăștia au vrut și ei pă lumea asta ceva, capul lui Morar și, deopotrivă, al ei? Păi, îi înțeleg, că are cap drăguț, dă Domnișoară Pogany... Să nu cumva să o treacă și pe ea, pe Codruța, la circulație, sau la secția moravuri, că la grangurii mari de ce ar mai rămâne? Aaa, m-ați întrebat dacă se întâmplă ceva în „dosarul energiei”? Da' nu, n-avem noi timp de așa ceva... Știi ce capete sunt pe acolo? Ce lovele la greu? Păi, furatu' cu energia e cel mai elegant, e ultimul răcnet, ce pisicuța, ce devalizări de bancomate! Fiecare vreme are spiritul ei. Vă mai amintiți de fonduri mutuale, de SAFI, de băncile care cădeau, unele după altele, ca muștele? Ce vremuri! Ehe, blânde vremuri... Acu' ești furat cu kilovatu', curat, antiseptic, ești furat cu calorii, ești furat cu metrul cub de apă, elegant, rafinat, că nici nu simți, iar Codruța ia, vajnic și în mod personal, urma celor care, poate, mâine, nu-și vor plăti întreținerea. Aceia sunt, dragi tovarăși, adevărații infractori? Ce? Cum? Nu știțiți? ■

Primarii „care este“:

Octavian Popa – Tulcea

Octavian Popa este președintele Filialei Județene PNL Tulcea și unul dintre fondatorii ei, în februarie 1990. În prezent este viceprimar al municipiului Tulcea.

▼ **Sunteți cunoscut ca unul dintre băieții duri din PNL. De la ce vi se trage această faimă?**

– De la mai multe. În primul rând, bănuiesc, de la faptul că, în anumite situații, sunt adeptul unor soluții radicale. În Delegația Permanentă a PNL, de exemplu, am cerut excluderea din PNL a lui Gheorghe Ștefan (Pinalti) în momentul în care presa a dezvăluit implicarea lui într-un scandal imobiliar de amploare. Același lucru l-am făcut și în privința lui Dinu Patriciu, în momentul în care am aflat că l-a finanțat pe Geoană la alegerile locale.

– Patriciu exclus din PNL? Dar există percepția la nivelul mass-media că Patriciu=PNL.

– Este o percepție falsă, indusă de Băsescu și

descentralizat. Stoica și Stolojan au fost excluși de filialele din care făceau parte, dar Flutur și Pinalti, nu (Flutur a plecat singur mai târziu). Nu ne impune nimeni să fim mereu de acord cu șefu'. Eu nu m-am ferit niciodată să spun ce cred atunci când eram în dezacord cu deciziile Biroului Permanent Central sau ale guvernului. Am vorbit deschis despre implicarea unora dintre liberali în afaceri cu iz de corupție, alături de PD-iști. Am insistat ca asemenea oameni să nu fie promovați de PNL.

– Deci există grupuri de interese transpartinice, cele de care vorbea Băsescu...

– Da, bineînțeles. Multe dintre ele populate chiar cu oamenii lui! Cunoscut destul de bine problema.

De-a lungul anilor am făcut numeroase sesizări la parchet și DNA, am ajutat presa de investigație, am încercat să scot la lumină afaceri în care statul a pierdut milioane de dolari.

– Ce s-a întâmplat cu dosarele penale corespunzătoare?

– Nimic. Zac pe undeva sau au primit NUP. Ministrul Chiuariu are dreptate, să știți. Nu știu dacă a procedat bine propunând atât de brusc revocarea adjunctului DNA, dar problemele pe care le-a ridicat sunt reale. Impresia cu care rămâi este că procurorii de la DNA nu găsesc timp decât pentru dosare cu o mare vizibilitate mediatică – termopanele lui Năstase sau drepturile de autor ale lui Marko Bella. După părerea mea,

dosarele de care se ocupă prioritar DNA ar trebui selectate în două moduri: o parte prin tragere periodică la sorți (eu aș face-o chiar public), iar alta în funcție de gravitatea faptelor incriminate. Noi, contribuabilii, îi plătim pe procurori, să fie clar. Atunci e normal să le cerem să se ocupe prioritar de cazurile în care statul a fost păgubit cu sume mari de bani. Și, pe de altă parte, să dea dovadă de mult mai multă transparență în privința criteriilor de selectare a dosarelor, ca să nu mai existe suspiciunea unor vendete politice.

– Vreau să discutăm acum un pic despre Alianța DA. Avea la un moment dat 45% în sondaje, acum e de facto destrămată. A meritat eliminarea PD din guvern?

– A fost o decizie grea. S-au investit multe speranțe în alianța aceasta. A trebuit să alegem, dintre două rele, răul mai mic. Dacă am fi păstrat PD-ul la

guvernare, ar fi fost imposibil să mai trecem ceva prin Parlament. Legea ANI, de exemplu, ar fi rămas neadoptată, s-ar fi activat clauza de salvagardare pe justiție și toate oalele s-ar fi spart în capul lui Tăriceanu. Plus că Băsescu a avut grijă să-i asmută în permanență pe miniștrii PD împotriva liberalilor – era din ce în ce mai dificilă guvernarea.

– Ați fost deci și dv. pentru eliminarea democraților din guvern.

– Da, categoric. N-aveam de ales.

– Ar fi putut demisiona, totuși, Tăriceanu, provocând astfel alegeri anticipate.

– Asta doar dacă țineam morțiș să amânăm încă un an adoptarea unor legi importante, inclusiv ANI. Gândiți-vă că Alianța DA era oricum compromisă. După alegerile anticipate, s-ar fi ajuns la un alt guvern minoritar, indiferent al cui, care ar fi avut nevoie de susținerea opoziției.

– Se spune că PNL scade în sondaje. E adevărat și care e soluția?

– O bună guvernare, altă soluție nu există.

– Dar PSD vă pune bețe în roate. Deja a început. Guvernul nu va putea să-și treacă prin Parlament toate inițiativele.

– Așa este. Dar dacă am fi rămas împreună cu PD-ul la guvernare n-ar fi putut să-și treacă nici una! Repet: am ales răul mai mic.

– Să ne referim un pic și la suspendare. Credeți că votul în favoarea suspendării președintelui a fost justificat?

– Da. Curtea Constituțională a catalogat ca fiind grave acele încălcări ale Constituției care împiedică buna funcționare a autorităților publice. Refuzul lui Băsescu de a semna, timp de două luni, numirea lui Adrian Cioroianu la Externe, reprezintă o asemenea încălcare (asta ca să dau doar un exemplu). Curtea Constituțională a declarat limpede că președintele n-are drept de veto în această privință, dar s-a mulțumit în continuare să constate că, după ce Băsescu, aflat în pragul suspendării, a acceptat în sfârșit numirea, situația s-a rezolvat. Cu alte cuvinte, buna funcționare a Ministerului de Externe n-a fost împiedicată decât două luni de zile, nu-i așa de gravă situația...! Repet, e doar un exemplu.

– O ultimă întrebare: ce planuri politice aveți?

– E prematur să vorbim despre ele. Nu voi sta timid într-un colț, asta e sigur. Cred că oamenii harnici, onești și curajoși ar trebui să se implice mai mult în politica la nivel înalt.

Text: **Mihail Gălățanu, Alice-Claudia Gherman**

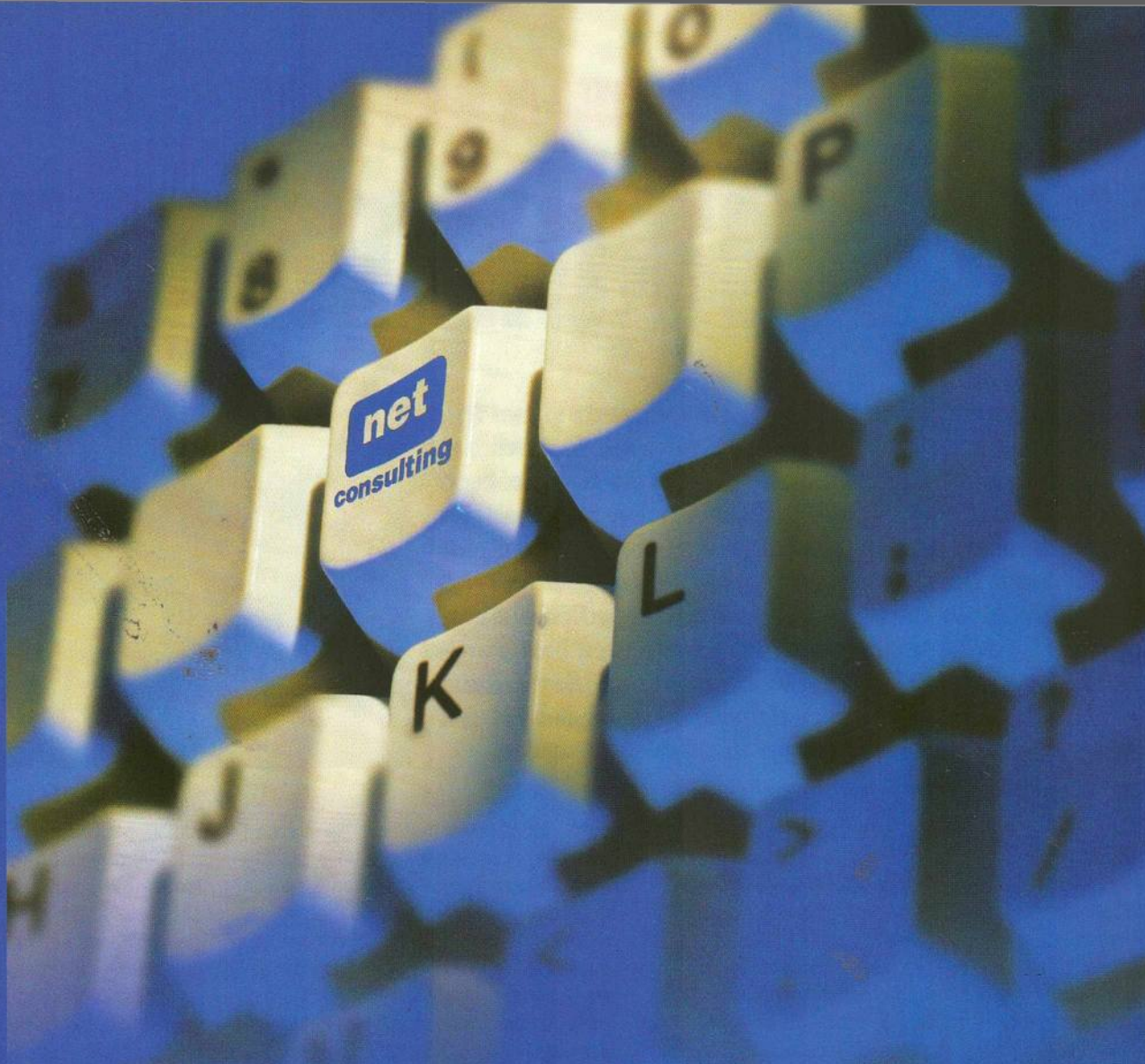
de oamenii care-l slujesc. Patriciu este susținut de maximum 20% dintre membrii activi ai partidului. Chiar și printre aceștia există unii care i se opun în anumite momente, deci Patriciu nu-i controlează nici măcar pe ei.

– Totuși Patriciu n-a fost exclus.

– N-a fost exclus pentru că statutul PNL prevede că membrii obișnuiți de partid, fără o funcție importantă, pot fi excluși doar de filiala din care fac parte (Prahova, în cazul lui Patriciu). Noi, ceilalți, nu puteam formula decât o recomandare. Filiala Prahova face parte dintre acei 20% de care vorbeam și a luat o altă decizie.

– Nu controlează Tăriceanu filialele locale?

– Nu, lăsați teoria asta a controlului, că nu se potrivește PNL-ului! În PNL foarte multe decizii se iau

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

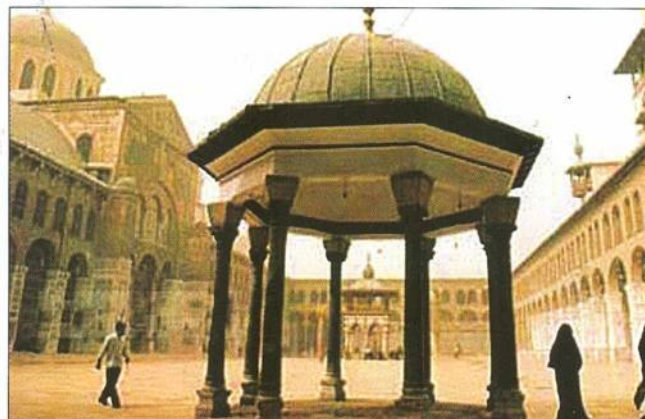

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

O „bijuterie“ care a costat 11 milioane de dinari de aur

Moscheea Ommayyazilor

Moscheea Ommayyazilor, unul dintre cele mai vechi și mai frumoase așezăminte religioase din lumea islamică, a fost ridicată de califul *Al Walid ibn Abdul Malek*. Construirea ei a fost începută la anul 706, a durat (doar) zece ani și a necesitat ceva mai mult de 11 milioane de dinari-aur. Locul ales pentru construcție a fost *Bazilica Sf. Ioan Botezătorul* amplasată în limitele fostului *Templu al lui Jupiter Damaschinul*. La inaugurare, edificiul a surclasat orice altă clădire musulmană. Multă vreme a fost considerată o minune a lumii orientale. Moscheea ce străjuiește astăzi cartierul vechi al orașului Damasc a devenit un reper deopotrivă cultural și turistic al capitalei de la poalele *Muntelui Qassion*.

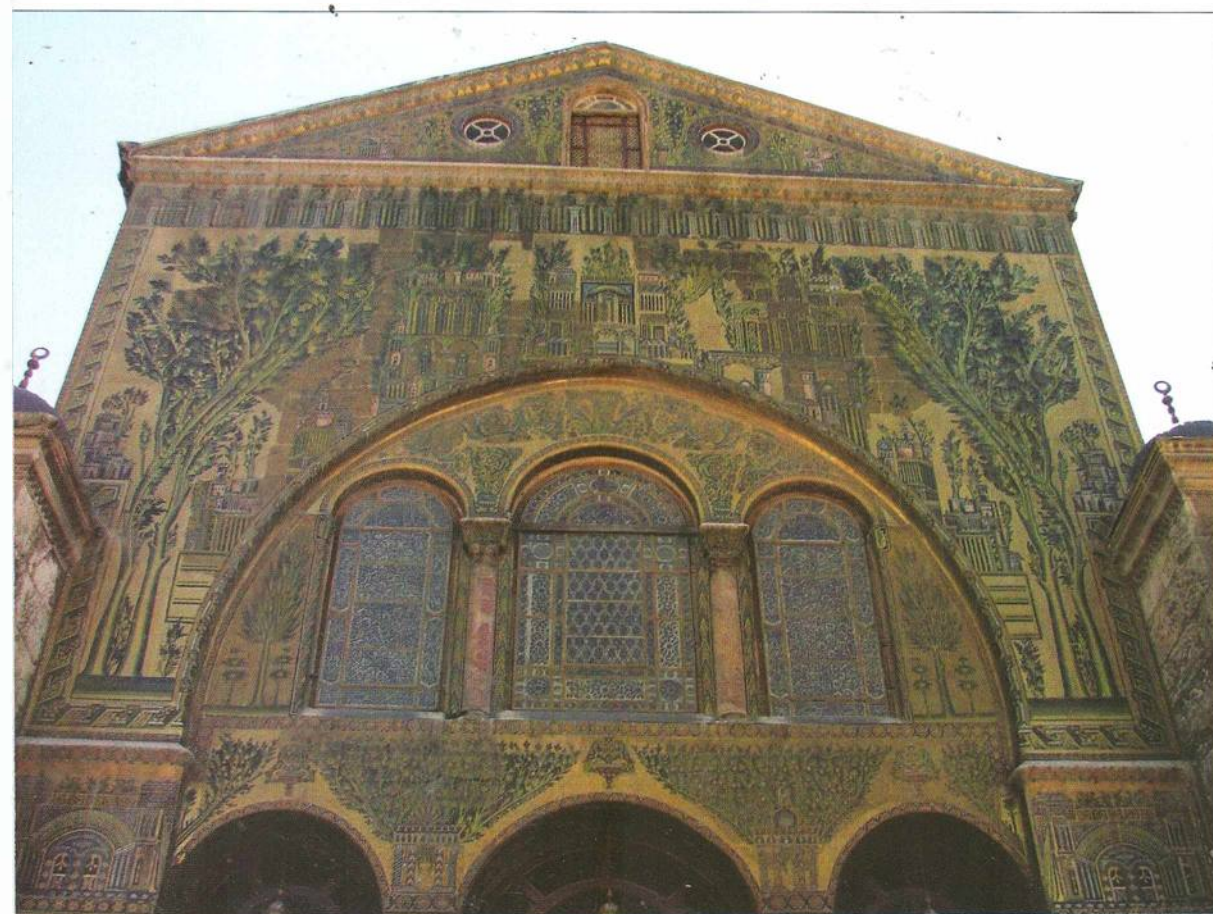
Singurul papă din istorie care a intrat într-un lăcaș religios islamic este Papa Ioan Paul al II-lea care a vizitat Damascul și Moscheea Ommayyazilor în anul 2000. Mormântul lui Ioan Botezătorul a fost liantul acestei vizite istorice.

Nu întâmplător, lăcașul a fost ridicat la întretăierea celor două căi care altădată guverneau amplasarea așezărilor antice (calea material-terestră și cea transcendentă). Axa orizontală aparținea pământescului și era dedicată profanului, adică îndeletnicirilor social-economice și comerțului. Această dimensiune era animată de negustori și mărfurile lor, de cumpărători, târgoveți, meșteșugari, pehlivani sau gură-

casă. Iar ca în mai toate cetățile străvechi orientale, această axă terestră intersecta perpendicular axa verticală, cea a cerului. În punctul de intersecție se afla, de regulă, altarul sau intrarea în lăcașul principal de rugăciune al comunității. Această convergență spirituală și-a păstrat sacralitatea în toate etapele istorice și religioase ale Damascului. Locul a fost și este sacru pentru damaschini, indiferent de forma pe care a îmbrăcat-o, de-a lungul vremii, această verticalitate: templu aramaic, grec sau

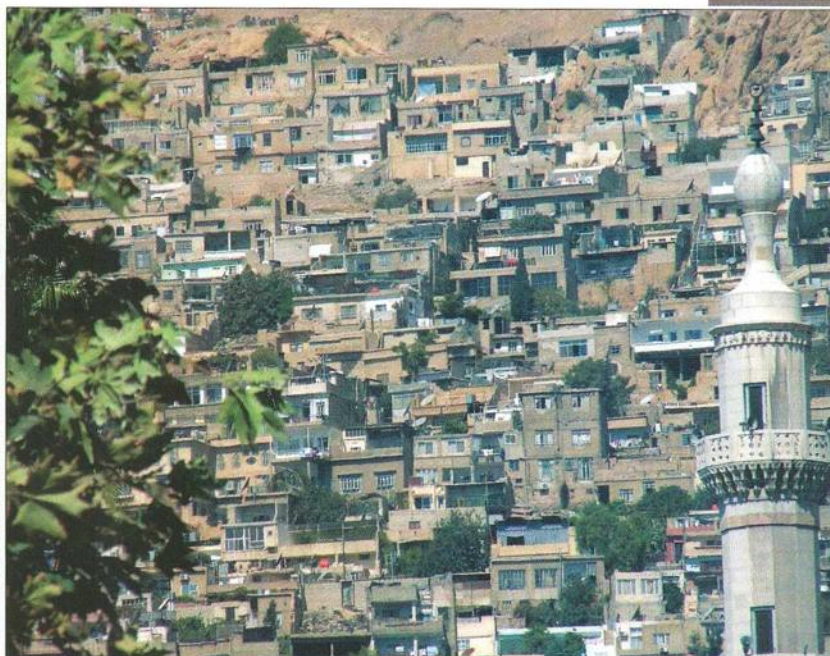
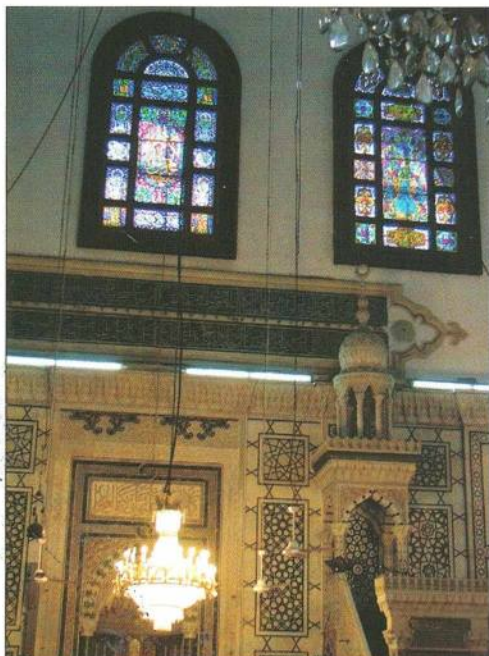
roman, bazilică bizantină ori moschee...

Coordonatele externe ale Marii Moschei de astăzi amintesc de vechile dimensiuni ale Templului lui Jupiter Heliopolitanul. Cea mai cunoscută și facilă cale de acces spre Moscheea Ommayyazilor este prin *souq-ul* (bazarul) **Hamidyeh**. Aici se găsesc mărfurile și meșteșugarii care au făcut vestit Damascul în întreaga lume: mobilier și diverse obiecte cu intarsii de sifon și esențe lemnoase exotice; săbii, pumnale și arme din oțel de Damasc; alămuri sub toate formele; parfumuri și uleiuri orientale; papuci, sandale, curele și alte obiecte din piele de cămilă, capră sau oaie; fructe conifere și zaharicale fără nume pentru noi; țesături, brocarturi și pânzeturi de Damasc. Și astăzi se folosește în România substantivul comun *damasc*, termen care desemnează un anumit tip de material fin din bumbac. Multe din mărfuri nu corespund decât în parte noilor realități și necesități ale populației, așa că unele dintre acestea sunt replici peste timp ce se adresează, în primul rând, turiștilor. Oricum, simpla și amănunțita experiență a trecerii prin acest *souq* este de neuitat. Bazarul Hamidyeh, flancat de labirinturile celorlalte *souq-uri* (bazaruri ce sunt organizate după specificul mărfurilor comercializate), te conduce până sub rămășițele templului roman. Lângă coloanele, arcuirile și capitellurile meșteșugit dăltuite în piatră la vremea stăpânirii romane, comercianții, cumpărătorii și vizitatorii vremurilor noastre își desfășoară activitatea cotidiană, ignorând ecourile istoriei. În fața acestor vestigii

Interiorul Moscheii

Ommayyazilor din Damasc surprinde prin vastitate, fiind una dintre moscheile de tip garnizoană, foarte largi și înalte pentru a putea primi întreaga comunitate musulmană a cetății (la începuturile sale, Islamul având o puternică tendință egalitaristă). Nava principală a lăcașului este flancată de două aripi laterale înalte, susținute de șiruri de pilaștri puternici. Peste arcurile care unesc pilaștrii doi câte doi, sunt suprapuse două coloane mai mici care, la rândul lor, formează alte două arcuri.

antice se află o esplanadă largă, mărginită pe o latură de zidurile înalte ale moscheii și de unul dintre cele mai frumoase minarete ale lăcașului ommayyad. Merită să vă opriți în acest loc pentru ca să faceți fotografii ori să filmați. Tot aici se află și câteva magazine cu suveniruri și artizanat. Se găsesc aici bijuterii din argint, pietre semiprețioase, narghilele, felurite vase din alamă bătută, pumnale, piese tradiționale de port oriental, carpete și covoare de rugăciune, statuete și amulete, instrumente muzicale, faianță și miniaturi în stil persan etc. Sunt replici lucrate cu gust, obiecte îndelung meșteșugite ori kitsch-uri

pur și simplu. Nu uitați să vă târguiți, este un obicei folositor buzunarelor dumneavoastră. În plus, lipsa dialogului și a târguirii poate avea o conotație negativă pentru localnici care se văd astfel desconsiderați și priviți de sus, de pe poziția călătorului occidental cu bani. Oricum, fiind o zonă eminamente turistică, prețurile sunt mult mai mari decât în alte souq-uri, așa că nu vă aruncați aici la cumpărături, indiferent de „strălucirea” mărfurilor privite. Din piațeta rezervată turiștilor și camerelor lor de luat vederi, se intră prin poarta principală de acces a moscheii, în curtea interioară. Bineînțeles că toți vizitatorii (credin-

cioși, pelerini sau turiști) trebuie să se descalțe. Iar femeile, dacă nu aparțin religiei musulmane, primesc la intrare un soi de capot cu glugă, de culoare cafenie, pe care trebuie să-l poarte în timpul vizitei.

În curtea interioară a Moscheii Ommayyazilor trei elemente îți atrag privirea în mod deosebit. Imediat ce ai pășit prin poarta principală, cea care dă în souq-ul Hamidiyeh, iese în evidență o construcție ciudată. Este, de fapt, un foișor suspendat pe opt coloane din piatră, amplasat în partea stângă a intrării. E așa-numita **Bombonieră** (*Bait al Mal*), locul în care altădată erau adăpostite, la vremuri de restriște, averile califilor, guvernatorilor și pașalelor cetății, dar și documentele importante ale cetății. Acest foișor e acoperit în întregime cu frumoase și delicate mozaicuri poleite cu aur, de aici venindu-i și supranumele de „bombonieră” sau de „casetă de bijuterii”. **Fântâna**, unde avea loc spălătul ritualic al credincioșilor veniți la rugăciune, se distinge prin eleganța decorăției (lemn în alternanță cu piatră albă și neagră) și prin armonia proporțiilor. Este o fântână acoperită și seamănă tot cu un foișor. **Mozaicul aurit** care acoperă fațada principală și o parte

Există mai multe intrări în incinta moscheii, iar căile principale de acces corespund celor trei minarete din care, altădată, credincioșii cetății erau chemați la rugăciune. Astăzi microfoanele și difuzoarele performante au preluat această funcție a turnurilor de rugăciune. Decorația superioară a celor trei minarete este realizată și refăcută în stiluri diferite corespunzând epocilor istorice: ommayyadă, ayyoubită, mamelucă și otomană. Două dintre cele trei minarete ale moscheii, ridicate în vremea și în stilul ommayyad, au o semnificație deosebită pentru noi, creștinii. Tradiția musulmană susține că printr-unul dintre aceste minarete, la vremea Judecării de Apoi, s-ar pogori însuși Isaa, nimeni altul decât Iisus (așa e numit Mesia în arabă). Celălalt minaret poartă numele lui Maryam (adică Fecioara Maria).

Marfă de Damasc

Damascul a ocupat dintotdeauna o poziție importantă între orașele Orientului Apropiat. A fost și a rămas una dintre cele mai frumoase capitale ale lumii arabe. I s-a spus, pe drept cuvânt și în cel mai pur stil oriental, *Al Sham, Al Fayha, Jolraq, Trandafirul deșertului sau Perla Orientului*. Ultimul apelativ, cel de nestemată a răsăritului, provine nu din textele celor *O mie și una de nopți*, ci din vremea înțeleptului împărat bizantin Justinian.

din porticurile curții interioare este cel de-al treilea element care-ți atrage aici atenția. Se pare că, în trecut nu prea îndepărtat, moscheea deținea cea mai întinsă suprafață de mozaic de aur din lume: peste patru mii de metri pătrați! Dar mare parte din acest mozaic a fost distrusă în timpul unui incendiu devastator din 1893... După acest eveniment tragic, moscheea a fost refăcută și, implicit, mozaicul. Cea mai frumoasă și elaborată porțiune de mozaic exterior îmbracă transeptul, corpul principal al moscheii. Culoarele dominante sunt auriul, verdele și albastrul. Pe un fundal de aur, sunt reprezentate ape curgătoare, arbori cu frunzișuri bogate, palate și orașe. Prima ipoteză susține că apa, copacii și clădirile de pe mozaicul de aur ar fi râul Barada, oaza Ghuta, cetatea Damascului și așezările limitrofe. O a doua ipoteză, mai apropiată de tradiția siro-bizantină, susține că avem de-a face cu o panoramă a principalelor orașe și centre islamice din imperiul ommayyad. La o analiză atentă se poate lesne observa că din aceste mozaicuri lipsesc ființele umane și animalele. În apele albastre ale râurilor nu există pești, iar în crângurile și frunzișurile luxuriante, amintind de paradisul biblic (sau coranic), nu sunt nici păsări, nici insecte sau alte

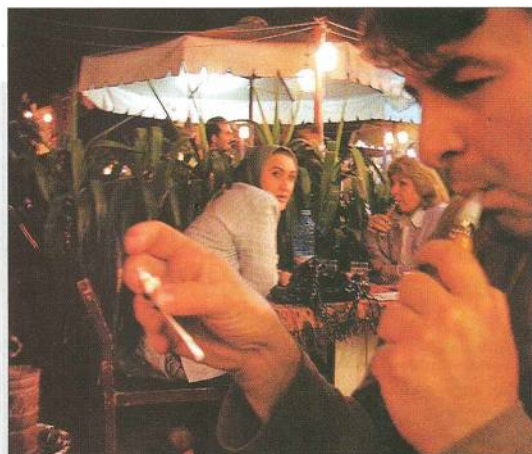
viețuitoare. Avem de-a face aici cu un exemplu clasic de obediență față de preceptele Islamului, care interzice reprezentarea oricărui chip uman sau animal. Este, probabil, mai mult decât o influență iudaică, fiind o reacție și o replică a Islamului față de certurile și conflictele iconoclaste ale timpului (din Bizanț, ca și din alte comunități religioase creștine ale Orientului). Oricum ar fi, nivelul artistic la care au ajuns vechii mozaicari este remarcabil pentru că aceștia au reușit să redea nu numai efectul de lumini și umbre în frunzișul copacilor reprezentați, ci și senzația de curgere a râului prin combinarea nuanțelor de albastru ce închipuie undele și adâncimile.

La construirea și decorarea moscheii au contribuit cei mai talentați meșteri locali și bizantini ai vremii. Al Walid ibn Abdul Malek, califul fondator, ar fi trimis la bazileul bizantin emisari cu daruri alese pentru a-i cere împrumut pe cei mai iscusiți meșteri ai Constantinopolului. Influența artei și arhitecturii bizantine sunt evidente în ceea ce privește fațada navei principale, mozaicul exterior și cupola poleită în exterior. Văzută din semiprofil, moscheea te duce cu gândul la o catedrală bizantină. Dar arhitectura interioară este cea care amintește cel mai bine de preceptele con-

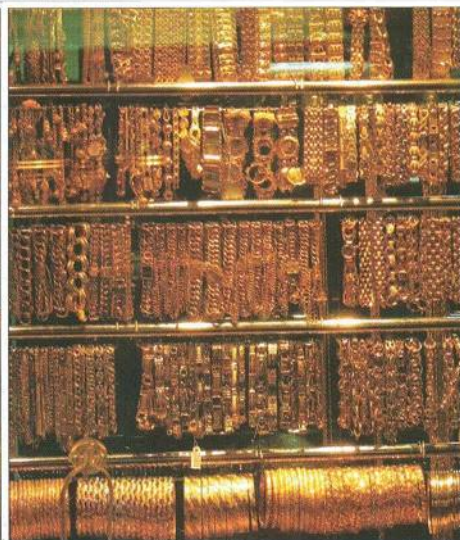
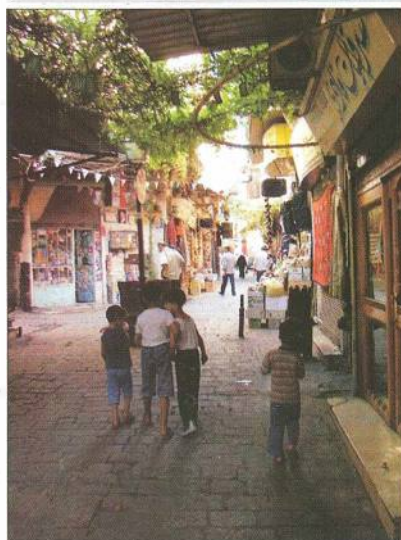
strucțiilor clasice bizantine: naosul împărțit și susținut de șiruri paralele de coloane... Diferențierea majoră între așezămintele bizantine clasice și cele timpurii musulmane provine însă din orientarea în spațiu a edificiilor, adică spre răsărit sau spre Mecca.

Interiorul Marii Moschei a Ommayyazilor este luminat natural, printr-un șir de ferestre înalte ce dau în curtea moscheii și prin câteva vitralii uriașe și ametoare prin arabescurile lor sofisticate. Culoarele de bază ale acestor vitralii sunt roșul, verdele și albastrul și întruchipează, de fapt, citate din Coran, scrieri caligrafiate până la artă. Există și candelabre uriașe, astăzi electrificate și repartizate uniform. Am remarcat că, în afara credincioșilor musulmani, a pelerinilor sau a turiștilor, unii vizitatori erau veniți în căutarea liniștii. Nu puțini sunt studenții care învață așezați jos, pe covoarele groase și bogat decorate, profitând de răcoare și liniște. Bărbații se roagă după comenzile unui imam, cu fața spre peretele orientat spre Mecca (numit *qibla*), așezați pe mai multe șiruri paralele. Femeile musulmane au locul lor special de rugăciune, un soi de baldachin împrejmuit cu balustrade din lemn patinat de trecerea vremii. Este amplasat în stânga fostei intrări principale din așezământ (astăzi, uriașele porți de acces sunt blocate, intrarea în interior făcându-se prin extremitățile celor două aripi laterale ale moscheii). Baldachinul este realizat în întregime din lemn de esență tare, iar plafonul, coloanele și capitellurile sunt acoperite cu frumoase decorații tipic siriene în nuanțe de roșu, verde, albastru și auriu (motive florale și geometrice). O tradiție locală susține că lemnul folosit la construirea plafonului, a grinzilor și a acoperișului moscheii ar fi fost adus de vikingi din nordul Europei.

text **Sandrino Gavriloaia**

Lângă zidurile ridicate de califii ommayyazi acum aproape 1.300 de ani sau lângă inscripțiile și vestigiile în piatră ale grecilor, romanilor și bizantinilor, poți să savurezi o cafea cu *hel*, un ceai sau o narghilea cu savoare de fructe. Dacă ești un călător norocos, poți să ai șansa să dai și peste povestitorii Damascului. În unele cafenele damaschine, în anumite seri, există obiceiul ca un bătrân să citească cu voce tare sau să povestească din cărțile celor *O mie și una de nopți*. Ceilalți meseni ascultă, iar uneori continuă povestirea sau lectura bătrânului ostenit.

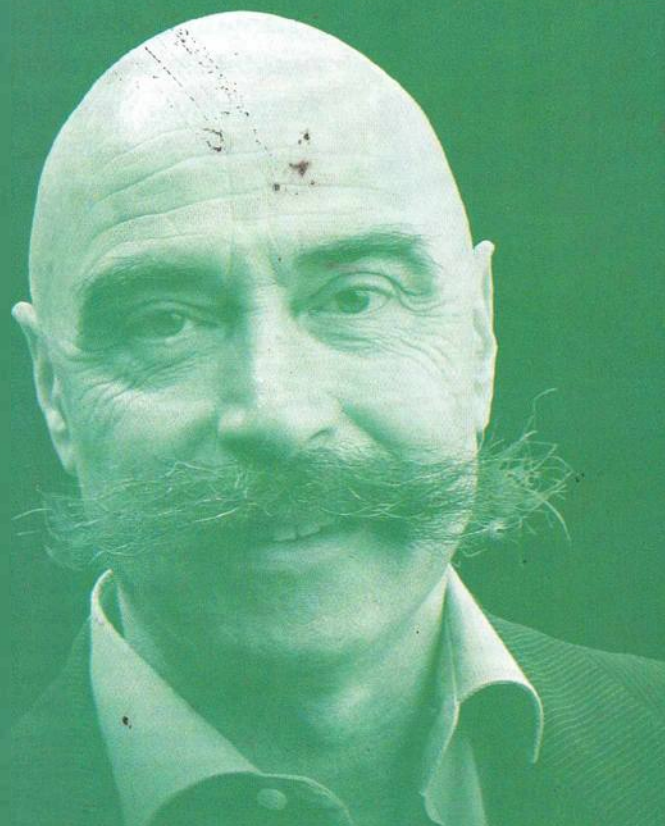

HUMANITAS

Jean-Claude Kaufmann

PRIMA DIMINEAȚĂ DE DUPĂ

Cum începe o poveste de dragoste

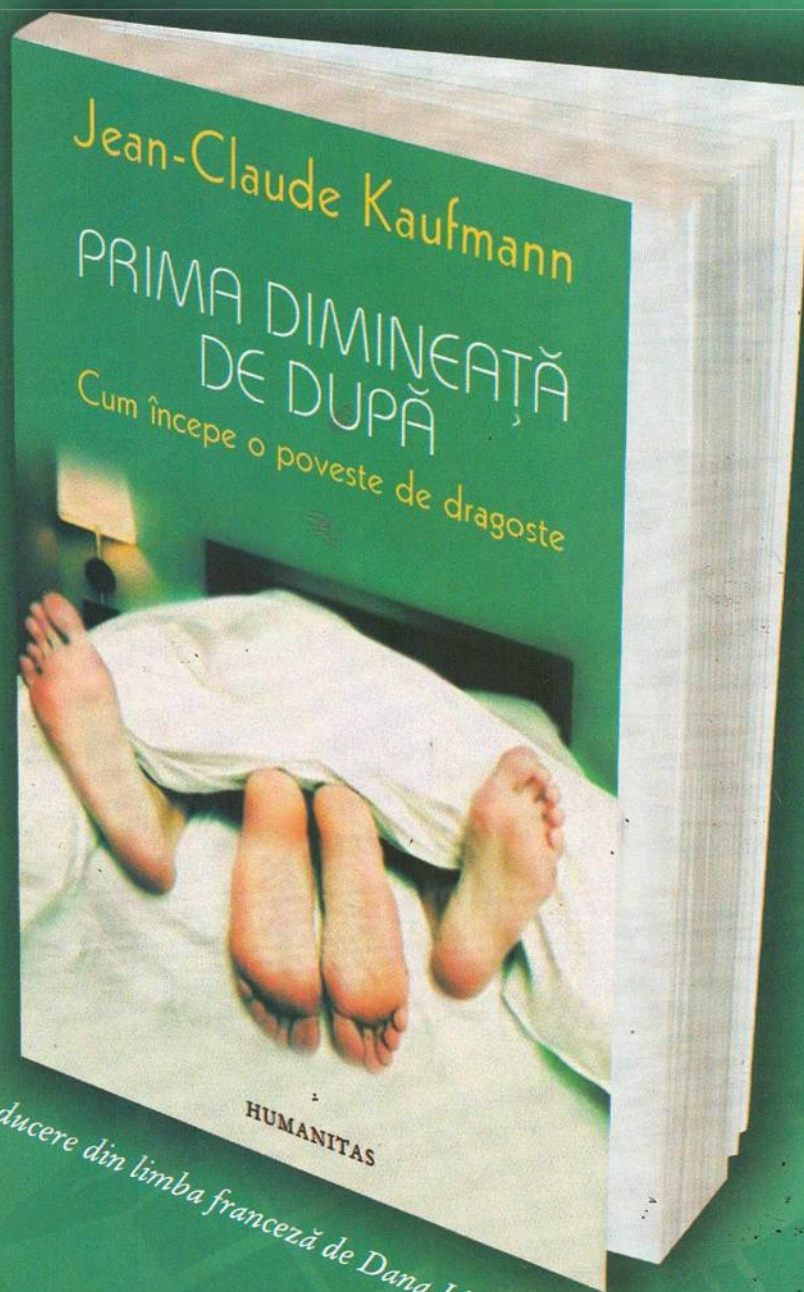

Dimineața imediat următoare primei nopți de dragoste nu este un moment ca toate celelalte. Este clipa în care se poate naște o adevărată poveste de dragoste.

Jean-Claude Kaufmann prezintă acest moment special dintr-o nouă perspectivă, punând în lumină realitatea modernă a dragostei.

www.humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

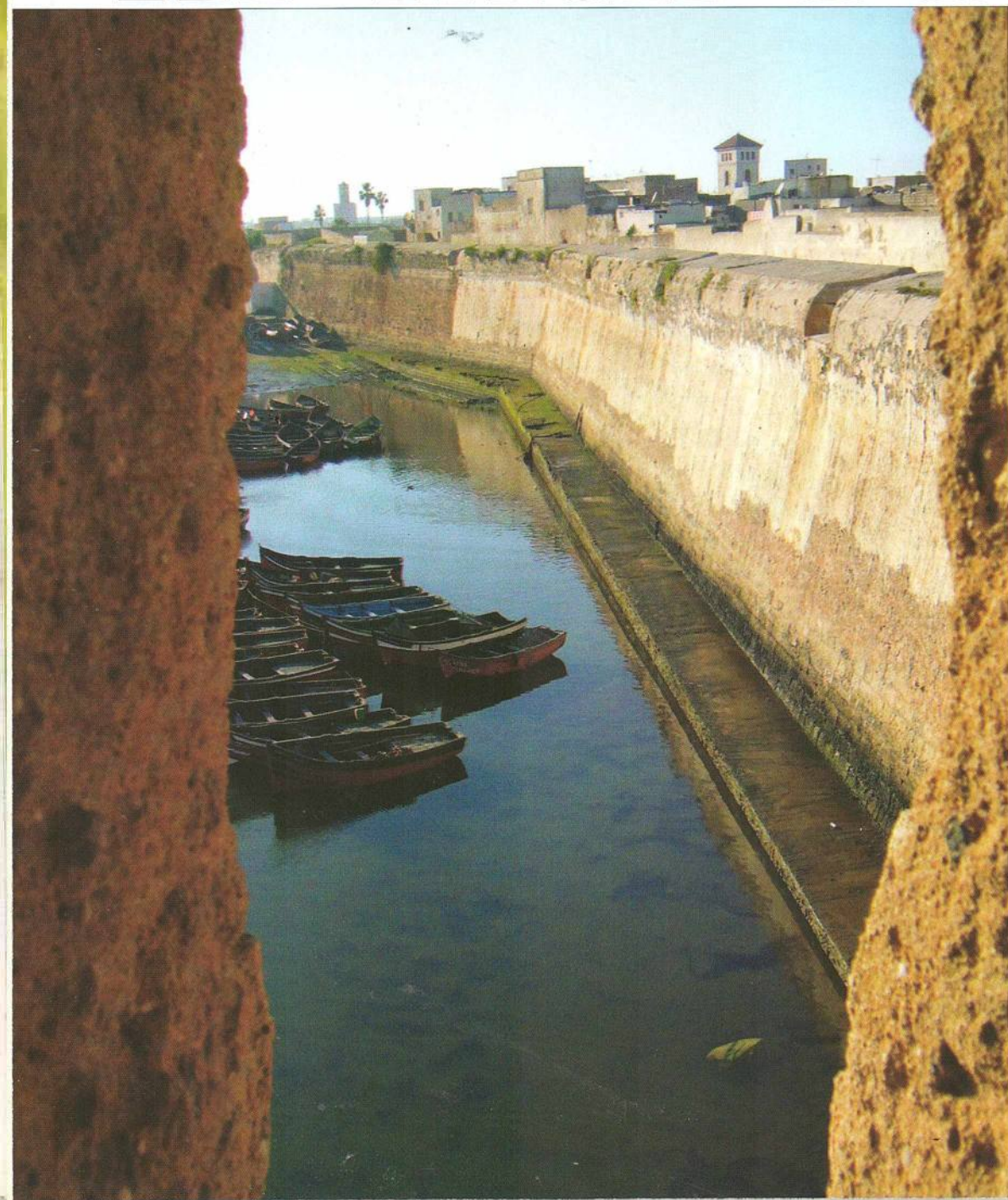
traducere din limba franceză de Dana Ligia Ilin

**O lectură incitantă despre
regulile jocului de-a dragostea
la începutul vieții în doi,
o carte publicată în peste 13 țări.**

Voluntar în Maroc

Cred cu tărie în faptul că, dacă vrei să cunoști cu adevărat o țară, nu trebuie să folosești niciodată serviciile oferite de o agenție de turism. În afară de un tur al muzeelor și al principalelor monumente, o cină „tradițională” și niște dansuri populare, nu ai cum să trăiești nici o experiență notabilă. Poți afla la fel de multe lucruri despre țara respectivă folosind internetul. După o experiență în Tunisia în care am fost purtat din oraș în oraș în goana autocarului, m-am decis să văd o altă țară magrebiană pe cont propriu. Maroc.

Așa m-am înscris ca voluntar într-o asociație de voluntariat marocano-olandeză. Am tastat pe google *work in morocco* și, din link în link, am dat peste un forum unde se vorbea despre ASTSV, asociația care organizează un *work-camp* în Errachidia. Nume care îmi suna extrem de exotic și plin de promisiuni când încă eram în România, dar pe care am ajuns să-l pronunț Erra-shit-ia. Cel mai ieftin bilet de avion pe care l-am găsit până în Casablanca a costat enorm (peste 500 de euro) pentru că nu aveam la dispoziție decât o lună până la plecare. Am mai adăugat taxa de 150 de euro pentru cazare și masă și am început să realizez că voluntariatul este o îndeletnicire extrem de scumpă. Mai ales pentru mine, care eram proaspăt *free-lancer*. Nu-i de mirare că, între cei aproape patruzeci de voluntari, erau doar trei estici. După ce ne-am cunoscut mai bine, am făcut un sondaj printre ei, interesându-mă de motivul exact al venirii lor în Maroc. Mă așteptam să aud patetisme gen „eu sunt aici ca să-i ajut pe copiii săraci”, dar marea majoritate au recunoscut componenta turistică a experienței. „Come on, 150 de euro și să stai trei săptămâni? Unde mai găsești așa ceva?”. În plus, din Olanda, Franța sau Spania, avionul costă sub 100 de euro. Mai târziu, uitându-mă pe site-uri gen www.volunteerabroad.com, am descoperit că, în anii 2000, voluntariatul s-a transformat într-un turism mascat. Dacă vrei să faci bine, trebuie să plătești. Un pic de muncă și ceva mai mulți bani (dar mult

**Turism
la preț redus**

**Camus
& cus cus**

Mail din Fes

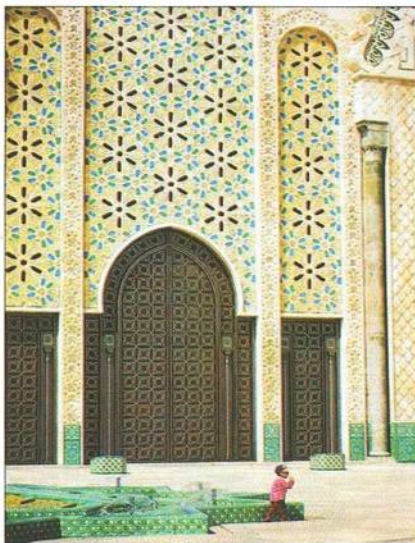
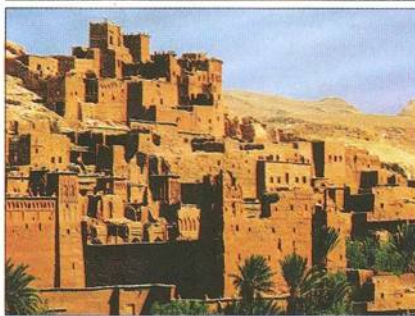
Voluntarii au fost împărțiți pe trei categorii: profesorii, cei care predau engleză și franceză copiilor, entertainerii, care organizează diferite jocuri pentru puștii marocani în sălile de clasă și în curtea școlii, și zugravii, care readuc culoarea pe zidurile și pereții unei școli vechi, aflate la marginea orașului. Ne trezim la 8 dimineața, mâncăm pâine cu brânză topită (de trei săptămâni) și pornim pe jos spre locul de muncă. La 12 suntem înapoi acoperiți de vopseaua roz-cărămizie care dă identitate orașului. Ne spălăm în wc-ul turcesc unde a fost montat un cap de duș, după care cădem lași pe saltelele din sala de clasă care ține loc de dormitor. La ora două se servește masa. Tagine și cus cus în fiecare zi. Seara se iese în orașul pe care Loney Planet îl numește *most boring in Morocco*.

mai puțini decât dacă ai merge printr-o agenție de voiaj), însă ai parte de un concediu plin de experiențe inedite. Toată lumea câștigă: voluntarul care are de făcut ceva util pentru semenii, cunoscând mai puțin superficial cultura autohtonă, organizatorii care fac un ban și devin eroi locali pentru că aduc muncitori străini, cât și beneficiarii direcți ai muncii voluntarilor: copii care învață limbi străine, sătenii cărora li se reconstruiesc case, animale cărora li se protejează habitatul ori însuși mediul.

Într-o dimineață caldă de iulie, în curtea unei școli dintr-un mic orașel arab, în același timp și garnizoană, un tânăr purtând o pereche de pantaloni scurți, foarte decorați, la bustul gol, cu o bidinea în mână, sta pe treapta a treia a unei scări de lemn, strâmbă, prost îmbinată, acoperind cu straturi de vopsea, neîndemânatic, pereții unei școli. Nu este un fragment dintr-un manuscris inedit al lui Camus, ci descrierea începutului unei zile obișnuite în Errachidia.

Tânărul cu pricina eram eu, după cum v-ați dat ușor seama. Ceva mai încolo, în tricou alb cu dungi negre, roșii, galbene, Duncan, student la arte vizuale în Derby. Missy nu e la bustul gol, din păcate. Poartă pantaloni scurți, dintr-un material ca de costum, și un tricou alb, mânjit de vopsea. De câte ori îndrept camera spre ea, se strâmbă și dă din mâini ca o nebună. E din Detroit și-l detestă pe Bush. Sarah desenează personaje din *Flinstones* peste zugrăveala noastră din zilele trecute. La venire, am călătorit în același avion. Am descoperit asta în aeroport, când ne-am strâns în dreptul pancartei pe care scria ASTSV. Deși e din același oraș ca Duncan, înțeleg mai puțin de 30 la sută din tot ce spune. Vandel pictează un peisaj luxuriant deasupra chiuvetei, un râu, verdeață, bărci, stânci, forme de relief. Nu se grăbește. Probabil că îl va termina exact în ultima zi. Vendel vorbește mult. Foarte mult. Peggy face un desen pe genul UNICEF. Un glob pământesc peste care stăm noi, lorzii bidinelelor și maestrul penelurilor, ținându-ne de mână. Eu sunt în capăt și în mâna liberă țin camera de filmat. E frumușică Peggy, dar n-am schimbat niciodată mai mult de câteva replici. Are doar 17 ani. Cam așa suntem grupul de pictori. După ce s-a terminat perioada de voluntariat, am părăsit Errachidia, alături de un englez și o belgiană, fericiți că avem ocazia să explorăm adevăratul Maroc. Ajuns în Fes, oraș de care m-am îndrăgostit imediat, am scris următorul mail prietenilor:

Allah să fie lăudat. Savurez fiecare moment de când am părăsit Erra-shit-tia. M-am trezit la 6 dimineața, după două ore de somn. Petrecerea de adio a fost simpatcă și destul de tristă. Printre cântecele puse de

DJ (da, am avut DJ) a fost și *Dragostea din tei*. Am sărit în sus de fericire că aud cuvinte românești, fie și imbecile. Am băut două beri, pe blat bineînțeles, pentru că e interzis alcoolul în clădiri publice, și mi-am petrecut seara sporovăind cu cei cu care m-am împrietenit de-a lungul celor trei săptămâni. Merel se machiaze și arăta tulburător. Am stat până dimineața de vorbă. La sfârșit, ne-am pupat pe gură și ne-am promis că ne vom revedea în Fes.

Autobuzul de ora 9 era arhiplin și nu am mai găsit locuri așa că l-am luat pe următorul, cel de ora 11. Nouă ore mai târziu, intrăm în Fes, după o călătorie cu peripeții. La un moment dat, roata autobuzului a explodat la câțiva kilometri după ce ieșisem din serpentinele munților Atlas, unde nu există parapete. Dacă am fi avut viteză mai mare, ați fi primit acest newsletter doar dacă ați fi făcut spiritism.

Aproape că am leșinat de indignare când, într-un orașel pe lângă care Caracal e metropolă, am zărit pe zidul unei prăvălii jechoase inimioara Maggi. Încă mi se pare incredibil.

Fes e superb. Mi-am petrecut dimineața hoinărind prin *medina*, un loc fascinant, misterios și obositor. Am început să mă amuz negociind. Sunt mulți europeni, dar destul de puțini români ajung aici pe cont propriu. Hotelul e jegos, dar costă doar 5 euro pe noapte. Nu vreți să știți cum arată dușul. Azi-noapte, de cum am sosit, la insistența celorlalți, am mâncat la *McDonalds*. A fost pentru prima oară de când sunt în Maroc când am avut dureri de stomac. La ora 3 noaptea, din cele 350 de moschei ale *medinei* a răsunat chemarea la rugăciune a celor 350 de muezini. De pe terasa hotelului li s-a răspuns cu înjurături în engleză, română, olandeză, franceză, exprimate cu voci de oameni treziți din somn.

În timpul zilei, am vizitat cartierul evreiesc, numit *moullah*, adică ghetou. Nu mai e locuit de mult de evrei, dar casele au rămas și arată complet diferit de arhitectura generală a orașului, care e, cu excepția *medinei*, *french oriented*. Acoperișurile sunt verzi, mercedesurile (grand taxi-urile) sunt albe iar *le petit*, roșii. Seara am ieșit la plimbare îmbrăcat în *djelabul* primit cadou de la prietenul meu Mourad și, ca prin minune, nimeni nu m-a mai hărțuit, încercând să-mi vândă ceva. Plimbându-mă prin orașul nou, am dat peste reprezentanța *Dacia*, plină cu *Logan*-uri. Se pare că le merge bine pe aici. Oricum, Marocul e plin de *Renault*-urile după care a fost copiată *Dacia*.

Mi-ar plăcea să trăiesc în Fes. Nu mi-e deloc dor de ambuteiajele din București și de frigul din iarna care pentru mine va începe de cum voi pune piciorul în aeroport.

text Jean-Lorin Sterian

Halkidiki de cinci stele

Simfonie
în verde
și albastru

Tenismeni
români
la Porto
Carras

Un hotel-muzeu

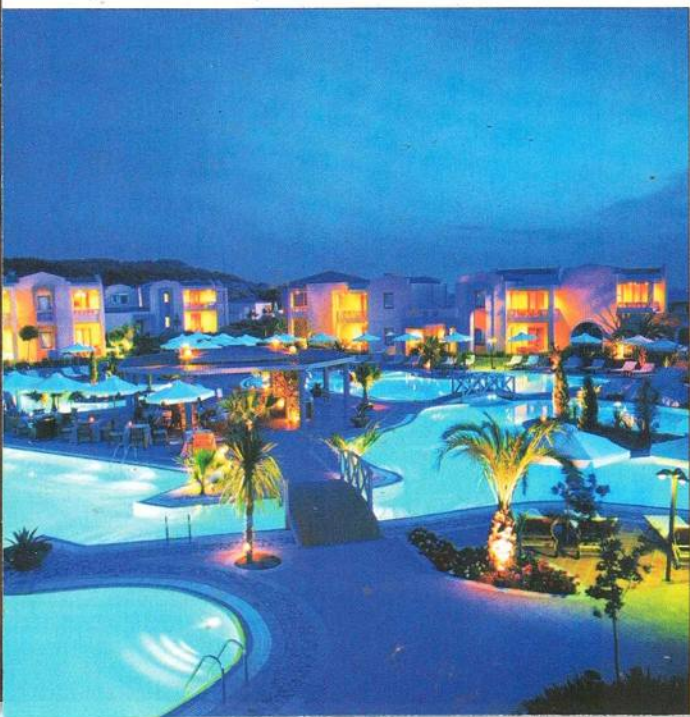
Chiar dacă ai lua-o „goală”, așa cum a lăsat-o Dumnezeu, peninsula Halkidiki, dantelată în trei brațe, Kassandra, Sithonia și Muntele Athos, este o mostră de frumusețe. O simfonie în verde și albastru. Interpretată magistral de munții rețezați, brusc, în plaje aurii și de pădurile care foșnesc în tandrețuri chiar cu ochadele de smarald ale Mării Egee. O combinație naturală seducătoare, asupra căreia ne-a atras atenția, în mod repetat, și Maria Pappa, *operation manager* al Asociației hotelierilor. Recunoaștem, jos pălăria, nu e de ici, de colo, să ai munte, mare și păduri în același „pachet”. Și dacă peste peisajul ăsta mai trăneste și niște complexuri hoteliere de lux, e normal că iese un fel de paradis la puterea a 250-a, să zicem, că atâția patroni fac parte din asociația amintită. Adăugând faptul că aceste destinații sunt la maximum zece ore de mers cu mașina, din Vama Giurgiu, sau o oră, cu avionul, cu siguranță că turiștii

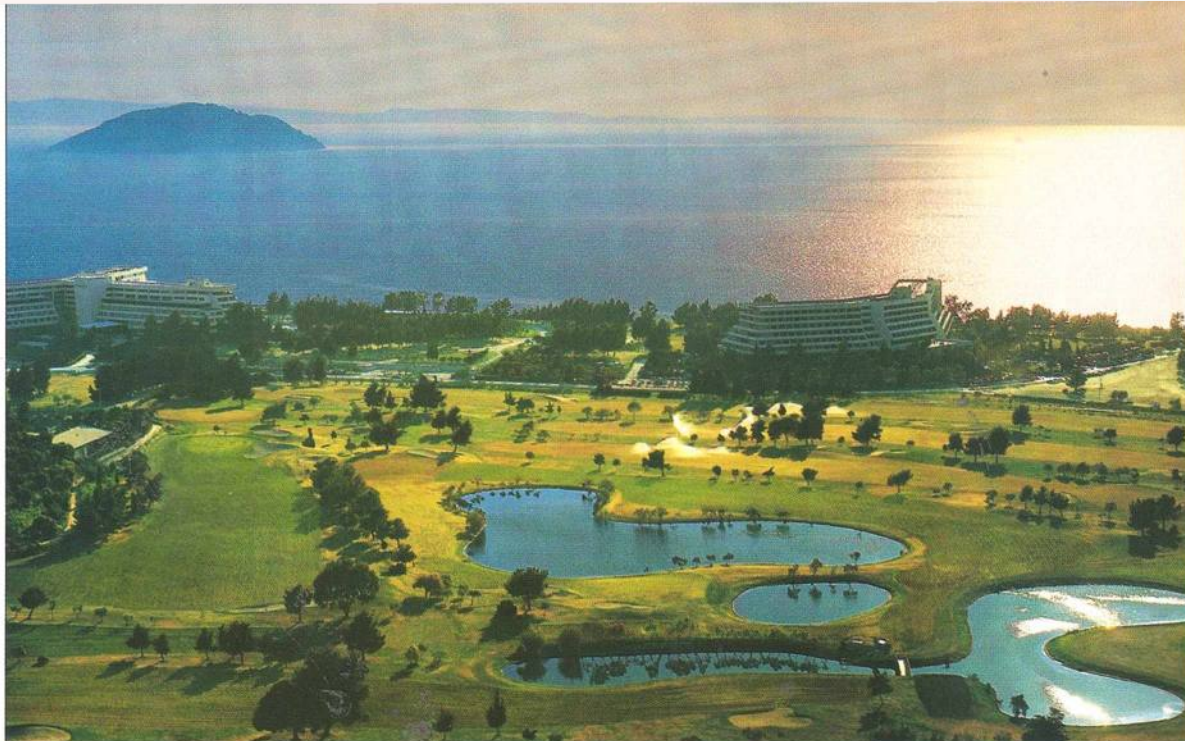
români mai relaxați financiar vor degusta, în curând, ofertele de cinci stele din Halkidiki. Cu atât mai mult cu cât prețurile sunt negociabile, nu au doar variante „bau-bau”. Cifrele de recepție, care, într-adevăr, ajung la 400-500 de euro pe noapte, pentru o suită de fițe sau un bungalow cu piscină și plajă proprii, devin mult mai cumsecade dacă se „târguiesc” prin agenții, mai ales în extrasezon. La începutul lunii mai, de pildă, reducerile au coborât la 35 de euro pe noapte, pentru o persoană.

Dacă ar fi să mergem pe mâna consulului general al României la Salonic, Dumitru Hrituleac, care, întâmplător, coincide cu gustul nostru, am „risca” o vacanță la *Sani Resort*, în Kassandra. Riscul se referă la faptul că acolo totul este „atât de perfect” încât, după aceea, rămâi buimac, o bună bucată de vreme. Prin comparație, nimic nu-ți mai place, nimeni nu-ți mai intră în voie. Dacă directorii mei nu mă vor concedia, în

Hotelurile de lux din Halkidiki au pus mână de la mână, sub „bagheta” Asociației hotelierilor și a Aegean Airlines, și au invitat presa din București într-un info-trip de cinci stele. În ideea că ar fi cazul ca românii să se integreze și în turismul european propus de peninsula grecească. Și care înseamnă cu totul altceva decât hotelurile modeste și plaja înghesuită din Parallia Katerini, stațiunea invadată, în ultimii ani, de ai noștri, ca brazilii. Din motive de prețuri rezonabile, evident.

următoarele zile, pe tema amintită, promit să revin cu un reportaj exclusiv despre *Sani*. Deocamdată, însă, vă spun doar că este un concept turistic unic, slefuit până la diamant, de la primul până la ultimul detaliu. O bijuterie de oraș, în toată regula, cu port privat, zeci de hoteluri și bungalouri, baze sportive, centre de relaxare și înfrumusețare, cabinete medicale, grădinițe cu program special pentru vacanța copiilor, 14 restaurante, baruri și discoteci la tot pasul, șapte kilometri de plajă. Și heliport, evident, că poate vreți să fiți luați cu elicopterul, de la Salonic. Dacă toate acestea sunt de cinci stele plus, serviciile, din câte am băgat noi de seamă, or fi de șapte, că mai multe nu cred că există. Tot personalul, de la directori până la ultimii bucătari sau agenți de pază, este la dispoziția turiștilor. Nu de reclamă, ci pe bune. Cu eleganță și bucurie, astfel încât ai sentimentul că ești oaspetele de onoare, chiar dacă mai sunt mii ca tine. Cred că tocmai această

Asociația hotelierilor din Halkidiki (www.halkidiki-hotels.gr) ne propune adevărate oaze de relaxare și la capitolul patru stele. În acest sens, puteți încerca serviciile oferite de hotelurile *Alexander the Great*, *Astoria*, *Xenia* sau *Agionissi Resort*. Cu o mențiune specială pentru ultimul, fiindcă se află pe o insulă, Amolioni, înconjurat de un peisaj dumnezeiesc de frumos.

finete în a face turism de lux – exemplificată, de pildă, prin stilul Victor Dimitrov, sales&marketing manager, și manechin, pe deasupra, care se pune la dispoziția ta, cu modestie și plăcere, pentru orice informație, cerându-ți și sfaturi, de care chiar ține cont – face din *Sani Resort* un vis pe care merită să-l trăiești, măcar o dată în viață. Sau de mai multe ori, dacă te cheamă Clinton, Putin, Prințul Charles, Berlusconi ori Madonna, ca să amintim doar câțiva dintre clienții celebri ai complexului.

Pe brațul Sithonia strălucește o altă destinație de cinci stele. *Porto Carras*, gazda summitului Uniunii Europene din 2003, se mândrește, pe lângă luxul firesc pentru un asemenea CV, cu singura pistă de golf cu 18 găuri din Grecia, care atrage puzderie de milionari și, în același timp, împătimitii ai sportului cu pricina. Apoi portul privat, de unde puteți închiria un iaht, cu 500 de euro pentru o croazieră. Sau vila armatorului grec

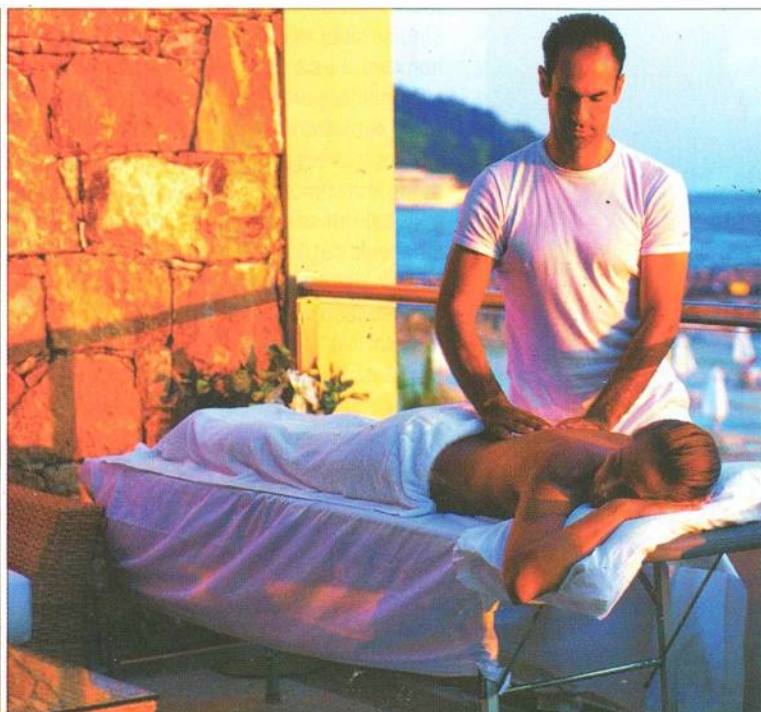
Yannis Carras, întemeietorul domeniului, pe care iarăși o puteți închiria, cu „doar” 18.000 de euro pe noapte. Am zăbovit și la Academia de tenis a complexului, pentru că instructorul, tot de cinci stele, este Dan Petrișor, un român stabilit în Germania, fost coleg de Roland Garros cu Ion Țiriac și Ilie Năstase. De la el am aflat că aici li se pregătește ceva tinerilor români talentați într-ale tenisului și fără suport financiar pentru asta. Țiriac a promis că va sponsoriza pregătirea unui lot prin care, eventual, să rupem gura târgului, chiar în baza de la *Porto Carras*.

Sigur că o vedere din Halkidiki nu ar fi valabilă fără Athos, brațul cu aură mistică al peninsulei. Chiar și hotelurile de aici s-au adaptat, în diverse forme, la această combinație unică dintre turism și religie. *Eagles Palace*, de pildă, un hotel din Ouranopolis, membru al organizației *Small luxury hotels of the world*, din 2003, pare mai degrabă un

muzeu decât o destinație de vacanță. Construit în stil bizantin, încărcat cu obiecte de artă, icoane și mobile patinate, încât ai senzația unei luxuriante întoarceri în timp, hotelul te copleșește, pur și simplu. Ai senzația stranie că trebuie să fii foarte atent, ca nu cumva să dăraști ori să spargi ceva. Că, vorba aia, nu plătești cu tot neamul tău! Așa că subsemnata a răsuflat ușurată când a părăsit acest tezaur, în favoarea unei croaziere în jurul Muntelui Athos. Cum jumătate din personalul feribotului era „made in Romania”, am revenit cu picioarele pe pământ, ca să zic așa, chiar dacă eram pe apă. Brusc, am realizat diferența dintre zâmbetul chinuit al barmanului de pe vas, în limba mea, și zâmbetul relaxat al barmanului de la *Sani*, în orice limbă. Și nu mi-a fost dor de acasă!

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **arhiva Asociației hotelierilor din Halkidiki**

Un alt fel de sex

Transsexual

Localul *Dreams - Yume Iroiro*, unde aterizasem în peregrinările mele prin Japonia nocturnă, în calitate de factotum și de translator al firmei de așa-zis impresariat artistic *Momoran Ltd.*, adică *Orhideea Roz Ltd.*, se mândrea cu prezența în incinta sa a doamnelor de companie din țări atât de diverse precum România, Australia, Statele Unite, Columbia, Filipine, Thailanda și câte și mai câte. Găseai aici femei de toate culorile și speciile și, oricât de mofturos ai fi fost, nu se putea să nu găsești măcar vreo două pe gustul tău. Jong, managerul coreean, se lăuda pentru simțul său înăscut de a selecta numai prospături frumoase sau măcar șarmante, care făceau mândria sa noapte de noapte, când privea cu zâmbetul pe buze la doamnele sale ce le sustrăgeau clienților vreo 200-700 de dolari pe consumație numai. Nu-l interesa ce făceau ele în afara programului, erau printre ele atât curve cât și acel gen de curtezane platonice, precum am spus, o colecție pentru toate gusturile. Jong era așadar fericit până într-o zi când Matsumoto, patronul ăl mare al lanțului de baruri de noapte, îl anunță că aveau să debarce la *Vise* nu mai puțin de șase...

de exuberant

Okama este termenul generic pentru „homosexuali”, dar era vorba în speță de șase transsexuali din Filipine. „Știi ce-s ăia transsexuali?”, mă întrebă Jong. „Da.” Am răspuns eu, dar totuși el s-a simțit dator să explice: „Sunt bărbați care și-au făcut operație și s-au transformat... aaa... aoleu! În femei! Adică și-au implantat sâni, pardon fie spus, dar și-au pus și tubul acela dinăuntru după ce și-au smuls tubul dinafară și iau încontinuu hormoni ca să aibă forme și nuri.” Jong rostogoli în gură acest ultim cuvânt ca și cum acei transsexuali s-ar fi jucat cu seducția precum cu o castană. „Și culmea. Matsumoto a înnebunit. Mi i-a dat mie să-i plasez în clubul meu, un club, cum știi, cât se poate de normal, cumsecade și elegant. O să se pogoare rușinea asupra noastră. Ce oroare! Că nenorocire!” Jong a plecat spre bucătărie frământându-și mâinile. Transsexuali... Hm, de-abia așteptam să-i văd și anticipam cu nerăbdare sosirea lor.

S-au arătat prima oară la club într-o duminică seara. Erau toate îmbrăcate cât se poate de colorat, cu rochii cu paiete, pene sau dantelă. Angela purta frou-frou-uri din dantelă și muselină albă,

Erika, o rochie din cauciuc cu motive leopard și cizme roșii, Sera – o superbă rochie din paiete negre cu un motiv din șerpi ivoir. Rochia aceasta plesnea de-a dreptul pe ea și mi-a dat-o mie ulterior deoarece, cât a stat în Japonia, și-a pus alte silicoane, mai mari, și veșmântul i-a devenit absolut neîncăpător, stând să explodeze în zona decolteului. Toate aveau părul lung și erau machiate strident. Linda tocmai își refăcea în vestiar manichiura. Își vopsise unghiile într-un roz tare și sufla cu tact spre ele. Erau ciudate. Majoritatea frumoase, dar cu mișcări de bărbat. Angela era dintre toate cea mai frumoasă, de fapt o femeie foarte-foarte frumoasă, mult mai belă decât majoritatea femeilor originale, dar avea totuși gâtul acoperit cu o eșarfă. Mărul lui Adam rămăsese acolo ca o nucă în perete. Cred că, dacă n-aș fi știut, nu mi-aș fi dat seama că Angie fusese la origini bărbat. Când începu programul, am observat că Erika purta la ea o gentuță transparentă cu poza fecioarei Maria pe-o parte și cu cea a ei însăși goală, în baie, pe cealaltă. O arăta clienților pe partea cu Fecioara și spunea „Sunt cucernică”, apoi o întorcea zicând „Și sunt fierbinte”.

Sera și Erika pregătiseră chiar un mic show. Dansau pe cântecul *What Have You Done for Me, Baby*, îmbrăcate într-un costum din pene cyclamen, pe care, odată ce se porni refrenul, începură să și le smulgă ca doi papagali isterici, rămânând în final goale așa cum le făcuseră chirurgii plastici, ceea ce era ilegal în Japonia, unde era interzisă „scoaterea părului”, adică a celui pubian. Asta este expresia, dar nu înseamnă că organele genitale epilate pot fi expuse. Clienții, care nu știau că era vorba de foști bărbați, erau pe jos de încântare deoarece așa ceva nu se mai văzuse la Vise. Fetele și Jong erau oripilați, căci clienții începeau deja să aibă o atitudine libidinoasă față de personal. Atunci au început bârfele. Natasha, o rusoaică, a fost prima care a început să spună petrecăreților că cele șase erau de fapt transsexuali. Asta le-a dat peste cap căci nimeni nu le mai invita la masă și ele nu mai câștigau bani în plus. Au început să înjure în vestiar în tagalog, limba din Filipine, și, când au dat de Natasha, Erika a înșfăcat-o de decolteu: „Ascultă, pută! Știi cât m-au costat țâțele? 10.000 de dolari! Și păsărica știi cât m-a costat? 30.000! Trebuie să-mi scot mălaiul cumva, nu? Dacă te mai prind că le spui clienților că noi suntem bărbați, o să te tai pe față, pută!” Erika îi dădu drumul decolteului, iar Natasha se dezechilibră și fu cât pe ce să cadă și să spargă oglinda din spate.

Pe tot parcursul timpului petrecut la localul *Dreams*, am observat că transsexualii erau în general femei mult mai voluntare decât cele originale. Nu pierdeau nici o ocazie să-și scoată sutienul în fața clienților și să se aplece între picioarele lor. „Oniisan – frate mai mare – vrei să-ți fac *beracho*?” *Beracho* este un tagalogism-japonezism pentru latinescul *felatio* și, când îl pronunțau, buzele transsexualilor formau un rond și se umflau ca și cum ar fi supt deja dintr-un biberon. Clienții de la *Yume Iroiro* refuzau întotdeauna rușinoși, iar celelalte dame de companie și Jong erau oripilați de-a dreptul. „Ce dezastru! Localul acesta este pe cale să se transforme într-un gay bar dintre cele mai porcoase!”, se plângea Jong.

Într-o bună zi Erika mă acostează și mă întreabă direct: „Onesasan – soră mai mare – vrei să mergem în față la *Amando* să așteptăm frați mai mari și să-i întrebăm dacă nu vor să le facem *beracho*?” În general, Erika mai ales, cea mai muncitoare, căuta să se combine cu femeii natur pentru a-și spori credibilitatea. Teritoriul ei de manevre era, în afara *Viselor*, cafeneaua *Almond*, zisă întotdeauna *Amando*, din intersecția Roppongi. Acolo, sub copertina cu dungi albe și roz, Erika își aștepta în fiecare după-amiază clienții pe care, dacă-i agăța, îi lua la un *beracho* într-una dintre cabinele telefonice de lângă parculeț. Cerea în general bani mai puțini decât celelalte prostituate atât pentru *beracho*, cât și pentru sex și, cum nici nu solicita întotdeauna mijloace de protecție, mi se făcea părul măciucă la varietățile de boli sexuale cu care se putea procopsi. „Nu pot să rămân gravidă”, spunea ea, „deși mi-ar plăcea, dar proștii ăia nu sunt în stare să fabrice un nenorocit de uter!” Și deseori, la începutul programului, se arăta Erika cu câte un client care se lungea pe buze într-un mod libidinos și-și freca fermoarul pantalonilor. Nu știu de unde îi scotea și, până n-am cunoscut-o pe Erika, nici n-am fost conștientă că asemenea specimene existau la Tokyo, care mi se părea în general un oraș cât se poate de civilizat. O asemenea lipsă de bun-simț văzusem numai la obsedații din Cișmigiu și era greu de conceput că așa ceva exista în rafinata Japonie.

Dacă voiai neapărat să rămâi singură în noapte n-aveai decât să ieși la masă cu nebuna de Erika după terminarea programului. Aveam așadar în vedere restaurantul filipinez care era deschis până la ziua tocmai pentru damele de companie filipineze care lucrau în zonă. Trei tipi ne agățară lângă *Almond*, iar Erika își dădu peste cap lentilele de contact albastre și

Okama

Beracho

Gatoey

Operation
Next

spuse: „Sunt *una chica español*. Vreți să încercați *mi chucha*? Pot să vă fac și *bera-cho*, dacă vreți.” Cum cei trei tipi se arătară interesați atât de organul sexual contrafăcut al Erikăi, cât și de actul de felatie, se duseră toți patru către un *love hotel* și mă lăsară în mijlocul străzii, la trei noaptea. Am ales un restaurant thailandez din imediata apropiere. Și câte și mai câte nu făceau Erika & Co.

Cum tot a venit vorba de Thailanda, probabil că în această țară există cea mai mare și mai activă prezență gay din lume. Homosexualii – *gatoey* –, fie că sunt puri gay, travestiți sau transsexuali, abundă aici și se dau în spectacol mai abitir ca la San Francisco. În apropierea Patpong-ului, renumita stradă a prostituatelor și cluburilor de noapte cu o gamă variată de *pussy show*, se află Silom Road, bulevardul gay. Aici, în câteva cluburi, poți vedea inclusiv sex gay pe scenă. Și, dacă nu-și fac veacul în Patpong, aici îi regăsești pe toți transsexualii, care nu precupețesc nici un efort pentru a-și valorifica artistic și financiar proaspăt dobândiții sâni și genitale. Ca și în Patpong, unde întâlnești mai multe *pussy* originale, și aici te poți delecta cu câte un *pussy needle* (ace), *pussy candle* (lumânare), *pussy baloon shot*, *pussy writing*, *pussy flower*, *pussy egg*, *pussy bottle* etc. etc. Am intrat într-un mic bar în colțul căruia se afla un duș în care puteai vedea totul printr-un geam mare. Aproape totul, căci geamul era aburit. Un domn și o doamnă transsexuală se spălau acolo făcând o sumedenie de clăbuci și el o pătrundea pe ea în toate orificiile imaginare. La barul din mijloc erau doi transsexuali, iar una îi băga celeilalte în vagin, apoi în anus,

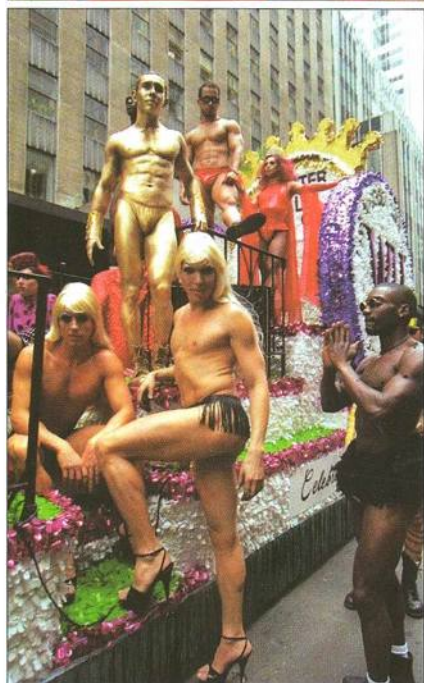
gâtul unei sticle de bere. Pentru aceasta, cea pătrunsă se urcase în patru labe pe tejghea, în fața mea. Hm... Văzusem truca acestă performanță de două femei într-un bar din Pattaya. Era identic, numai că, în cazul din Pattaya, fetei care primea gâtul sticlei îi curgea pe coapse un vâscos lichid vaginal. Aceasta nu se întâmpla aici. Ceea ce mă făcea să mă întreb: deși transsexualii au un vagin, pot ei oare ajunge la orgasm? Sinceră să fiu și având în vedere toate țele, mă îndoiesc.

M-am interesat și am aflat cam unde se pot face astfel de operații și de ce.

Operațiile de schimbare de sex se pot performa mai ales în Statele Unite și Canada, cu mai mare siguranță și cu un control psihologic exhaustiv în prealabil. Ele sunt rezervate aici celor care vor să-și schimbe sexul pur și simplu din dorința de a deveni femeie. Sau chiar, mai nou, bărbat. Prima operație de acest fel, în care o femeie a fost transformată – ce-i drept, mai nereușit – în bărbat s-a făcut în Canada. În sud-estul Asiei, Filipine, Thailanda sau chiar Malaysia, deși acesta este un stat musulman, operațiile de schimbare de sex sunt mult mai ieftine, fără evaluare psihologică prealabilă și motivul pentru care se fac este mai ales acela de a practica pe viitor prostituția feminină. Este cunoscut faptul că prostituția masculină aduce infinit mai puțini bani, fie ea heterosexuală sau gay. Și tocmai de aceea, în scopul comerțului sexual, se recurge la o operație de schimbare de sex. Există povești oripilante despre cliniciile specializate din Asia de sud-est. Cele din Penang, Malaysia, de exemplu, sunt reputeate în folosirea de silicoane și vaginuri recuperate direct din cimitir, de la persoanele decedate și îngropate. Hotărât lucru, în Asia este mai bine să fii budist și să te incinerezi. După operație, așa cum am văzut, proaspetele femei practică sexul la greu, în cea mai mare parte a timpului în scopuri lucrative.

Dincolo de împărțirea lucrurilor între bune și rele, am cunoscut transsexualii și pot să afirm că ei sunt de regulă persoane vivace, vesele și foarte-foarte prietenoase, chiar atunci când nu au nici un interes. O nouă viață sexuală este probabil un mod de a lua viața de la capăt și de a o privi și trăi într-o lumină nouă, mai vie, mai solară. Extrem de exuberanți, așa sunt transsexualii, această categorie extremistă a marii societăți gay. Așa că, dacă privim lucrurile cu deschidere și lărghețe sufletească, și acesta este un mod de viață perfect acceptabil.

text: Claudia Golea

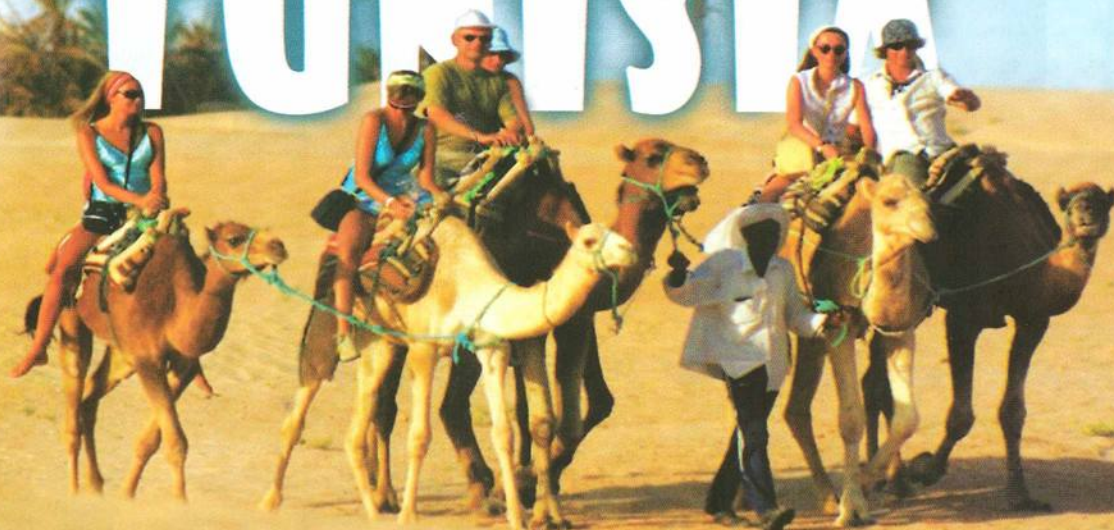
cupon
REDUCERE -10%

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA 198 EURO

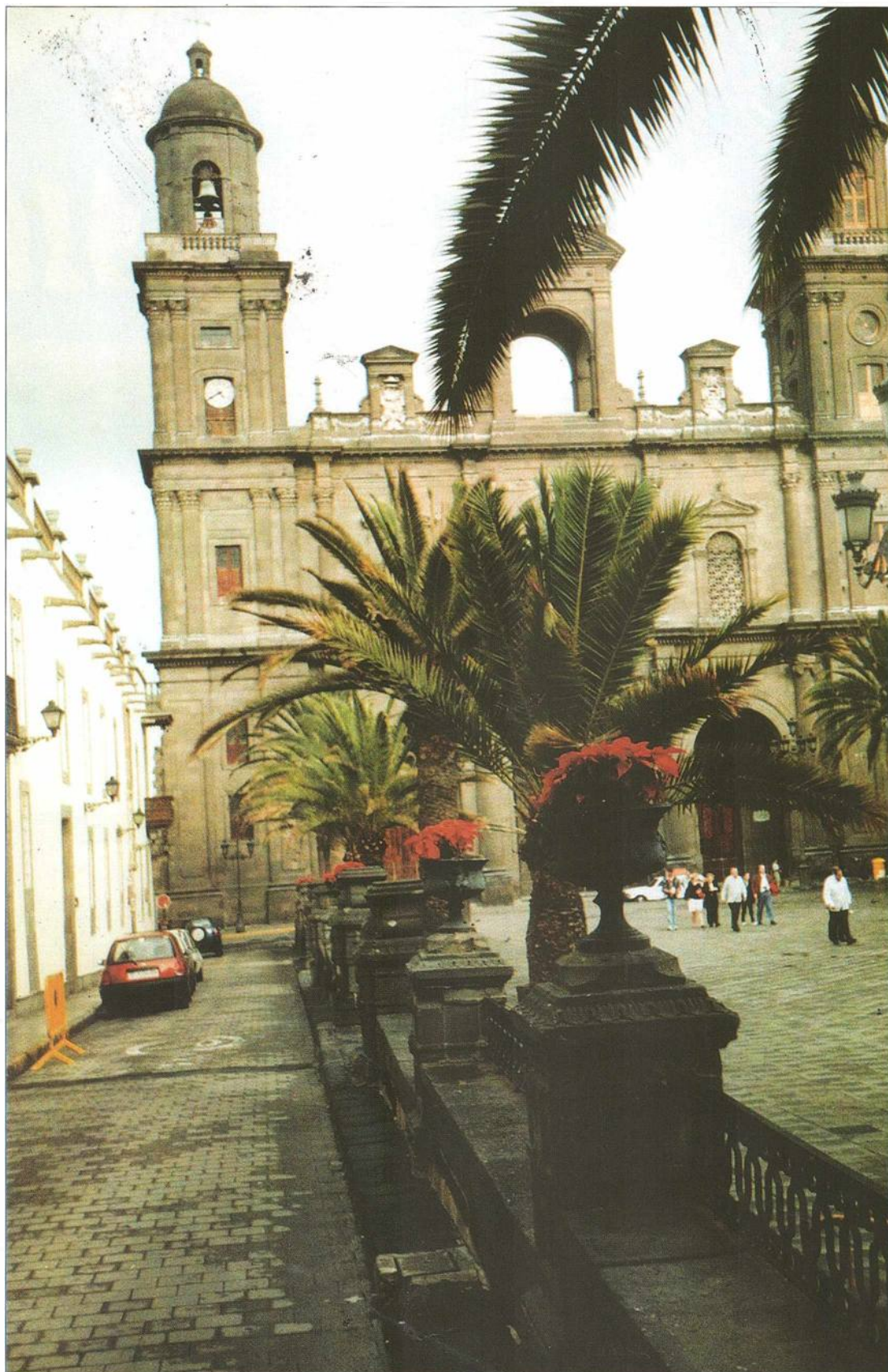
Marhaba Club 3* - 275 euro Houria Palace 4* - 288 euro Le Royal 5* - 476 euro

Toate pachetele includ:

- transportul cu avionul;
- transferurile;
- 7/14 nopți cazare cu
mic dejun/demipensiune/all inclusive;
- asistență turistică

Prin Gran Canaria

Să scrii despre Canare e azi (aproape) banal. Lumea se duce în Gran Canaria, în Tenerife, poate chiar în Lanzarote și Gomera. Nu e nici o problemă. Aproape.

N-o fi mai ieftin ca la Mamaia, dar se apropie. Asta mi-aduce aminte de un banc german despre Insulele Baleare.

Și ce mi-s Balearele, ce mi-s Canarele? Tot o parte din Spania...

Dar să revenim la bancul german. Cică stau doi inși la *Stammtisch*, adică la o masă de băut bere d-a-n picioarelea, și unu' zice că nevastă-sa e ca insula Mallorca, din Baleare.

– Adicăte! Cum?

– Păi, cum stau de vorbă cu unu'-cu-altu', a fost deja pe ea!

– Aha-a!

– Da.

Așa că n-am ezitat să mă duc în Gran Canaria, ca să nu rămân mai prejos decât alții. Mă gândeam și la romanul lui Cronin, *Gran Canaria*, pe care nu știu dacă-l citisem, un autor prăfuit pentru unii, dar plăcut și la modă în vremea interbelică, în care lumea chiar citea...

Pe Playa de las Canteras, adică pe Plaja Carierelor (de piatră), doctorul Leith, eroul principal al romanului, da, mi-aduc aminte, totuși l-am citit, atunci prin anii aceia '30, o privea cu jind pe o anume Mary...

Am umblat și eu de colo până colo, pe Playa de las Canteras, mai ales că hotelul era chiar acolo pe plajă, deși hapsâna de agenție mi-a dat o cameră cu vederea spre o curte interioară împuțită, și mă gândeam c-ar fi interesant să stau și eu într-o garsonieră câteva luni măcar, pe plaja asta, și să privesc oceanul, am auzit c-ar fi vreo 500 de euro... Și ăia care spun că la noi e mai scump ca-î străinătate...

Grade erau aproape 20, ianuarie era, plajă nu puteai să faci, ba puteai, dacă erai mai nordic, dar să te scalzi poate nici dacă erai mai nordic și un om obișnuit, nu un performer.

Canarele sunt renumite pentru echilibrul lor climatic de-a lungul anului. De la o medie de 16,4 grade în ianuarie la 23,7 grade în august, nu suferi nici de rece, nici de cald. E bine.

Vezi pe-acolo oameni liniștiți, seara,

pe bănci, trăgând gospodărește din pipe, pescari din partea locului sau turiști iubitori de soare și mare, se simte adierea Africii, partea de sud a Marocului nu e departe deloc, vezi pe străzi costumele tradiționale ale Africii de vest, un fel de halate multiplu colorate, chiar dacă Ghana nu-i așa aproape și e pace, e bine, măntălesc și c-un profesor român de la Universitatea din Las Palmas, Dan Munteanu, și c-un fost coleg, venit în vizită la el, lingvistul Cristian Ionescu, azi căsătorit c-o spaniolăică, la Santiago de Compostela. Stau cu ei și nevestele lor, bem bere, pe malul oceanului, comunismul e departe, trecutul l-a-nghițit. Avem amintiri de-atunci.

Și Canarele au amintiri. De-aici a plecat Columb spre America. El a plecat dintr-o insulă mai mică, din Gomera, dar l-a vizitat aici pe guvernator, casa se mai păstrează, se numește Casa Colon, adică a lui Columb. De-aici, din Gran Canaria a plecat și Franco în 1936, că nu i-a plăcut nici lui comunismul și pe-aici, în drum spre Indii, treceau Vasco da Gama și alții care i-au urmat, dar și piratii englezi înnoilați, ca Sir Francis Drake și alții.

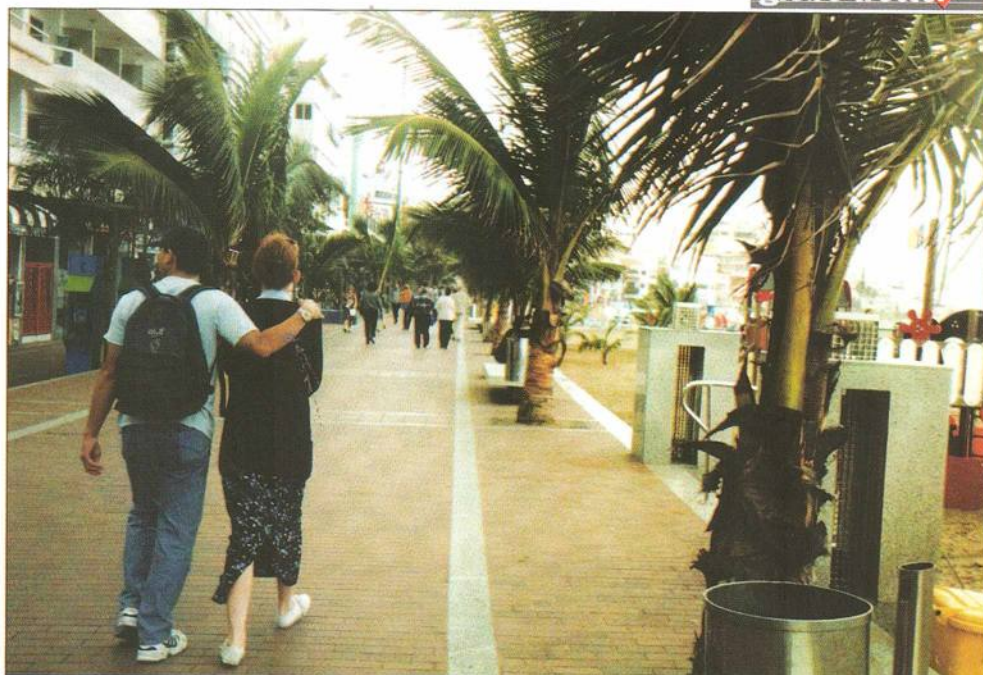
Spre America și spre sudul Africii și India, Canarele erau punct de stație și alimentare, iar numele se pare că le vine de la câinii găsiți aici, în orice caz nu de la canari, cum ne-am fi așteptat, dar odată, pe când încă doar mai mult li se bănuia existența, li se zicea Insulele Ferice (Islas Afortunadas).

În această insulă rotundă ca o clătită întinsă-n tigare, care este Gran Canaria, orașul Las Palmas, adică Palmierii, se află undeva în colțul de nord-vest.

Soseam acolo de la Madrid, unde fuseseră vreo 2 grade, aici era primăvară, ne aruncam paltoanele, eram vreo 14-15 români, între care un medic scârboș cu soția, un întreprinzător mârlan cât cuprinde, cu soția și un copil mic, eu și alții pe care nu-i mai rețin.

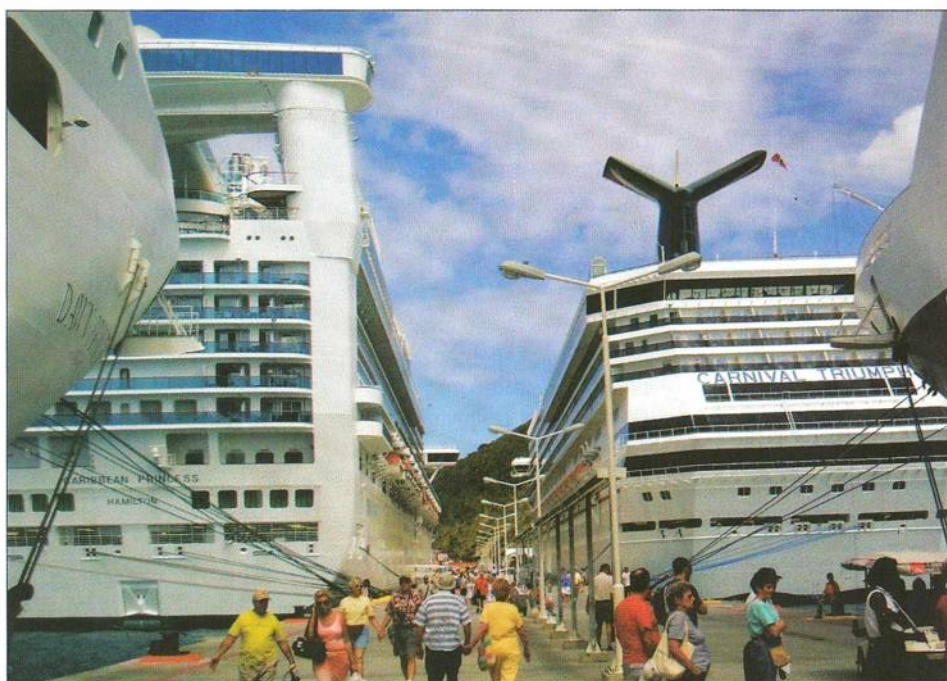
Stăteam la o bere și-mi scăldam privirile blânde în oceanul în care dispăuseră atlânții, mă uitam după fete tinere, doar-doar oi repera una mai slabă de inger, oceanul se spărgea de pietroaiele malului într-o multitudine de spume de șampanie sălcii și nopțile și tânguiau apropierea în apusurile de nori liliachii și portocalii... Lumea petrecea, numai eu stam singur, o priveam și mă gândeam, în spațiul ăsta cam sărat, la timpul care trecea pe lângă mine și-mi zâmbea perfid, dintr-o parte...

Text și foto: **Puși Dinulescu**

„Dormeam, când am simțit cum

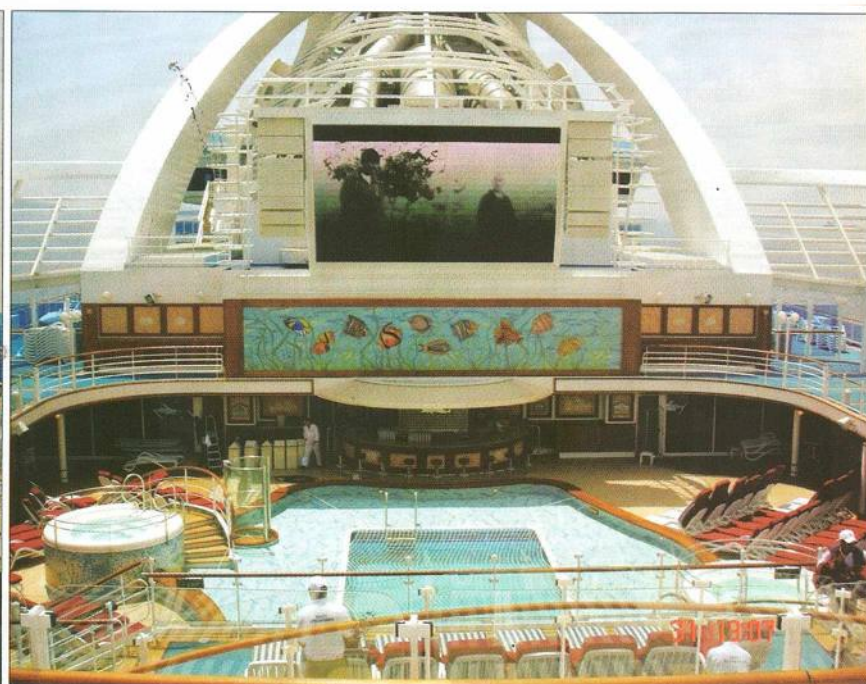
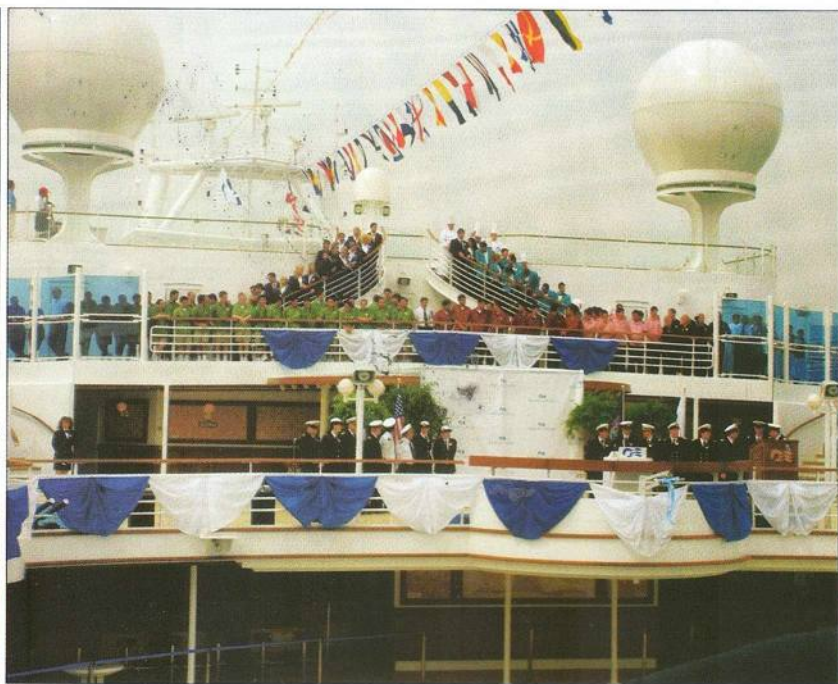
Tinerii români visează să aibă casa lor, situația materială îi împiedică să-și îndeplinească visul. Unii dintre ei aleg calea muncii în străinătate și, atunci, dorința lor are șanse mari să devină realitate. O opțiune este munca pe un vapor de croazieră. Totul pare frumos și circulă zvonul că se câștigă bine. Oana Dumitru și soțul ei, Alexandru, au trăit pe pielea lor această experiență și par să fie mulțumiți. Ceea ce nu înseamnă că pe vapor ai toate facilitățile unui loc de muncă obișnuit. Nu ai carte de muncă sau vreun alt document care să-ți contabilizeze eforturile, muncești uneori și 16 ore pe zi, unii pasageri nu plătesc acel *tips*/bacșiș care ține loc de salariu.

Era o zi absolut superbă, ne aflam pe mare de trei zile. Apa era ca oglinda. Pe vapor, dacă te afli într-un port, în cele trei ore care delimitează programul de dimineață de cel de după-amiază, poți să mergi și să vizitezi portul.

„Dacă ești pe mare, atunci e de preferat să te odihnești. La amiază, după ce ne-am terminat treaba, fiindcă aveam acea pauză de trei ore, ne-am retras în cabină. Dormeam. La un moment dat am simțit cum se prăbușesc sticlele în cameră. M-am trezit și am dat să le pun la loc, dar am alunecat iar spre baie. Soțul meu a sărit din patul supraetajat și m-a prins la timp, ca să nu mă lovesc. Mi-am făcut rugăciunea, credeam că s-a terminat totul. Vaporul s-a înclinat la 38 de grade – ori la 45 de grade înclinație un vapor se întoarce cu susul în jos – în plus, s-a rotit și cu 180 de grade față de poziția inițială. Evident, s-au vărsat toate piscinele, oamenii din lifturi au rămas blocați, totul în restaurante și în camere s-a distrus, la fel în baruri, magazine etc. Un coleg ne-a povestit că se afla pe hol și când vaporul a început să se incline, veneau coșurile de gunoi ca niște proiectile spre el. Abia a reușit să se ferească. Din fericire nu au existat morți, dar au fost numeroși răniți. Ce se întâmplase? Căpitanul nu stă toată ziua la cârmă, el e prezent pe punte în special când se fac manevrele de acostare a vaporului în port. Or, la ora aceea, se aflau la comandă

vaporul se înclină într-o parte

Cinci ani pe un vapor de croazieră

doar ofițerii secunzi care supravegheau. Se mergea pe pilot automat. Nu știu cine ce a făcut, dar explicația ulterioară a fost că a umblat cineva la tancurile de apă care echilibrează nava, iar consecința a fost cea despre care v-am spus. Au urmat trei zile de refacere în port, pasagerilor li s-au înapoiat banii și, evident, cine a greșit a fost dat afară. După reparații, am reluat croaziera. Mulți colegi români s-au decis în urma acestui eveniment tensionat să se retragă de la munca pe vapor. În mare parte și eu am făcut-o din același motiv, dar la acesta s-au mai adăugat și alte motive: starea mea de sănătate, faptul că-mi doresc un copil... Și să nu uităm nici faptul că un an pe vapor se consideră echivalentul a doi ani de muncă pe uscat. Eu am fost plecată pe vapor cinci ani, deci ar însemna zece ani de muncă pe uscat. Am 27 de ani, vreau să-mi cumpăr o casă, vreau o viață stabilă, declară Oana Dumitru, unul dintre numeroșii români care lucrează pe vapoare de croazieră. Într-adevăr, pe 18 iulie 2006, *Crown Princess*, lansat la apă în același an, un gigant care poate imbarca la bord circa 3.500 de pasageri plus echipajul de 1.200 de persoane, a avut un grav accident. Nu a fost singura peripeție pe care au trăit-o soții Oana și Alexandru Dumitru, dar cu siguranță a fost cea mai terifiantă. O alta, au trăit-o chiar la începutul carierei lor pe vase de croazieră. Astfel, pe *Mistral* au prins o furtună rebelă în Marea Mediterană. „*Mistral* era un vas mai mic, cu

doar 3.000 de oameni la bord, dar chiar și așa avea 13 etaje. Când majoritatea vaselor de croazieră plecau în Caraibe, noi ne aflam în Marea Mediterană la trecerea dintre ani, în apropiere de coastele Tunisiei, când marea este extrem de agitată. Un val uriaș a trecut peste etajul al 13-lea al navei! Soțul meu și cu încă cineva tocmai se duseseră sus să asigure scaunele de lângă piscină. M-am speriat! Au venit uzi learcă, dar per ansamblu nu a fost nici un pericol”, povestește Oana.

„Când am aflat despre croaziere, eram la sfârșitul anului întâi de facultate. Voiam să termin *Facultatea de Relații Comerciale și Financiar Bancare Interne și Internaționale* la *Universitatea Româno-Americană*. Prietena mea cea mai bună avea niște cunoștințe care mai plecaseră pe vapor și intenționa să facă la fel. Am mers cu ea la un interviu organizat de compania *Festival Cruises*, doar așa, ca să văd cum e. Fiindcă știam engleza perfect, iar franceză, italiană și spaniolă la nivel conversațional, am trecut interviul. Inițial voiam să plec în recepție, dar în cele din urmă am optat pentru cameristă, deoarece era vorba de bani, și fiind cameristă câștigam aproape dublu decât în recepție. Am reușit să vin să-mi dau examenele la facultate pentru anul II, dar întrucât depuneam eforturi disperate să ajung la examene, iar drumul către țară și înapoi la vapor mi-l plăteam, am renunțat la facultate. Munca pe vapor e foarte grea, una este să înveți pentru exa-

mene, cocoțat în pat, și altceva este să lucrezi pe vapor, câte opt-zece luni pe an. În recepție se câștigă cam 1.000 de euro/dolari, în funcție de companie. Dacă e americană, plătește în dolari, dacă e o companie europeană se fac plățile în euro. Fiecare companie are alte «prețuri», la tot ceea ce înseamnă *house keeping* (cameristă, ospătar, picollo) aveam salariul minim de 240 de euro/lună la compania *Festival Cruises* și 50 de dolari pe lună la compania americană *Princess Cruises*. Acesta era salariul minim la care se adăuga *tips-ul*, un echivalent al bacșului. Acest *tips* e obligatoriu pentru pasageri, dar nimeni nu le bagă mâna în buzunar, în sensul că unii plăteau, alții nu. Omul își depunea banii la recepție, iar dacă nu era mulțumit de serviciile noastre își retrăgea banii de acolo. Se putea întâmpla să muncești o săptămână pe degeaba. În general, însă, nu se întâmpla acest lucru. Europeanii nu erau așa obișnuiți cu *tips-ul*, dar americanii erau foarte darnici. Minimum câștigam 2.000 de euro/dolari pe lună, iar maximum 4.500 de dolari lunar, de pildă la compania *Princess Cruises*”, explică Oana Dumitru, astăzi PR la o firmă românească. Viața pe un vapor de croazieră nu este ușoară, de aceea Oana și soțul ei au plecat împreună, iar acest lucru i-a ajutat foarte mult. „Nu am acceptat niciodată să plecăm separat, fiindcă și așa ești departe de familie, cunoști oameni diferiți, cu obiceiuri și apăsături dintre cele mai diverse. Eu trebuia

„Cel mai periculos lucru pe un vapor este focul, fiindcă se poate aprinde din te miri ce, dar se extinde cu repeziune. E mai periculos decât o furtună. Astăzi, datorită tehnologiei, furtunile sunt mici copii pe lângă foc sau alte erori.“

să am grijă de 17 cabine cu cel puțin două persoane în ele și după ce toată ziua muncești e absolut important să ai seara pe cineva cu care să vorbești și să-ți împărtășești necazurile zilei. Marea majoritate a prietenilor de pe vapor sunt doar de fațadă. Nu ai ce face, când te lovești mereu de ceilalți trebuie să comunici cu ei, dar românii sunt răi când sunt departe de casă. Mă uitam la filipinezi, dacă i se întâmpla ceva unuia, săreau toți să-l ajute, la noi era făcut totul numai cu jumătate de gură. E foarte mare bărfă pe vapor, invidie, se fac și foarte multe greșeli, e stress. Acasă ai patul tău, televizorul tău, poți ieși în oraș cu prietenii. Pe vapor, nu! Eu am avut noroc fiindcă am stat în aceeași cabină cu soțul meu și nu am avut probleme. Sigur, exista un bar și pentru *crew* (ospătari, cameriste ș.a.), dar nu e suficient.“

Primul vapor pe care Oana Dumitru a muncit a fost *Mistral*, aparținând companiei maritime europene *Festival Cruises*. Întotdeauna pe un vapor se pleacă de la poziția cea mai de jos, iar în urma unor cursuri poți ajunge *roomsupervisor*, ceea ce a și reușit Oana Dumitru, cu deosebirea că *Festival Cruises* a dat faliment și a trebuit să aleagă o altă companie, de data aceasta *Princess Cruises*, unde a pornit din nou din poziția de cameristă. Pe lângă bani, Oana și soțul ei au avut ocazia să viziteze multe dintre orașele lumii: Napoli, Palermo, Barcelona, Roma, dar și New York, San Francisco, Miami și Alaska. Ce poate fi mai frumos decât să călătorești printre ghetari și să vezi munții împăduriți în depărtare!?

text Alice-Claudia Gherman

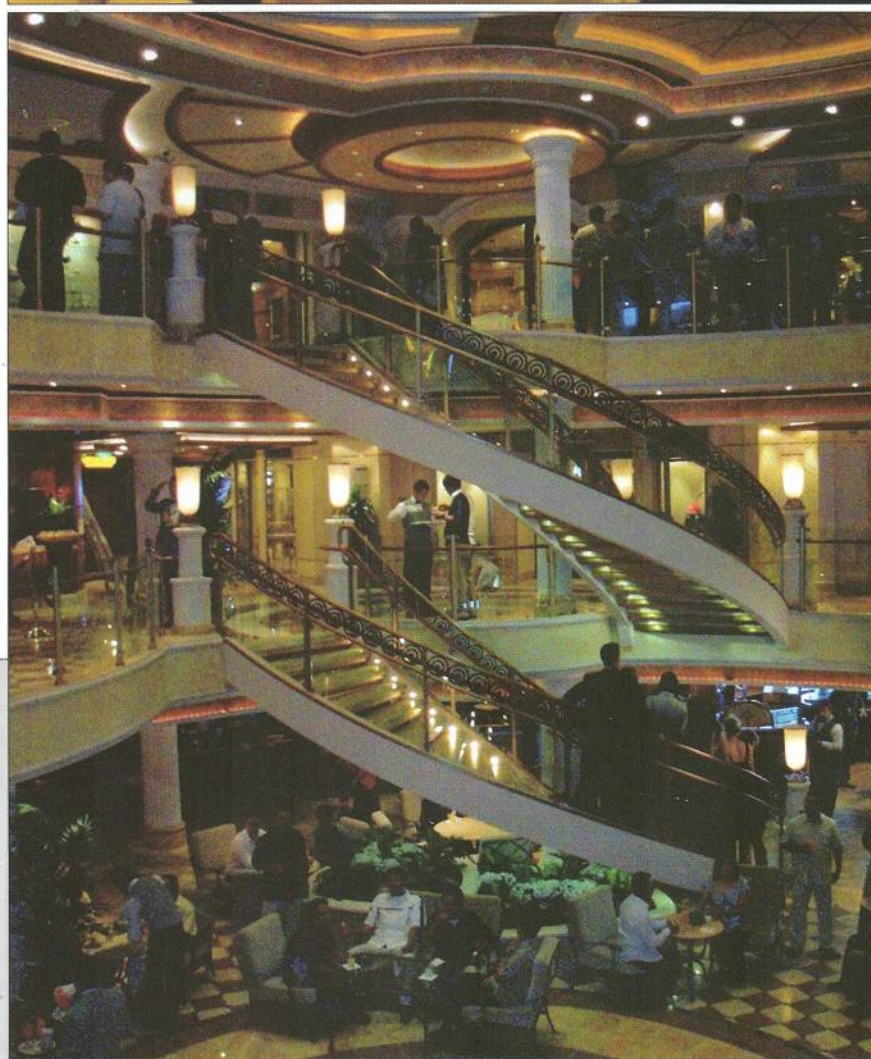
foto arhiva soților Dumitru

Forumul cu „vaporenii“

Florin D.: „Am 30 de ani și lucrez pe vas din 2003. Am pornit de jos și am rămas tot jos. Iluzia banilor mulți câștigați pe vas e mare. Am fost recepționar în țară și am plecat ca necalificat, dar pe bani un pic mai mulți pe vas. Din păcate, nu am reușit să strâng prea mulți. Probabilitatea de a promova e limitată și nu ține de cât de deștept ești sau de cât de bine și cât de mult muncești. Dacă șefii te plac restul nu mai contează. Majoritatea șefilor provin din Filipine și nu pentru că ar fi deștepți sau că ar avea studii ori ar ști cum să rezolve problemele, ci doar pentru că stau suficient de mult pe vas. Cu alte cuvinte, ești la mâna lor și, sincer, nu prea ți-e bine. Am avut neșansa ca managerul departamentului din care făceam parte să fie gay. Dacă ești gay ai multe șanse... mai multe șanse de promovare... Contează dacă ești din tabăra lor. Pentru fete este și mai greu și nu am întâlnit una să fie căsătorită, iar soțul să o aștepte acasă. Pe vas vezi multe și pleci dezamăgit. Mai rău este că devine ca un drog: este greu, dar vrei să te întorci pentru că te obișnuiești. Sincer, trebuie să fii dus cu capul să rezisti mulți ani pe vas. Îmi pare rău că am pierdut atâția ani din viață pentru o iluzie. Am plecat cu speranța că voi câștiga suficient să-mi iau o casă. Nu am fost nici pe aproape!“

Preyer: „Dacă ești o fată mai cuminte și cu standarde morale nu ai să faci ceea ce fac de obicei cam toate românele care merg pe vas. Și anume, să vâneze pe cei din posturi mai importante pe vas și la fiecare contract să aibă un nou iubit sau

chiar trei-patru pe contract, în funcție de cum pleacă iubiteii în concediu. Dacă ești o fată sătulă de România și nu prea te simți legată de țară și familie etc., vasul e o alternativă destul de convenabilă. Eu unul am făcut două contracte și m-am hotărât să rup firul ăsta vicios că ajungeam boșorog pe vas. Așa că m-am apucat mai departe de studii căci oricum tendința pe vas e de a scădea veniturile de la contract la contract și o să se ajungă peste ceva ani să câștigi cu puțin mai mult față de acasă. Am luat o decizie destul de grea de a renunța la banii pe care îi făceam acolo și să încep să învăț totul în alt domeniu. Oricum, pe vas sunt și mulți gay așa că tot ce am spus mai sus despre fete e valabil și pentru băieți. E aproape aceeași situație.“

TRITONIC
PREMIUM

JUAN
GÓMEZ-
JURADO

În librării
din
25 mai

spionul
lui Dumnezeu

Roma, 2 aprilie 2005.

Papa Ioan Paul al II-lea se stinge, iar Piața San Pedro se umple de credincioșii veniți să-i aducă un ultim omagiu...

Acel Papă abia murise și deja circulau pe stradă voluntari care adunau semnături pentru a fi declarat sfânt. În 2007 va fi, cel mai probabil, canonizat.

Dar tocmai când se reuneau cei mai înalți prelați la Vatican pentru a decide noul Papă, un preot, pedofil și asasin în serie, începe să lichideze cardinalii care puteau fi aleși.

Atunci intervine *Spionul lui Dumnezeu*...

Un asasin în serie... O psihiatră criminalist...

Un prelat din CIA... Un conclav asediat...

Un joc mortal în care nimic
nu este ce pare a fi!

tel/fax: 242.54.09 www.tritonic.ro Cititul nu dăunează sănătății.

t...
TRITONIC

În pași de dans **Iulia** *cu* **Vântur**

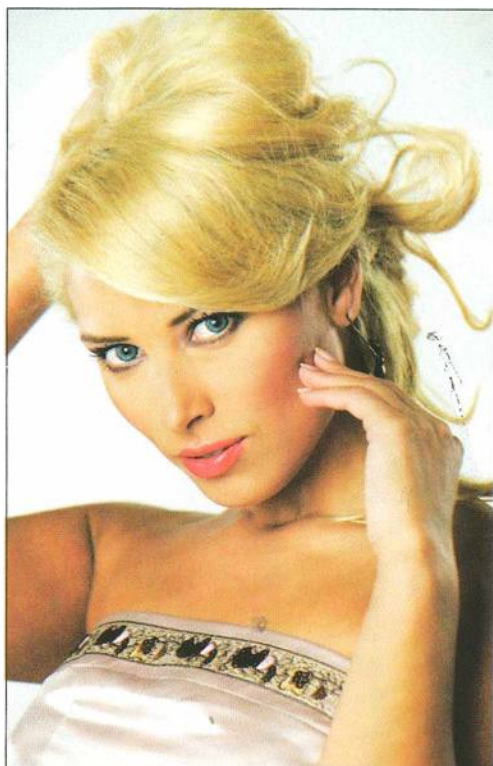
În adolescență Iulia Vântur visa să ajungă să lucreze la un post de radio. Profesoara de teatru de la Iași, Mihaela Arsenescu Werner, însă, i-a îndrumat pașii spre televiziune. Ea a ascultat sfatul dascălului și, uite-așa, a ajuns prezentatoare de **Știrile matinale din weekend** la PRO TV. Ea chiar mai mult, alături de Ștefan Bănică Jr. prezintă formatul **Dansează pentru tine**, una dintre emisiunile cu cele mai mari cote de audiență de la tv. Norocul i-a fost întotdeauna un aliat. Cineva i-a făcut de curând astrograma și i-a spus că e pe cale să se nască a doua oară fiindcă are o personalitate puternică și știe să se bucure de lumea înconjurătoare. Cine știe ce noi surprize plăcute îi va aduce această prezicere?

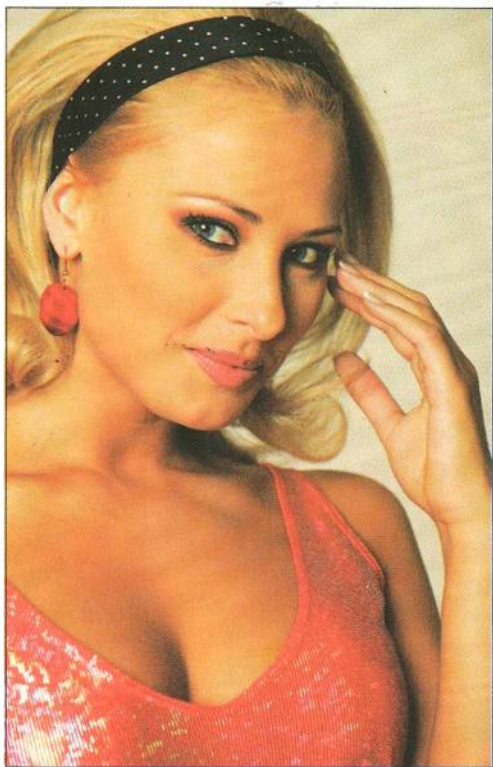
Când ai noroc cu carul

La 17 ani, când multe fete încă nu știu ce profesie vor urma, Iulia Vântur lăsa în urmă cariera de model fiindcă atunci a simțit că trebuie să se oprească și să o ia pe un alt drum. A urmat, ca tot omul, la sfatul părinților – deși ea visa o carieră în teatru, făcea parte din trupa de teatru studentesc din Iași – o facultate de drept în cadrul căreia a avut bucuria de a urma cursuri de teatru. Folosește oricând să știi drept constituțional, drept civil, penal etc. Dar ceva, ceva tot o frământa, tot nu era în acord cu imboldul inimii. Ca un făcut, zeița Fortuna i-a întins o mână de ajutor prin intermediul profesoarei de teatru, Mihaela Arsenescu Werner, care i-a spus ceva despre o preselecție pentru o televiziune locală, *Europa Nova TV*. Un post tv care dorea să-și construiască o echipă de reporteri. Pe atunci avea doar 20 ani. „Am avut noroc și am luat preselecția. Lumea m-a plăcut. Am luat-o ușor, ușor de jos, am fost reporter, făceam teren. Mi-a plăcut și am învățat foarte multe în acea perioadă. Apoi, *PRO TV* Iași a organizat o preselecție pentru un post de prezentator. Tocmai plecase Cristian Leonte, cu care prezintă *Știrile matinale din week-end* acum la *PRO TV*. Au fost peste 800 de concurenți. Am stat mulți în aceeași cameră urmărindu-ne unii altora prestația. Eu fiind cu litera V, deci mai la sfârșit, am avut timp să văd ce pot ceilalți și pe unde mă situam eu. Mi-am dat seama că aș putea să câștig concursul, dar mă gândeam că totuși e posibil să fie ales un băiat, plecase Cristian Leonte și probabil doreau un bărbat la pupitrul știrilor. M-au ales pe mine. Așa am realizat și prezentat știri, apoi am fost chemată la București, m-au văzut cei de la *Dansez pentru tine* și m-au rugat să dau o probă. Am concurat cu foarte multe vedete, dar eu am câștigat”, își povestește Iulia Vântur aventura în universul micului ecran. „Privesc această emisiune *Dansez pentru tine* ca pe un dar pe care viața mi l-a oferit și viața mi-a oferit multe lucruri frumoase. Uneori nu am avut îndrăzneala să visez atât de departe, dar când mi s-a oferit oportunitatea am profitat din plin. E drept că trebuie să fii pregătit să primești un dar de sus. Sunt o norocoasă, dar a trebuit totuși să muncesc, fiindcă degeaba îți oferă cineva o șansă, dacă nu știi să o fructifici”, crede Iulia. „Munca în echipa *Dansez pentru tine* nu e lipsită de peripeții. Un lucru haios s-a întâmplat la finalul unei emisiuni *Dansez pentru tine*. Valsam cu Ștefan Bănică jr., el cânta, la un moment dat a explodat un tun cu confetti și am simțit eu că miroase a ars, iar Ștefan a început să rădă. Nu știam de ce. Vedeam că se uită la părul meu, dar nu putea să-mi spună despre ce era vorba întrucât cânta și abia la final am văzut că aveam părul negru, deci ars”, povestește Iulia.

Dansez pentru tine se află acum în pauză, urmând ca la toamnă să înceapă cel de al IV-lea sezon. Între timp caravana *Dansez pentru tine* circulă prin țară pentru preselecțiile destinate sezonului următor. Nu v-o închipuiți pe Iulia în acest timp luându-și concediu numai așa că își poate permite să aibă un moment de respiro. Pur și simplu nu-i

„Viața mea a fost presărată cu multe momente frumoase: o bucurie imensă însă am avut în clipa în care am văzut-o pe Livia Cenan mireasă alături de soțul ei Codrin – o concurentă de la *Dansez pentru tine* – am filmat la ei acasă, i-am văzut cât de mult se iubesc, cum emană dragoste prin toți porii și în momentul în care am văzut-o mireasă m-am bucurat de fericirea ei, a fost un moment de fericire extraordinar, chiar dacă nu mi s-a întâmplat mie.”

genul ei! „Mai am destulă forță și energie pentru știri și nu-mi iau acum vacanță. Aștept să obosesc mai tare și după aceea să stabilesc ce și cum rezolv cu vacanța și destinația de vacanță. Tot trag de mine de fiecare dată și-mi iese. Au fost foarte puține momentele în care am ajuns cu adevărat la epuizare. La Iași, când munceam chiar de dimineața până noaptea încontinuu și nu mai știam pe unde să scot cămașa și să le rezolv pe toate, mă simțeam mult mai obosită, dar, în general, făcând ceea ce îmi place, îmi iau energie în fiecare zi din ceea ce realizez. Chiar dacă seara sunt moartă de oboseală, a doua zi îmi trece”, susține vedeta *PRO TV*.

Cu un fizic de invidiat – că doar a fost model și instructor de modele – fire voluntară și mobilizatoare, Iulia dărmă orice fel de rețineri sau complexe, chiar și minusurile încearcă să și le transforme în plusuri. Singurul lucru pe care și-l reproșează este că: „Am foarte multă încredere în oameni și de foarte multe ori sunt dezamăgită. Asta fiindcă am primit o educație foarte frumoasă de acasă și mama m-a învățat că oamenii sunt buni. Ei, cu timpul îți mai schimbi puțin părerea, deși dau acea prezumție de nevinovăție până în momentul în care descopăr că omul e totuși vinovat. Chiar și când cineva greșește față de mine încerc să-i găsesc prezumția de nevinovăție, că au existat circumstanțe atenuante, că nu a vrut. E un dezavantaj, e un minus. Și mai e ceva! Mi-aș dori să am mai multă voință să slăbesc, că nu sunt foarte constantă în chestia asta. Îmi plac foarte mult dulciurile, înghețata, îmi place să ronțai ceva. Și asta nu e bine! Dar știi ce? Am slăbit mai degrabă când nu am ținut cură de slăbire cu asiduitate, decât în săptămânile în care am vrut să fiu exemplară în ceea ce privește dieta. Semn că totul vine de la creier. Cu cât te stresezi mai mult cu asta, parcă mai abitur nu poți da kilogramele jos!”, susține râzând simpatica prezentatoare. Unde mai pui că Iulia – asemenea oricărei moldovence care se respectă – știe să gătească, iar asta mai că nu e a bună pentru siluetă. Noroc că: „Gătesc mai rar, aici la București. Nu-mi place să gătesc pentru mine pur și simplu ci îmi place să gătesc pentru cineva drag, pentru iubit, prieteni. Nu gătesc pentru mine personal decât foarte rar. Mai mult găteam când eram la mama acasă. Știu, în principiu, să gătesc orice, mama este o foarte bună gospodină. Acum nu prea mai gătesc, fiindcă nu prea am vreme. Emisiunile de știri îmi ocupă mult timp.”

Prima dată s-a îndrăgostit de o voce

Dacă trebuie caracterizată Iulia Vântur cu un singur cuvânt, atunci acel cuvânt ar fi: o femeie **vioaie**. Întotdeauna a fost cu zâmbetul pe buze. Mai că-ți vine să spui că s-a născut cu zâmbetul pe buze. Și totuși! „Dacă mă enervez înseamnă că e o chestie foarte gravă, încerc să-mi păstrez calmul deoarece chiar nu vād de ce să-mi fac nervi aiurea când poți să discuti mai întâi. Bine, dacă ai cu cine! Eu când mă enervez, de obicei ridic tonul. Când am

ridicat tonul înseamnă că sunt foarte nervoasă. Îmi trece foarte repede însă! Am țipat și în secunda următoare mi-a trecut. Semăn foarte bine cu tata, nu sunt genul ranchiunos, îți spun ce am de spus, m-am potolit, mi-am luat o piatră de pe inimă." Privită în ansamblu, Lulia rămâne o persoană comunicativă, prietenoasă, deschisă și... cu zâmbetul pe buze! „Chiar și la *PRO TV* lași când am ajuns, mi-a zis directoarea: ești tot timpul cu voia bună la tine. Într-adevăr, am fost întotdeauna încântată de viață și mi-am dorit mai mult. La fel eram și în adolescență. Eram vioaie, nu rebelă însă. Nu pot să zic că aveam sau am ochelari de cal, dar am înțeles destul de repede că tot ceea ce îmi spuneau ai mei era justificat și spre binele meu. Am încercat să le urmez sfaturile fiindcă au știut să mi le explice. Sfaturile lor mi-au fost explicate, nu comandate: trebuie să faci așa ori așa! Am înțeles foarte bine și mulți îmi spuneau că eram foarte matură pentru vârsta mea la 15 ani." Prima dată Lulia s-a îndrăgostit de o voce de la radio. Era fascinată de radio după Revoluție, iar o voce de acolo o țintuia locului ori de câte ori o auzea. „Să mă fi văzut cum stăteam seara, după ce se dădea stingerea, că a doua zi mă duceam la școală, cu urechea lipită de radio și-l ascultam. Era un tip de acolo, nu îl cunoșteam pe omul respectiv, nu aveam imaginea lui, dar mă îndrăgostisem de vocea sa. Apoi chiar l-am cunoscut după ceva vreme, însă mai crescusem și eu. Aveam alte pretenții, însă pentru vârsta aceea a fost chiar foarte frumoasă senzația, să te îndrăgostești de un personaj misterios, mai ales că omul respectiv făcea ceea ce mi-aș fi dorit să fac și eu. Atunci m-am îndrăgostit prima dată. Bine, prima relație ceva mai concretă a fost cu un băiat cu doi ani mai mare ca mine. Am fost prieteni trei luni și nu a reușit să mă sărute. De abia m-a ținut de mână fiindcă am acceptat. Săracul băiat, era puțin mai mare decât mine, eu aveam 15 ani și el avea vreo 17 ani, de fiecare dată când mă conducea acasă și ieșeam în parcuri, la film și în toate cofetăriile, de prin oraș, ar fi vrut și el măcar pe buze să mă atingă. Eu nu aveam nici o treabă, nu simțeam nevoia la vârsta aia, chiar nu era pentru mine așa importantă chestia cu sărutatul. Până la urmă ne-am despărțit. Apropos de asta, anul trecut, când am plecat de la Iași, am zis să-mi fac și eu analizele, să văd cum sunt și peste cine dau? Peste mama lui, care mă cunoștea – a

fost totuși o relație – și-mi zice «Aaa, dacă ai ști că și acum vorbește despre tine cu mult regret!» Deci băiatul nu a rămas cu un gust amar. Mi se pare că e și el acum la București. Aceasta a fost prima mea relație, ceva mai concretă decât vocea de la radio!», adaugă râzând Iulia.

Moga a urcat-o pe Iulia pe portativ

Că Iulia Vântur trăiește în prezent o poveste de dragoste alături de cel mai vânat compozitor și producător muzical din România, Marius Moga, nu mai e demult un secret. Cei doi s-au cunoscut chiar la *Dansez pentru tine* când Marius Moga venise să-l susțină pe prietenul său Smiley. „Nu a fost chiar dragoste la prima vedere fiindcă noi am fost amici o bună perioadă de timp. Ne-am întâlnit la *Dansez pentru tine* fiindcă era acolo Smiley, prietenul lui Marius. În culise exista la un moment dat un platou din care își mai lua fiecare câte ceva de mâncare fiindcă oamenii depun efort fizic la această emisiune, nu-i ușor să dansezi. I-am oferit și lui Marius câte ceva, am mai schimbat replici și el a rămas foarte impresionat de mine. Asta a fost tot! În prima seară nici nu știam foarte bine cine e, mi se părea foarte cunoscut, dar nu știam foarte sigur că e Marius Moga, abia la final am făcut cunoștință și atunci mi-am dat seama că e Marius Moga. Apoi a apărut acel articol într-o revistă cum că Marius îmi face ochi dulci și încearcă să-mi intre în grații. Nu era chiar așa. Pe urmă, când ne-am mai întâlnit tot la *Dansez pentru tine*, am început să glumim pe tema asta și ușor, ușor am devenit din ce în ce mai apropiați, am devenit amici. Am fost și în vacanță împreună, tot ca amici, și abia după ce ne-am întors și ne-am cunoscut mai bine am considerat că e bine să fim împreună. Acum pe bune că ne place să stăm împreună”, mărturisește blondina PRO TV.

Un compozitor și o prezentatoare de știri. Ce chimie secretă îi leagă? „Avem în comun dorința de a face tot felul de lucruri și pe cea de a evolua ca om. Mie îmi place ceea ce face el și lui ceea ce fac eu. Ne

urmăm unul altuia sfatul și ne criticăm atunci când e cazul. Nu e grea viața alături de un compozitor! E foarte frumoasă. Poate că lui îi ocupă mai mult timp, nu are un program fix de la opt la 16.00, de multe ori pierde nopți la studio, dar când am timp mai stau și eu cu el pentru că îi mai vine inspirația. E un mod plăcut de a petrece timpul împreună și el se exprimă foarte bine prin muzică. Mai ales la început, l-a fost mai ușor să-și exprime sentimentele față de mine prin muzică, da, chiar am citit niște versuri foarte frumoase! Relația noastră l-a inspirat pentru câteva piese.”

Cu un compozitor lângă ea și fiind o optimistă incurabilă, Iulia Vântur nu are cum să nu aibă o viziune idilică asupra vieții și mai ales asupra dragostei. „Iubirea, din punctul meu de vedere, e cel mai frumos lucru și toate lucrurile frumoase de pe Pământ s-au născut din iubire, inclusiv mulți dintre noi. Eu una m-am născut din iubire și probabil tot-mai ca să ofer iubire la rândul meu. Iubirea este cel mai frumos dar de la Dumnezeu.” Există neînțelegeri în grădina Raiului, Iulia zice că nu, iar noi nu avem încotro și o credem pe cuvânt. „De certat nu prea avem șanse să ne certăm, fiindcă Marius știe să comunice foarte bine și nu ajungem să ne certăm. Cu toate că eu sunt mai impulsivă, nu există nici o șansă să ne certăm. Marius știe foarte bine să înțeleagă problema și să pună punctul acolo unde trebuie și atunci totul se rezolvă pe bază de argumente. Chiar dacă a început ca o discuție mai dificilă o rezolvăm tot ca discuție și asta am apreciat și apreciez foarte mult la el pentru că puțini bărbați știu să comunice astfel. Marius știe mai mult ca mine să liniștească conflictele.”

Ce șanse sunt ca în PRO TV să fie iarăși nuntă mare? Iulia crede că deocamdată nici una. Și apoi abia s-au căsătorit Andreea Liptak și Răzvan Spiridon. Mai trebuie răbdare. „E foarte frumos așa, lăsăm lucrurile să curgă de la sine, dacă o fi, o fi. Dacă nu, nu. Chiar nu știu acum ce se va întâmpla peste un an, doi, trei, patru ani. Ne e foarte bine așa cum suntem.”

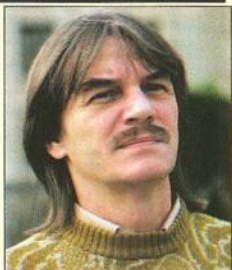
text Alice-Claudia Gherman

foto archiva PRO TV

Preferințele Iuliei Vântur:

Filme: *Parfum de femeie* și *Sweet november*; **Carte:** *Micul prinț*, de care s-a bucurat ca un copil când a primit-o cadou; **Parfumi:** cele fresh; **Mașini:** are un Opel, dar se gândește la un SUV fiindcă este o mașină mai sigură; **Timpul**

liber: dansează și face multe plimbări; **Muzică:** rock-ul mai vechi, muzica lentă, așa, dar în general ascultă muzică din cele mai diverse genuri; **Mâncare:** „Sunt pofcioasă, dar, cel mai mult și mai mult îmi plac fructele de mare și sushi, precum și ciorba de fasole pe care o face mama.”

Tudor Călin Zarojanu

Adevăratele știri

Gigi Becali a spus că...

În replică, George Copos a observat cu ironie că...

Mariean Vanghelie crede sincer că „fortuit” înseamnă...

Pe de altă parte, Mircea Geoană susține că Hitler...

Premierul Călin Popescu Tăriceanu s-a întâlnit cu președintele interimar Nicolae Văcăroiu, urmând să discute despre...

Președintele suspendat Traian Băsescu nu s-a întâlnit cu nimeni, pentru că...

NU V-ĂȚI PLICTISIT?

Eu, da.

Oare nu s-or mai întâmpla și alte lucruri, poate mai importante, poate mai interesante, în țara asta, în lumea asta? Oare n-or mai fi și alte știri decât replică la replică la replică?

Firește că sunt.

Prima și deocamdată singura centrală nucleară din România este pe cale să-și dubleze capacitatea de producție. Implicațiile asupra economiei naționale sunt enorme. Implicit asupra factorului

social. Dar și asupra relațiilor externe, slăbind presiunea dependenței energetice față de alții. N-ați fi urmărit un talk-show pe tema asta, cu un specialist în fizică atomică, ori cineva de la Ministerul Economiei și Finanțelor, un diplomat, un ziarist specializat în economie? N-ați fi curioși să aflați dacă se estimează scăderea prețului energiei electrice – și cu cât? Nu v-ar fi interesat un scurt documentar despre ce fel și câte centrale nucleare au alte țări, ce procent din energia națională acoperă, ce prețuri asigură? Sau altul, despre siguranța unor asemenea centrale? Știați că specialiștii susțin că un al doilea Cernobil nu mai este posibil?

Oh!, iertați-mă, ar fi trebuit să vă întreb mai întâi dacă măcar ați auzit sau văzut pe undeva știrea despre al doilea reactor de la Cernovodă...

Știți că suprafețe uriașe de pădure se defrișează zilnic în lume? Bănuțiți cam ce implică asta?

Dincolo de exotismul decorului urban brazilian, ce informații și comentarii importante ați receptat despre vizita Papei în America Latină? N-ar fi fost interesantă o discuție pe tema asta? Măcar și pen-

tru faptul că, orișicât, din șase pământeni, doi sunt „supuși” spirituali ai Papei...

În 1991, premierul de atunci a fost aprig și patriotic scuturat pentru tupeul de a fi afirmat că o mare parte dintre colozii industriali ridicați cu forța sub dictatura lui Nicolae Ceaușescu nu sunt decât grămezi de fier vechi. Astăzi, când celebrissimul *Tractorul*, fabrica ale cărei produse umpleau jurnalele TV și cinematografice, și-a închis definitiv porțile, după altele de aceeași anvergură, n-ar merita o discuție despre asta? Despre ce-am avut și ce-am pierdut, dacă existau sau nu alternative, de ce unele mari uzine s-au salvat, ba chiar au fost atractive pentru mari investitori străini, în vreme ce altele au decedat, despre implicațiile sociale etc. etc.

Nimic din toate astea. Mai bine „Copilu” by mama lui”, mai bine „Crima din Toamnei”, mai bine „De-a suspendarea”. Ei, bine, ajunge. Am dorit ca în acest număr din *Flacăra* să vă oferim știri adevărate – fie ele pozitive sau negative – chiar dacă ies de sub umbrela titlului acestor pagini.

Slavă Domnului, viața bate filmul politici. ■

Ridicat de PNL, PSD, PRM, UDMR și PC

A câștigat tot. N-a pierdut încă nici o bătălie. A fost ales primar al Capitalei, deși intrase în cursă pe ultima sută, înlocuind un anonim. A fost reales – o premieră pentru București. După retragerea bizară a lui Theodor Stolojan din cursa prezidențială, iar a intrat pe ultima turantă. Și iar a câștigat. Cei drept, la limită, puțin peste 50%. Legitimitatea lui era fragilă. Dar nu! Niște băieți deștepți au ținut morțiș să-l legitimizeze mult mai tare! Și au reușit. Logica și experiența politică arată că puterea erodează. Numai că, dacă în 2004, Traian Băsescu își începea erodarea de la 51%, în 2007 o face de la 75%! Asta în timp ce majoritatea electoratului partidelor adversare a votat pentru el. Foarte inteligentă mișcare au făcut liderii acestora, insistând cu suspendarea, inclusiv după ce Curtea Constituțională ridicase din umeri. Acum, se pregătesc să culeagă roadele. Va fi distractiv. ■

Moarte și dezbatere

Moartea Ralucai Stroescu a provocat o uriașă și necesară dezbatere (tardivă pentru ea!) despre cât de mult și cât de ușor acceptăm să fim sclavii firmelor ahtiate de profit. Faptul că raportul medicilor legiști vorbește despre inanție nu schimbă cu nimic natura problemei, care privește zeci de mii de români. Adevăruri scandalozes au ieșit în sfârșit la lumină. Inspectoratul Teritorial de Muncă București

consideră că *Ernst & Young* a încălcat legislația muncii și a decis să amendeze compania cu 18.000 de lei. Raluca Stroescu, care trimitea mesaje desperate prietenilor, nu figura cu ore suplimentare! Dar apare așa ceva undeva!? Poate că acum patronii se vor gândi mai bine înainte de a-și suprasolicita angajații. ■

A fost dată...

...o măreață ctitorie socialistă din care plecau în cele patru zări ale lumii mii și mii de produse pe care alte țări se băteau să le procure. Azi, *Tractorul Brașov* (cine își mai amintește cele trei goluri înscrise după minutul 85 de echipa combi-

natului, în *Cupa UEFA*?) și-a închis definitiv porțile. Gata. Ura și la gară! Cu doar două luni în urmă (foto), nemulțumiți de neplata salariilor, angajații uzinei năvăleau furioși în biroul în care avea loc Adunarea Generală a Acționarilor, care le pecetluia soarta. Acum nu mai au nici cu cine să se certe... ■

Eveniment

Al doilea reactor al Centralei Nucleare de la Cernavodă a fost pus în funcțiune prin inițierea reacției de fisiune în lanț. Pe parcursul câtorva săptămâni se derulează teste la putere joasă a principalelor componente ale reactorului și sistemelor, înainte de a se trece la creșterea puterii reactorului, conectarea unității la sistemul energetic și efectuarea de probe pe diferite paliere de putere. Momentul, unul de maximă importanță la nivelul economiei naționale și – pe cale de consecință – din perspectivă socială, respectiv de politică externă, a trecut aproape neobservat de către presa obsedată de alte probleme.

De la profit la catastrofă

Conform unui calcul nu foarte complicat, în fiecare zi defrișările care au loc la nivel mondial sunt responsabile de o poluare echivalentă cu aceea produsă de o flotă (difícil de imaginați!) de avioane care ar transporta de la Londra la New York **8 milioane de persoane!** Pe cale de consecință, stoparea sau măcar reducerea severă a defrișărilor ar fi cea mai simplă modalitate de a frâna procesul de încălzire globală, atât de îngrijorător astăzi. Dar nu se face asta. De ce? Să ne gândim puțin... O fi având legătură cu profiturile unora? ■

Asasinate în lanț

Omul de afaceri bulgar Aleksander Tasev (45 de ani), președintele clubului de fotbal Lokomotiv Plovdiv, a fost asasinat la Sofia. Tasev a fost găsit împușcat în cap, la volanul unui Mercedes într-un cartier rezidențial. Asasinarea lui Tasev este doar cea mai recentă

dintr-un șir sângeros de crime: în ultimii zece ani mai mult de 150 de persoane publice au fost ucise în Bulgaria. Comentariile sunt inutile. ■

Basil Ștefan

Europa, cu lideri noi

Alegerea lui Nicolas Sarkozy ca președinte al Franței arată clar, pentru cine înțelege semnele timpului, că Uniunea Europeană vrea lideri noi. Noi, nu doar ca nume sau vârstă, ci ca factură și tipologie. Într-adevăr, trecerea de la Chirac la Sarkozy nu seamănă decât foarte aparent cu schimbările anterioare de la Palatul Elysée, de Gaulle-Pompidou, Pompidou-Giscard d'Estaing, Giscard-Mitterrand sau Mitterrand-Chirac. Toate acestea au fost schimbări între politicieni care, în pofida tuturor deosebirilor doctrinare, politice sau caracteriale care îi despărțeau, aveau un element cheie comun: erau oameni ai secolului 20. Reprezentanți ai unei tradiții democratice restaurate cu greu, după al doilea război mondial, de personalități politice formidabile – de Gaulle, Adenauer, De Gasperi ș.a. –, ei nu au putut ieși din umbra marilor lor înaintași. Să ne amintim că Helmut Kohl se declara el însuși „nepotul lui Adenauer”, având în vedere nu numai data nașterii. Dar era oare Chirac, deși nu s-a exprimat niciodată astfel, altceva decât un „nepot al lui de Gaulle”, atât ca vârstă, cât și „în cuget și simțiri”?

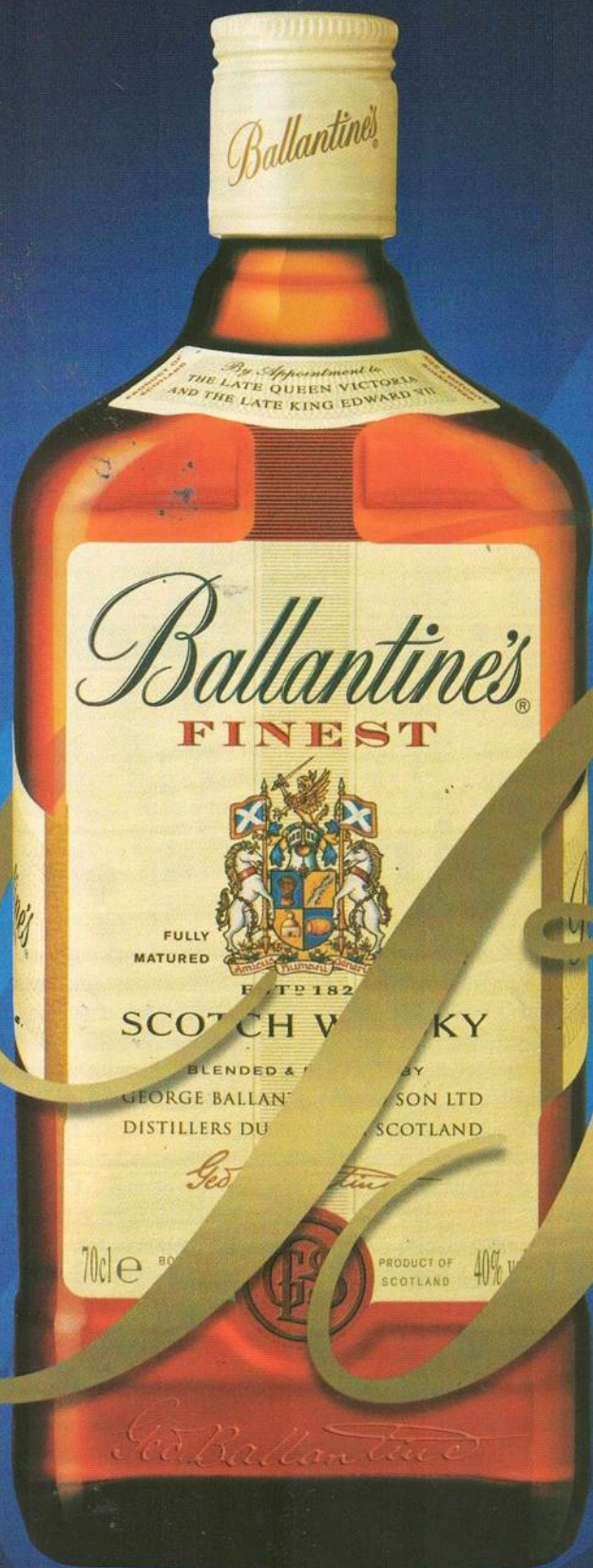
Prin contrast, alegerea lui Sarkozy marchează trecerea reală a Franței, și indirect a UE, spre tipul de lideri ai secolului 21. Era și timpul, căci alte țări care au ceva de spus în Europa și în lume au avut reacții mai rapide, din acest punct de vedere, la granița dintre secole și milenii. Boris Elțin, de

pildă, producea o surpriză de proporții anunțându-și retragerea, înainte de termen, exact la ora când lumea pleca la neuitatul „revelion 2000” și numind drept succesor un ilustru necunoscut, pe atunci, Vladimir Putin, în care vedea liderul potrivit pentru Rusia noului mileniu. În mod similar, George W. Bush, un președinte american de o factură inedită, ales cu o majoritate infimă (508 voturi!), își rostea discursul de investitură în 20 ianuarie 2001.

În fine, dar nu în cele din urmă, britanicii și germanii optaseră încă din 1997, respectiv 1998, pentru personalități, Tony Blair, respectiv Gerhard Schröder, despre care credeau că încarnează calitățile politice cerute de intrarea în noul mileniu: voință de ruptură cu stereotipiile trecutului, inovație, energie, dinamism pronunțat, pragmatism, putere decizională de excepție și, la nevoie, chiar o doză de agresivitate. Angela Merkel, chiar dacă încă nu poate fi numită „Doamna de Fier a Germaniei”, ca și, în curând, Gordon Brown la Londra, se plasează în continuitatea acestei mostre de lider național. De altfel, aceleași argumente par a fi contat, conștient sau inconștient, și în opțiunea românilor, la alegerile din 2004 și referendumul recent, pentru Traian Băsescu, a polonezilor pentru gemenii Kaczynski sau a spaniolilor pentru Zapatero.

Că alegerea lui Sarkozy ca președinte al

Franței este de bun augur nu numai pentru țara sa, unde multe mecanisme ruginite așteaptă de mult sosirea echipei de intervenție, ci și pentru UE, este incontestabil. Se știe că respingerea Constituției Europene de către francezi (imitați apoi de către olandezi) s-a datorat în parte și angajamentului insuficient, timid, neconvincător al lui Jacques Chirac în această direcție. La finele acestei luni, la Consiliul European de încheiere a președinției germane a Uniunii, Angela Merkel va prezenta propuneri pentru ieșirea din impasul creat de „Nu”-ul francez și olandez la referendumurile din 2005 și adoptarea, până la viitoarele alegeri europene, din 2009, a unei variante mai succinte și mai clare a Tratatului Constituțional, al cărui text inițial cuprindea nu mai puțin de o mie de pagini, simpla sa lectură presupunând un efort istovitor chiar și pentru experți, necum pentru europeanul obișnuit. Vestea bună este, deci, că Sarkozy este un european mai convins decât Chirac. Alte avantaje certe, pentru UE, ale venirii sale la Palatul Elysée: o detensionare a relației transatlantice, Sarkozy fiind mai puțin „gaullist” decât Chirac, ca și, pe de altă parte, o atitudine mai fermă a Uniunii în fața încercărilor Rusiei de a folosi „arma energetică” drept instrument politic în relațiile cu țările UE – un aspect care ne privește în modul cel mai direct.

Antiques

THE SCOTCH

MILIAR

DARUL INVIZIBIL

Au venit la mine, la redacția *Publicațiilor Flacăra*, doi bărbați la costum și cravată, impecabil tunși și rași, cu pantofii bine lustruiți. Alură de culturiști. Parcă erau descinși din filmul *Oameni în negru*. Mi-au spus că lucrează la *Butan Gas* și la *Fundația Drăgan*. Mi-au amintit că în 1984 i-am luat un interviu lui Josif Constantin Drăgan și m-au informat că interviul cu pricina va apărea într-o carte de dialoguri la Editura *RAO*. Am pufnit în râs amintindu-mi prima întrebare din acel interviu: „*Josif Constantin Drăgan, sunteți, am impresia, primul capitalist cu care discut. Cum mai merg afacerile?*” Am redevenit serios și le-am spus: dialogul a apărut și în cartea mea *O istorie a societății românești în interviuri – 1975–2004*. Nu știau. Le-am dăruit cele două volume ale *Istoriei...* Mi-au mulțumit politicos. Apoi mi-au propus să merg la Palma de Mallorca și să-i iau un nou interviu miliardarului.

Portret de Doamnă

E frumoasă, are un comportament firesc, se îmbracă elegant, dar nu dorește să epateze. Vorbește celor pe care îi are în subordine cu „dumneavoastră” și spune „vă rog” ori de câte ori solicită ceva. Își adoră copiii și nu-și pierde din ochi soțul, ghicindu-i din priviri tot ceea ce dorește. E autoritară cu delicatețe, veselă și prietenoasă chiar și cu cineva pe care abia l-a cunoscut. Îi place să-și conducă ea însăși mașina și nu iubește agresivitatea la volan. Are numai cuvinte bune despre colaboratorii săi. E Daniela Veronica Gușă de Drăgan. Soția unui miliardar.

Într-o vilă pe care a n

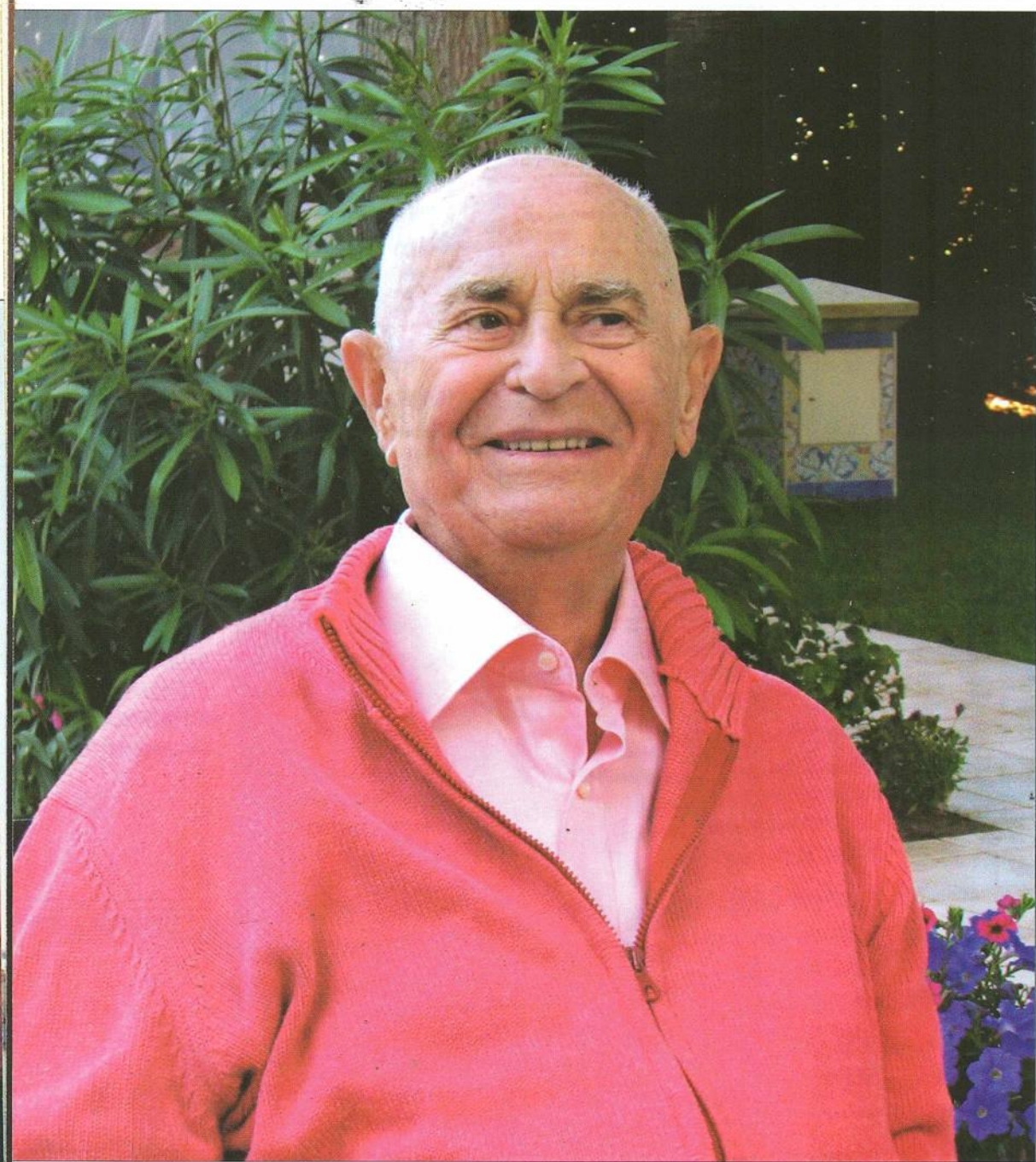
M-am mirat. De ce tocmai eu? N-am avut legături cu domnia-sa și de unele dintre ideile sale legate, de pildă, de protocronism, sau de modul în care a reeditat *Istoria* lui Călinescu în care, în locul fotografiei lui Geo Bogza, a apărut o caricatură, m-am delimitat încă de la prima discuție pe care am avut-o. Mi-au răspuns: pentru ca să realizăm un arc în timp. Bine, bine, dar i-au mai luat și alții

interviuri înainte de 1990. Iar eu nu sunt un ziarist la modă. Au zămbit. A fost o alegere după ce ne-am consultat mai mulți dintre noi. O alegere în perfectă cunoștință de cauză. Sunteți de acord? Am fost de acord. Nu pentru că n-am mai fost până acum la Palma de Mallorca. Scopul deplasării mi se părea incitant. Citisem mai multe articole care mă lăsaseră perplex. În ele se afirma răspi-

cat că Josif Constantin Drăgan este ostatec al propriei sale familii. În unele se avansa ideea că nici nu mai trăiește și că anunțul dispariției sale dintre noi va fi făcut după ce imensa lui avere va fi împărțită între cei care l-au ținut în ultimii ani departe de ochii publicului. Urma să descifrez itele unui complot pus la cale cu abilitate? Aveam să mă trezesc într-un viespar dornic să mă îmbrobodească, astfel încât să infirm toate acele zvonuri? Pentru că, mai mult, citisem și despre un fiu pe care miliardarul nu-l recunoștea ca fiind al său. Da, le-am spus celor doi bărbați, sunt de acord. În acest caz, veți primi mâine biletul de călătorie. Zburați, mai întâi, până la Barcelona, după care luați un alt avion cu destinația Palma de Mallorca. Drum bun! Vă vom aștepta la aeroport.

Așa m-am metamorfozat dintr-un autor de romane polițiste într-un erou al unei cărți cu mult suspans. Am primit biletul de călătorie. Am început să răsfoiesc cu febrilitate cărți despre Josif Constantin Drăgan sau scrise de către el. Am bântuit pe internet în căutarea unor informații cât mai credibile despre cel mai bogat român. Îmi făceam bagajele când am primit un telefon de la unul dintre oamenii în negru. Incredibil! Ne pare rău, dar deplasarea la Palma de Mallorca nu mai are loc. Domnul profesor nu se simte bine. Vă rugăm să ne scuzați. Nu face nimic, am bâiguit eu siderat. La revedere.

Brusc, imaginația mea a luat-o razna. Zeci de scenarii au început să mi se învântească în cap. Toate aveau același final: articolele despre sechestrarea miliardarului sunt reale. Am fost contactat doar pentru a acredita ideea, în anturajul meu, de unde s-ar fi propagat tot mai departe, că totul este în regulă cu Josif Constantin Drăgan, și doar o indispoziție de moment a acestuia a contramandat întrevederea. Mi l-am închipuit încuiat într-o încăpăre cu zăbrele la ferestre, împiedicat să comunice cu alți oameni, anesteziat de medicamente care să-i amortească orice dorință de a scăpa de sub o supraveghere strictă. Ce-ar trebui să fac? Să mă duc pe cont propriu la Palma de Mallorca? Între timp, devenise pentru mine Pumnul de Mallorca. Dar

Râvnit-o și Evita Peron

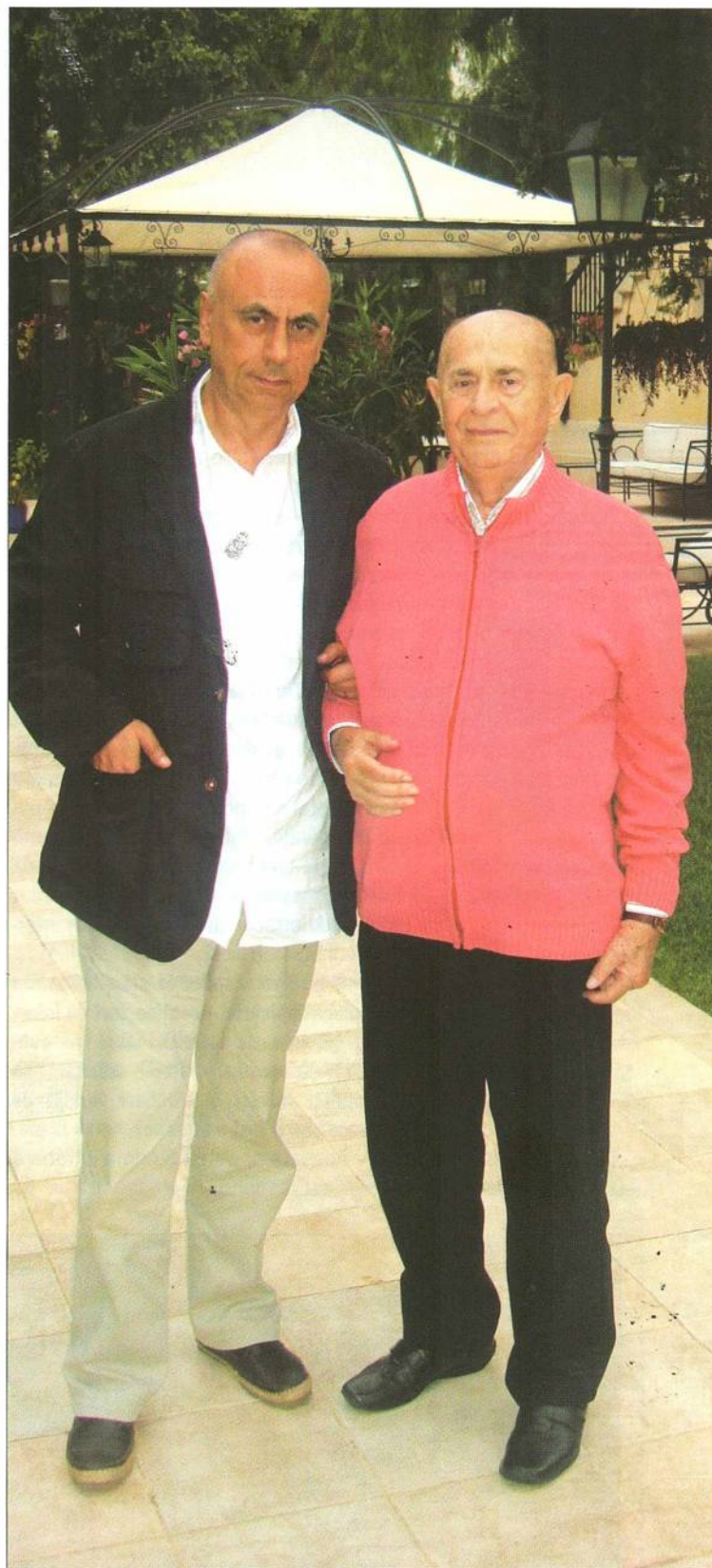
cum să intru în vila miliardarului, probabil păzită ca o fortăreață?

Dar stupoare! Peste 48 de ore am primit un alt telefon. Eram din nou invitat pe insula cu nume de alint. Mi-a fost adus la redacție un alt bilet. Și am plecat. Am ajuns cu bine la destinație. De la aeroport am fost purtat cu un Mercedes până la un hotel de lux, ospătat cu mâncăruri rafinate, purtat prin locuri mirifice. Nici o clipă n-am fost lăsat singur. Doar noaptea, când ajungeam în camera de hotel, aveam să cunosc liniștea solitudinii. Apoi, a urmat întâlnirea cu Josif Constantin Drăgan.

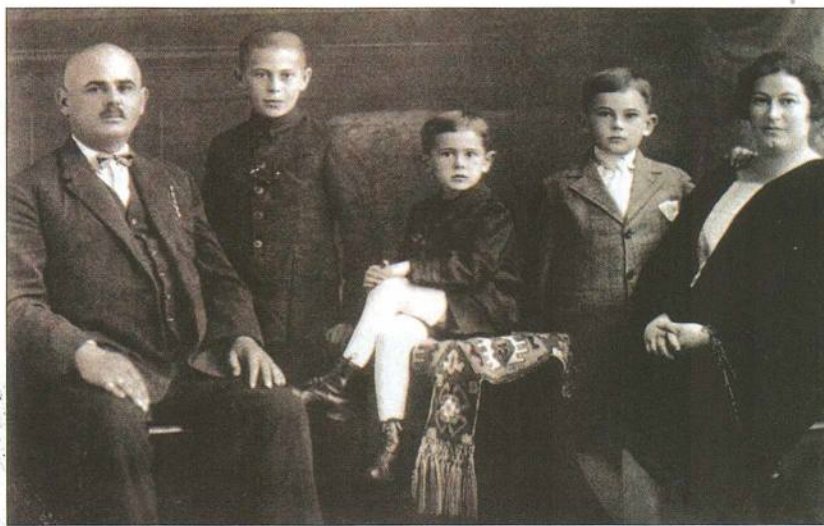
L-am găsit în grădină, scriindu-mi o dedicație pe o carte care i-a apărut de curând. Nu m-a recunoscut. Nici n-avea cum să mă recunoască, m-a văzut doar vreo două ore, în urmă cu peste două decenii. Eu l-am recunoscut. Marcat, evident, de cei 90 de ani pe care îi împlinește în iunie. Se deplasează mai greu, trebuie să-i vorbești mai tare. M-am plimbat cu el prin grădina cu gazon îngrijit, unde cresc pini, palmieri, leandri, glicine, și unde se află un pavilion și o piscină. L-am susținut de braț. Tot timpul romancierul polițist care sunt a sperat că, la un moment dat, neobservat de ceilalți, îmi va strecura un bilețel pe care să scrie doar atât: „Salvează-mă!”. Ar fi devenit un bilețel faimos. Am încercat să-i citesc pe chip vreun semn de avertizare că lucrurile nu sunt în regulă și că ne aflăm în miezul unei conspirații cum n-a mai fost. Nimic. Nici măcar în puținele clipe când nu ne putea auzi nimeni nu s-a întâmplat ceva deosebit. Ne-am dus într-una din încăperi cu vedere spre portul unde sunt ancorate sute de iahturi. Pereții acoperiți de tapiserii. Una înfățișează cu mult realism un țaran care stoarce strugurii cu picioarele într-un ciubăr, o alta prezintă pe o bătrânică hâtră cum mulge o vacă. Marmura de pe jos e acoperită în bună parte de un covor. O masă rotundă, cu o corabie din argint pe ea, un barometru, un vas verde de sticlă și alte obiecte lucrate cu mult rafinament. Din tavanul înalt atarnă un candelabru. Draperii grele la ferestrele imense. O oglindă care e probabil dintr-un alt secol. Sunt într-o vilă pe care a râvnit-o și Evita Peron.

S-au servit băuturi răcoritoare. Ne-am așezat amândoi pe o canapea – desigur, o mobilă de preț, ca și celelalte obiecte din cameră, printre care două scrinuri. Dar nimic care să dezvăluie o dorință de etalare a unei opulențe ostentative. Totul dovedește un bun gust desăvârșit. N-am avut voie să folosesc reportofonul. A trebuit să notez cu pixul, ca în vremea tinereții, pe un bloc-notes, răspunsurile la întrebările mele. La discuție au asistat doamna Daniela Veronica Gușă de Drăgan, trei oameni în negru și un cameraman. Discuția a fost înregistrată video și pe un reportofon al familiei. A fost un dialog dificil, cu pauze, pentru ca profesorul să-și recapete energia. După aceea am mai zăbovit în grădină, am vorbit despre una, alta, am făcut fotografii. Profesorul a primit vizita unor cunoștințe. De dincolo de parapetii de iasomie – o iasomie de înălțimea pomilor –, răzbăteau vuietul mașinilor care străbăteau șoseaua din fața vilei, în dreptul căreia profesorul a înălțat un bust al lui Emil Racoviță. Încercam din răspuțuri să mă conving că am întâlnit un om la capăt de drum care nu mai vrea publicitate și ochi iscoditori, ci vrea liniște, ca să se mai bucure, alături de copii și soție, de popasul pe această planetă. Totuși, o întrebare nu-mi dădea pace, ca și acum, când aștern aceste rânduri: oare am fost manipulat cu o asemenea finețe încât nu m-am prins nici o clipă? Și, în același timp, îmi venea să zămbesc: m-am purtat, o dată în viață, ca un capitalist veritabil. O investiție pe care am făcut-o în urmă cu peste două decenii mi-a adus posibilitatea unui sejur gratuit la Palma de Mallorca. În plus, mi-a stârnit și pofta de a scrie un roman polițist pornind de la un caz senzațional.

La despărțire i-am strâns din nou mâna miliardarului. Nici de data asta în palma mea n-a fost strecurat bilețelul așteptat. Dar dacă m-aș fi pomenit cu un petec de hârtie, cu o cerere disperată de ajutor, oare ce-aș fi făcut? Cum aș fi reacționat? Însă oamenii în negru s-au dovedit a fi niște bărbați cumsecade și la locul lor, eficienți și politicoși. Altfel, nu v-aș mai fi relatat toate acestea...

Primul miliardar pe care autorul interviului a pus mâna

„Am descoperit sentimentu

▼ **Dumneavoastră sunteți chiar domnul Josif Constantin Drăgan? Cel pe care l-am întâlnit în urmă cu peste două decenii?**

– Ce întrebare e asta?

– **Prima.**

– Și de ce o puneți?

– **Pentru a mă asigura că zvonurile legate de persoana dumneavoastră nu sunt reale.**

– Și ce spune gura târgului?

– **Că sunteți ostatic în propria casă, că nici nu mai existați și că în locul dumneavoastră e altcineva, care vă seamănă și joacă un rol, pentru a înșela opinia publică.**

– Mi se pare o prostie, iar cei care au emis astfel de ipoteze ciudate ar trebui să răspundă, măcar în fața propriei conștiințe. La rândul meu aș putea să vă întreb: dumneavoastră sunteți chiar George Arion, cel care mi-a luat un interviu acum 24 de ani?

– **Am să vă răspund la sfârșit. Dar v-a apărut o nouă carte – conține zeci de interviuri, cu sute de întrebări care vă conturează biografia. N-ați refuzat să răspundeți la nici o întrebare, oricât de incomodă ar fi fost ea. De ce?**

– Aceasta ar putea fi prima întrebare la care nu răspund.

– **De ce i-ați pus acestei cărți titlul *Despre succes*?**

– Fiecare om care se naște prin voia mamei noastre Natura trebuie să aibă în vedere să se realizeze, să se împlinească, să aibă succes. Prin muncă și iar muncă. Eu am căutat să trăiesc prin propriile mele idei, nedepinzând de alții. Poate de aceea am și reușit. De fapt, nu știu ce aș putea să adaug la cele spuse la prima noastră întâlnire. E un interviu care mă reprezintă și care nu poate fi modificat. Susțin aceleași idei și principii, pe care le respect în mod corect, onorabil.

– **De ce nu cunosc toți succesul?**

– Pentru că nu au principii în care să creadă și să vrea să le realizeze.

– **Ce leagă adolescența pe care ați avut-o de celelalte vârste pe care le-ați cunoscut?**

– Încrederea în mine însumi. Am spicuit întotdeauna de pretutindeni ceea ce este corespunzător ideilor mele.

– **Despre miliardarul Drăgan știe multă lume. Dar despre autorul de cărți de istorie, de memorialistică se știe mai puțin. De ce oare?**

– Bani vin și se duc. Dar ideile dîn

cărțile mele vor rămâne.

– **Ce părere aveți despre România de azi?**

– Trebuie refăcută. Lipsa de educație e vizibilă cu ochiul liber. De la educație pot porni toate realizările.

– **Să vorbim puțin despre o legendă care circulă în legătură cu dumneavoastră. Se spune că ați fugit cu tezaurul legionarilor, pe care l-ați folosit pentru a vă porni afacerea și la scurt timp l-ați restituit.**

– Eu nu am cunoștință despre acest tezaur. A existat vreodată?

– **Nu v-ar plăcea o formulă de adresare gen „Domnule Miliardar”? Preferați să vi se spună „Domnule Profesor”. De ce?**

– Prefer „Domnule Profesor” pentru că mă reprezintă și nicidecum pe cea de miliardar, expresie care nu ar trebui folosită nicăieri.

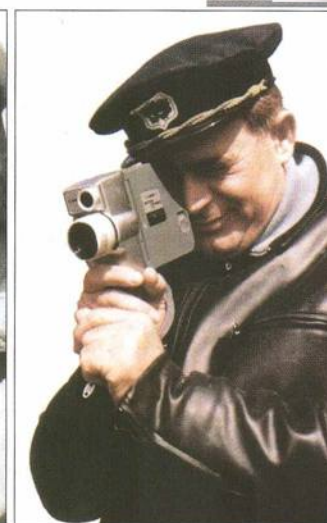
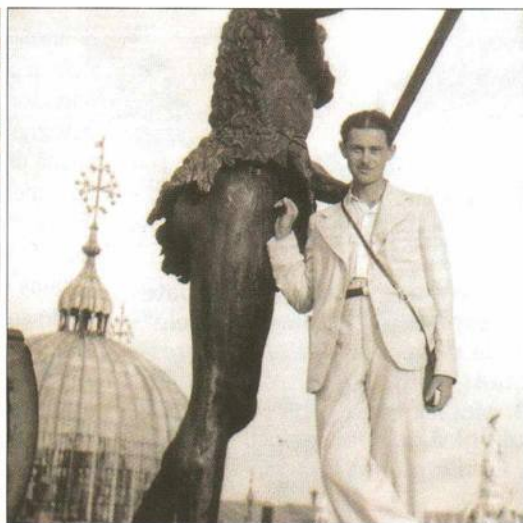
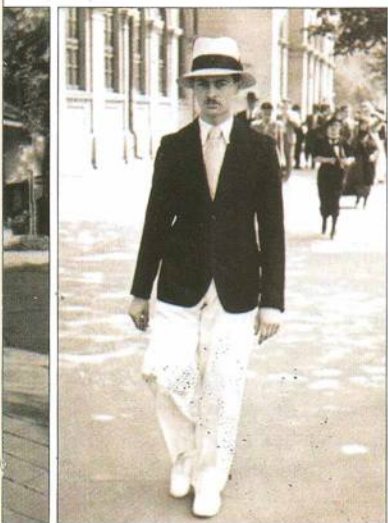
– **Parcă Rockefeller a spus odată: „Nu mă întrebați cum am făcut primul milion”. Dumneavoastră cum l-ați făcut?**

– Nu am numărat niciodată banii, nu a fost preocuparea mea. Preocuparea mea principală a fost să muncesc.

– **V-ați bucurat de o energie debordantă. Cum vă împăcați acum cu o activitate mai redusă?**

Alături de
Robert Schumann,
generalul Franco,
Cardinalul Tisserant și
Konrad Adenauer

ul de împlinire în plan personal"

– Sufăr că nu pot să dezvolt totul în aceeași măsură ca altădată, ci doar într-un ritm mai lent, dar nu am renunțat la unele planuri și programe deja elaborate sau gândite.

– **Cum trece o zi din viața dumneavoastră acum?**

– Majoritatea timpului îl dedic vieții de familie, alături de soția mea, Veronica, și de cei trei băieți ai noștri, Ștefan, Alexandru și Tudor. Prin ei gândesc la realizările viitoare.

– **Mulți visează să fie bogați, dar, la un moment, bogăția poate ajunge o povară. E așa sau nu?**

– Ce se înțelege prin bogăție? În viață există și alte valori.

– **Bogăția nu înșingurează?**

– Depinde de capacitatea fiecăruia și de imaginația celor care formulează astfel de gânduri să se simtă sau nu singuri.

– **Vorbiți-mi despre familia pe care o aveți acum. V-ați așteptat să mai descoperiți ceva nou la anii dumneavoastră?**

– Am descoperit sentimentul de împlinire în plan personal.

– **Ați fost fericit de multe ori în viață?**

– Ce este fericirea? E greu de definit.

Am încercat într-o zi să dau o definiție fericirii. Pentru mine există echilibru în tot. Fericirea e când ai gândit bine și ai realizat ce ai gândit.

– **La 90 de ani, cum priviți în urmă: cu seninătate, cu mândrie, cu mânie?**

– Am trei băieți năzdrăvani care mă obligă să privesc înainte cu seninătate și mândrie.

– **Ce credeți că lasă important J.C. Drăgan în urma sa? O avere imensă sau un model de viață?**

– Trei băieți și un mod de gândire și realizare, bazat pe principii morale, pe care îl recomand ca pe un model de echilibru în viață.

– **Care considerați că este personalitatea care v-a inspirat în viață?**

– Nu a fost una singură, ci mai multe persoane de la care puteam învăța ceva, din ideile, gândurile și realizările lor.

– **Ce sfaturi ați da tinerilor români care au venituri mici?**

– Le-aș oferi ca model să fiu urmat prin muncă și realizări, munca fiind la baza existenței.

– **Cum îi vedeți pe copiii dumneavoastră peste douăzeci de ani?**

– Diferiți, pentru că sunt diferiți, și cu

talente diferite. Au aptitudini diverse, mai mult sau mai puțin economice, artistice, sau poate, cine știe... Important este să continue ideile și principii mele.

– **Ați schimba ceva la dumneavoastră?**

– Nu am ce să schimb.

– **Prin urmare, dacă ar trebui să vă reluați viața, ați face totul ca să trăiți la fel?**

– Dacă s-ar pune o astfel de problemă, aș face aceiași pași. Și aș fi atent să nu depind de alții. Așa cum n-am depins niciodată.

– **Sunteți egoist?**

– Toți suntem egoiști, mai mult sau mai puțin.

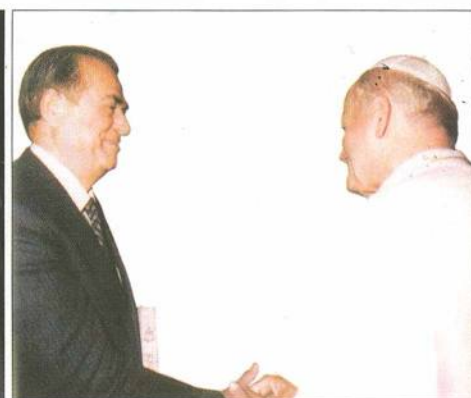
– **Ați opri timpul în loc?**

– De ce să cer ceva care nu se poate și care nu trebuie? Dar mi-ați rămas dator cu un răspuns.

– **Așa e. După cum se știe, la șapte ani toate celulele din corpul nostru se schimbă. Prin urmare, trebuie să recunosc, eu nu mai sunt același cu care ați stat de vorbă odinioară. Ca de altfel, nici dumneavoastră...**

Interviu realizat de George Arion

**Întâlniri
cu Ana Aslan,
Regele Juan Carlos,
Patriarhul Teoctist și
Papa Ioan
Paul al II-lea**

Alergia

boala secolului XXI

Strănuțați ori de câte ori intrați în cameră. Primăvara, când e mai frumos afară și toate plantele sunt înflorite, simțiți că nu aveți aer și că nu puteți respira. Aveți toate „șansele” să fiți unul dintre cei 80 de milioane de europeni care suferă de o manifestare alergică respiratorie. Ați mâncat ceva gustos, dar v-au apărut bășici la gură. V-a picșat o insectă și v-ați infectat altfel decât un om obișnuit. Tot alergia este de vină. Medicii estimează că unul din patru europeni suferă în prezent de cel puțin o afecțiune alergică, iar până în 2015 se va ajunge ca unul din doi europeni să aibă o formă de alergie. Cu alergia nu e de glumit!

Alergia este o reacție exagerată și de neadaptare a organismului față de mediu, adesea determinată genetic și reprezintă particularitatea naturală a unei persoane de a răspunde exagerat cu anticorpi anti IgE la substanțele alergene. Înmulțirea numărului de cazuri de persoane alergice constatate de studiile europene în ultimul timp a obligat medicii să o considere *boala secolului XXI*.

În România, a demarat proiectul SIGMA – *Supportive Initiatives for the Global Management of Allergy* –, iar medicii români au inițiat campania de presă *Alergia de azi*. Ei au pornit de la proiectul SIGMA realizând o serie de studii inclusiv la noi în țară care au dezvăluit că România are circa 1.500.000 de astmatici copii și adulți.

Direct răspunzători de această realitate tristă sunt factorii de mediu, poluarea, alimentele, chimicalele, inclusiv vaccinările, medicamentele, stresul ș.a.m.d. Printre alergenii aerieni se numără acarienii, polenurile. De asemenea, poluarea atmosferică provoacă, se pare, modificări ale granulelor de polen care devin mai alergizante. La rândul ei, poluarea din interiorul locuințelor este determinată de mobilarea excesivă a locuințelor, tapetatul pereților, amplasarea a numeroase covoare și carpete – adevărate depozite de praf și acarieni –, prezența numărului mare de animale de companie în casă, utilizarea

„Epidemia de boli alergice despre care se vorbește în mediile medicale nu este o fatalitate și poate fi evitată cu un plus de bun simț, astfel că m-aș hazarda să spun că alergia este o reacție neadaptată la un mediu exagerat, produs de oameni”, a declarat Adela Marinescu, medic specialist de medicină-generală.

deodorantelor de cameră, soluțiile de curățire etc. De obicei toate acestea duc la o serie de forme de alergie respiratorie precum: rinita alergică, astmul bronșic, bronșita.

Pe de altă parte, alergiile apar și din pricina alimentației. Alimentele astăzi foarte des preparate și conservate folosind substanțe chimice precum aditivi, prezervanți, conservanți, afânători, emulgatori, pe scurt E-uri. Adăugați la acestea îngrășămintele chimice folosite pentru obținerea unor recolte „bogate” și alimentația *fast-food* și tabloul e complet. Iată sursa alergiilor alimentare. Ceea ce e mai grav este *momentul* când se produce contactul cu un alergen, respectiv *expunerea precoce*. Tinerele generații vin în contact cu alergenele alimentare mult mai devreme decât bunicii lor. Există produse pentru sugari și copii mici care au în compoziție ou sau kiwi (ex. biscuiți), ulei de arahide în cremele

de îngrijire pentru bebeluși etc. La neglijența producătorilor se adaugă ignoranța părinților, copiii fiind hrăniți prea de devreme cu produse *fast food*, nu de puține ori ca un premiu de bună purtare. Un astfel de contact precoce orientează organismul către un răspuns de tip alergic și-l condiționează astfel la dezvoltarea de noi alergii (și uneori forme foarte grave) în viitor. Substanțele chimice cu rol de alergene (care au început să aibă conotații foarte negative în rândul marelui public) fac parte din ambient, regăsindu-le peste tot: în cosmetice, detergenți, mâncare, îmbrăcăminte...

Toate încăperile în care intrăm, ne desfășurăm activitatea ori locuim sunt igienizate sau înfrumusețate cu diverse lucruri care au la bază substanțe chimice artificiale. Spray-urile și detergenții pentru mobilă, covoare, geamuri, baie, odorizantele pentru încăperi, toate conțin tot atâtea potențiale alergene. Ca să nu mai vorbim de îmbrăcăminte, la care știm cu toții câte alergii de contact există (materialele precum polistiren, poliamidele, nailonul etc., dar la unele persoane chiar și lâna provoacă mâncărimi ale pielii și înroșiri pe suprafețe extinse). Nici antibioticele și vaccinările nu sunt chiar atât de indicate. Unele studii evidențiază o prevalență crescută a afecțiunilor alergice în rândul populației vaccinate. Militanții non-antibioterapiei susțin că infecțiile bacteriene ușoare tratate fără antibiotice stimulează dezvoltarea unei imunități non-alergice. Acest fapt nu este, evident, fără risc, pentru că o infecție netratată corespunzător se poate termina prost pentru pacient. Statisticile nu sunt satisfăcătoare în a ne prezenta cifre despre mortalitatea sau morbiditatea în cele două populații, dar ceea ce medicii afirmă cu certitudine este abuzul de antibiotice: fie din vina medicului, fie prin autoadministrarea de către pacienți, *preventiv*, înainte de a avea certitudinea necesității tratamentului.

Text și foto: **Alice-Claudia Gherman**

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 25.06.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Pe urmele lui Zorba în Creta

Vă e dor cumva de Zorba? Păi, unde credeți că aveți șanse mai mari să-l întâlniți (mă rog, în persoana vreunui localnic șugubăt) decât în Creta? Parfumată cu chimen sălbatic și busuioc dulce, insula cu cele mai dramatice peisaje din lume o să vă surprindă cu o tolă incomensurabilă de mișuri și legende și cu o fuziune fantastică de nou cu vechi.

Din sit în sit...

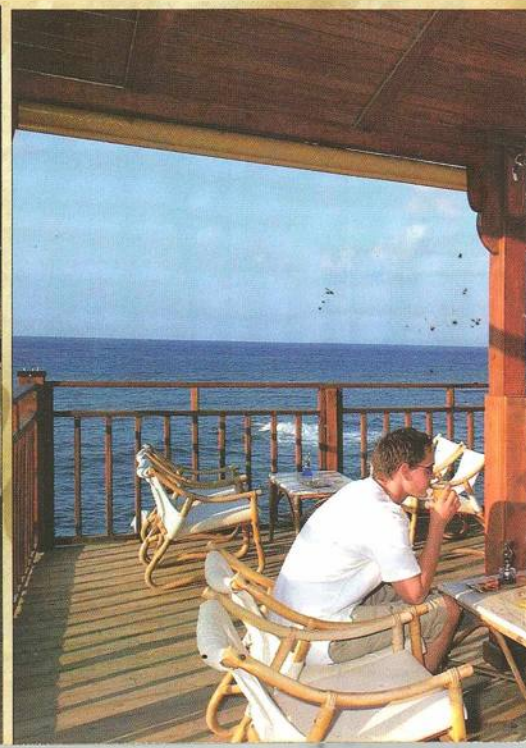
**...până în
labirintul
Minotaurului**

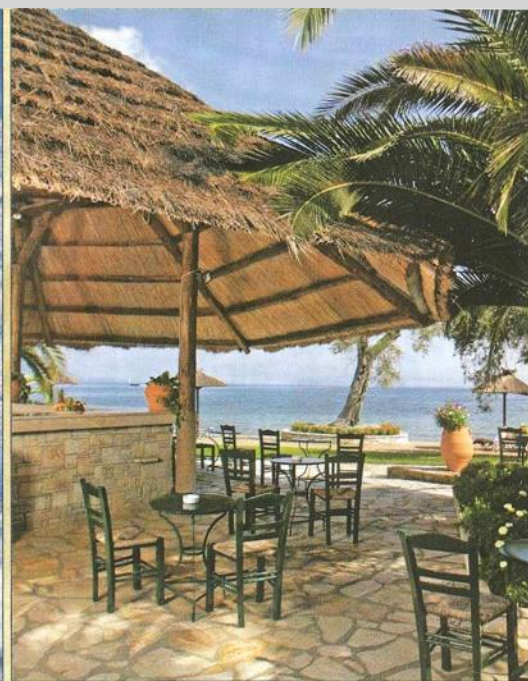
Școlărește, despre Creta pot spune că este cel mai sudic punct al Greciei, dar și al Europei, sau că este leagănul civilizației din întreaga lume. Insula pare a fi din altă poveste, comparativ cu Grecia continentală. Are câte un pic din tot ceea ce ajută o vacanță să fie perfectă, de la stațiuni ca Mallia (practic, aceasta se află pe rămășițele vechiului palat Knossos), unde cuvintele de ordine sunt plaja și petrecerile, până la orașele sofisticate și scumpe ca Agios Nikolaos. Naș vrea să vă povestesc cât de frumoase sunt coastele ei deluroase, cu peșteri ascunse și plaje singuratic (totul e să ai răbdare să le cauți). Sau cât de pitorești sunt tavernele din satele pescărești. Sau cât de multe sporturi acvatice puteți încerca. Ce viață de noapte tentantă există în stațiuni. Aș încerca, mai degrabă, să fac un top al locurilor pe care n-ar trebui să le ratați dacă ajungeți acolo.

Încep cu Heraklion, capitala insulei. Oraș zgomotos, cu o circulație aproape infernală, și cu o mulțime de locuri care merită să fie văzute. Probabil că magazinele cu haine de pe Daedalus Street vă vor bloca puțin elanul. Hămm! Vă recomand să nu începeți cu shoppingul, pentru

că s-ar putea să vă placă prea mult magazinele de pe străzile principale, ticsite cu gift-uri și tot felul de produse locale. Dar nu e bine, c-o să obosiți prea repede. Luați-o frumos pe strada 1866, treceți de Piața de Sâmbătă, unde se găsesc toate nebuniile pământului, și mergeți la Muzeul de Arheologie, pe care o să-l găsiți pe unul dintre colțurile pieței Eleftherias. Acolo sunt grupate nenumărate obiecte descoperite la Knossos, Archanes, Phaestos, Zakros. Unele au mii de ani vechime, dar cele mai populare (și de neratat) sunt discul din Phaestos și statuile grecești sau cele romane. Evident, ca-n orice muzeu respectabil, există tot felul de bijuterii, fresce și obiecte din ceramică. O idee bună ar fi să începeți turul de muzeu dimineață sau mai pe seară, ca să evitați nebunia de la orele amiezii. Orele între care e deschis muzeul sunt 8:00 - 19:30, iar intrarea vă costă 6 euro/pers. Dacă mergeți și până la palatul Knossos, situat la 7 kilometri de Heraklion, biletul care vă permite intrarea în ambele obiective vă costă 10 euro. Altfel, fiecare e 6 euro.

Situl binecunoscutului palat al civilizației minoice, despre care se spune că ar

Muzeul Kazantzakis

Morile de la Lasithi

Plaja de vis de la Elafonissos

fi fost casa Legendarului rege Minos este conectat, cum probabil știți, la legendele tulburătoare despre labirintul temutului Minotaur și cu povestea lui Icar și Dedal. Ajungeți la el în 20-25 de minute. Puteți lua autobuzul din stația A, pe care o găsiți viza-vi de port. Este un *must see* (sunt persoane care merg în Creta special ca să-l vadă). Palatul a fost restaurat de Arthur Evans, care și-a consumat o bună parte din viață și din averea moștenită, ca să facă din Knossos ce este acesta azi. În interiorul său există un magazin de suveniruri de unde puteți cumpăra istorii ale vechii civilizații minoice. Puteți să vă odihniți la cafeneaua de la intrare or, dacă vi s-a făcut foame între timp, sunt câteva taverna și cafele interesante imediat ce ieșiți din muzeu.

Eu unul, nu m-aș duce în Creta fără să fi citit *Zorba Grecul* de Nikos Kazantzakis. Vă spun, o să vedeți cu alți ochi preafrumoasa insulă din Marea Egee după ce ați

făcut cunoștință cu Alexis. De aceea, vă și recomand cu mâna pe inimă să nu ratați muzeul Kazantzakis pe care o să-l găsiți în Varvaroi, cam la 20 de kilometri sud de Heraklion. Clădirea unde este găzduit n-are nici o legătură cu scriitorul, doar ceea ce o să vedeți acolo: documente, scrisori, prima ediție a cărții *Zorba Grecul*, traduceri ale cărții în 49 de limbi, obiecte personale ale scriitorului etc.

ajungeți acolo, trebuie să căutați pe hartă Vathy și apoi să mergeți la sud, către coastă, pe la Crysoskalitissa Convent, după care, cotiți către vest vreo 5 kilometri. Locul este foarte exotic, aduce cu un tărâm al viselor. N-o să vă mai săturați să vă uitați la ciorchinele de înșulite cu nisip roz și ape turcoaz.

text și foto: Ciprian Enea

Morile de vânt de la Lasithi sunt superbe. Sunt 24 de toate și ocupă intrarea nordică din Lasithi, fiind marca întregii regiuni. E foarte relaxant să te uiți cum li se învârt elicele în aceeași direcție, mai ales când afli că grupul de mori cretane a fost declarat operă de artă în anul 1986. Astfel de mori se găsesc și la noi, în Carpați, dar nu atât de multe la un loc. De altfel, acesta este și motivul pentru care au fost incluse în circuitul turistic.

Una dintre cele mai frumoase plaje din Creta (dar și una dintre cele mai aglomerate) este Elafonissos (sau Elafonissi). O găsiți în cel mai sud-vestic punct al insulei, la vreo 70 de kilometri de Chania. Ca să

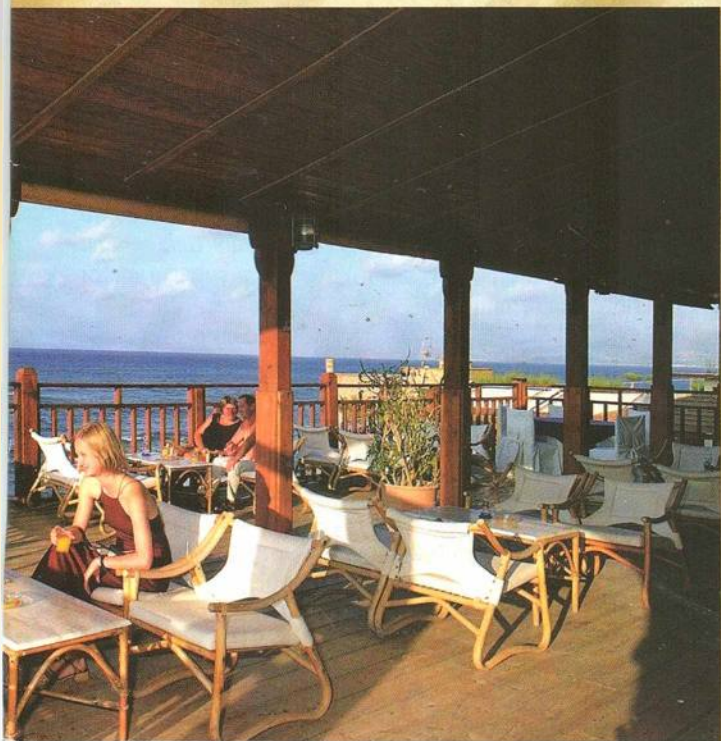
Cele mai bune oferte

Agentia Prompt Service,
www.promptservice.ro,
tel.: 021/317.84.55

● Hotel Friday – de la 276 euro/persoană
Prețul include: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare, mic dejun, asistență turistică.

Agentia Prestige Tours,
www.prestigetours.ro, tel.: 021/319.77.94

● Hotel Georgia 2* – de la 289 euro/persoană
Prețul include: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare, mic dejun, asistență turistică.

O nouă aromă: „Agresiv de la Audi”

R8 este aici! De ani buni, Audi anunță lansarea unui supercar de primă clasă, iar în ultima vreme R8 a fost promovat la cele mai importante saloane internaționale.

În 1991 la salonul auto de la Tokyo era prezentat un concept auto cu două locuri, tracțiune integrală, caroserie din aluminiu și motor plasat central. Numit *Avus*, acesta a atras atenția prin performanțele deosebite ce îi erau atribuite și prin faptul că prefigura o direcție complet nouă pentru Audi.

Dar asta se întâmpla acum 16 ani, ceea ce în industria auto reprezintă o eternitate. De atunci, nemții au mai prezentat două noi prototipuri cu o arhitectură asemănătoare: *Rosemeyer* în 2000 și *RSQ* în 2004. Ba chiar mai mult, au trecut patru ani de când mașina concept *Le Mans Quattro*, predecesorul direct al lui R8, a fost prezentată la marea expoziție auto de la Geneva.

Acum, însă, producția a început și, în ciuda întârzierilor, R8 se anunță foarte interesant. În fond, și-a luat numele de la mașina care a câștigat cursa de la Le Mans de cinci ori. Și mai există un lucru foarte important de care trebuie ținut cont. Audi este proprietarul mărcii *Lamborghini* și a împrumutat din experiența și design-ul legendarului supercar. Ca atare, R8 are elemente care îl apropie de *Lamborghini Gallardo*, în timp ce motorul V8 preluat de pe modelul RS4 aduce performanțe incontestabile.

Noul Audi este mașina celor care doresc

să iasă în evidență. Nu la fel de exhibiționistă precum un *Lamborghini*, dar cu siguranță atrăgătoare de priviri. Proiectanții au reușit să evidențieze gurile de aerisire plasându-le direct sub faruri și stopuri, în timp ce prizele laterale adaugă un plus de răcire pentru V8-ul de 4,2 litri. Deși unice, acestea pot fi catalogate drept cea mai puțin reușită componentă a design-ului pentru că întrerup și deformează liniile frumoase ale caroseriei.

Produs în mare parte manual, la fabrica *Neckarsulm* din Germania, R8 nu este un automobil mare. Are aproape aceeași lungime ca un 911 (4,43 m), dar este mai lat (1,9 m) și mai puțin înalt (1,23 m). Asta îl face să fie o mașină manevrabilă, dar nu neapărat una practică. În această gamă de preț spațiul de depozitare se măsoară în funcție de capacitatea de a depozita geanta cu croșe pentru golf. Or, portbagajul frontal oferă doar un spațiu de 100 litri. Producătorul declară că în spatele scaunelor încap chiar două genți pentru croșe, dar asta reduce atât din vizibilitate cât și din siguranță.

Din fericire, atât șoferul cât și pasagerul se bucură de suficient spațiu și de un interior realizat la cele mai înalte standarde de calitate: piele și aluminiu în culori contrastante pentru o atmosferă de sportivitate și confort.

Sportivitatea este asigurată în principal de motorul V8 aspirat de 4,2 litri. Fără să fie asistat de o turbină acesta oferă 420 CP și performanțe încă de la 2.000 de rotații pe minut. 100 CP/l înseamnă senzații extraordinare și capacitatea de a urca în ture până la limita roșie marcată la 8.250 de rotații. De altfel, mașina te duce de la 0 la 100 km/h în 4,3 secunde și atinge o viteză maximă de 300 km/h.

Pe lângă transmisia manuală cu șase trepte, există ca opțiune și una secvențială, tot cu șase rapoarte, care reprezintă un upgrade al cutiei „e-Gear” de pe *Gallardo*, cutie care la Audi a fost botezată „R tronic”. La fel și sistemul de tracțiune integrală. Acesta este o evoluție a celui de la *Lamborghini Gallardo*, cu, aproximativ aceeași împărțire a cuplului motor între punți – 30% față, 70% spate:

R8-ul vine echipat standard cu o suspensie sport cu roți independente și o configurație dublu-brat pe roată. Opțional, la un preț de aproximativ 2.000 de euro, poate fi comandată o suspensie „magnetică” cu amortizoare adaptive. Acestea sunt umplute cu un lichid a cărui vâscozitate crește atunci când este expus unui câmp electromagnetic, reacționând foarte repede la schimbările stilului de condus și la variațiile suprafețelor de rulare.

o calitate a construcției superioară precum și suspensii testate și calibrate pentru compromisul ideal între confort și performanțe. La acestea se adaugă un motor de concepție germană ce și-a demonstrat deja fiabilitatea și performanțele.

Ca atare, lupta cea mai importantă pare să se dea tot cu un model german. Longevivul Porsche 911 are toate atributele de mai sus, precum și calitatea de a fi o mașină pe care o poți conduce zilnic cu lejeritatea unui automobil de familie. Cu toate acestea, Audi reprezintă o afacere bună, cu un preț asemănător, un look mai agresiv și un element de noutate indiscutabil. La prețul inițial de aproximativ 88.000 de euro fără TVA, mașina este bine dotată, dar lista de opționale (care cuprinde și Cruise Control-ul!) îi va face pe mulți cumpărători să mai cheltuiască cel puțin 5.000 de euro.

—text **Mugurel Mărgărit**

Noul supercar este aruncat într-o luptă cu modele mult mai titrate, care se bucură de experiența vastă a unor constructori de prestigiu și de nume care implică tradiția unor decenii de sportivitate. Aston Martin, Jaguar și Porsche produc mașini la un nivel de preț asemănător care stârnesc reacții emoționale doar la enunțarea numelui. Ce șanse are Audi în fața unor astfel de titani?

Ei bine, R8 nu te va face niciodată să te simți ca un James Bond, la fel de bine cum nu te va putea plasa în aristocrația celor care se bucură de prestigiul Jaguar. Îți oferă în schimb

www.revistaflacara.ro

Ediția virtuală a revistei **Flacăra** vă propune lună de lună subiecte incitante, articole care vizează cele mai diverse domenii de interes. Întotdeauna prima pagină a site-ului va fi dedicată principalelor titluri din ediția **Flacăra** din luna în care ne aflăm. Pentru aceia care nu cunosc istoria revistei **Flacăra** puteți afla amănunte accesând din

banda roșie a meniului de pe prima pagină opțiunea: **Istoria Flacăra**. **Flacăra – Ediție virtuală** este un site exploziv care prezintă în esență materialele jurnalistice apărute în luna respectivă la rubricile: Politic (*De la regii asfaltului la Golden Blitz, Băsescu – suspendat?, Moartea Alianței DA, Gafele lui Băsescu etc.*), Social, VIP (*Todomondo, Doria Ivan, Ioana Moldovan sau Iulia Vântur ș.a.*), Actualitate, Sănătate (*Medici contra cancer*), Cărți (cele mai noi titluri apărute la editurile *Humanitas, Nemira sau Tritonic*), Auto, IT, Life Style, Istoria unui produs, Imobiliare, Film, Sport, Unde ieșim etc. De asemenea, găsiți pe site oferte speciale în rubrica de Turism. Pentru iubitorii articolelor de opinie, vă stau la dispoziție editorialele semnate de cunoscuții scriitori și jurnaliști George Arion, Mihail Gălățanu și Tudor Călin Zorojanu. La începutul acestui an, **Flacăra** a reluat tradiția revistei de a prezenta metode alternative de tratare a diferitelor boli și a lansat Campania **Vindecători cu har**, o secțiune extrem de căutată de către publicul cititor. Dumitru Căuș este *Omul care sparge norii* și vindecă anumite forme de cancer dar și afecțiunile reumatologice, Mircea Sorin Pogorevici *Citește și vindecă bolile din aura noastră*, Mihai Verban este *Omul care înțeținește îmbătrânirea* – iată câteva exemple din secțiunea **Vindecători cu har**.

FLACĂRA

Revista de actualitate și cultură

audat politic

Getse la Băsescu

Investigatii

Auril dacic - o istorie glorioasă

Interviu

"In Romania, nu ne lăsați să vădăți în viață"

Vindecători cu har

Omul care înțeținește îmbătrânirea

social

Editorial de Mihail

Gafele lui Băsescu

O evaluare a prestației lui Călin Popescu Tariceanu strage după sine, automat, și o evaluare similară a lui Traian Băsescu. După cum (mai) toate publicările inclina să îl avantajeze pe unul ori pe celălalt, ne-am propus să încercăm un sondaj politic cât mai echilibrat cu putina. Unul care să elimine idiosincraziile intelectuale, dar și intoleranțele viscerele, organce. La judecata de (mai) apoi a politicianilor, ca să parafrazăm un titlu urticant.

NEWSLETTER

Adresa e-mail >>>

George Arion

Altece

INDIFFERENȚA

Tudor Călin Zorojanu

Spectacolul politicii

Caricatură

Vladimir Tudor apăsător de F&B, Călin Popescu Tariceanu apăsător de PSD

Mihail Gălățanu

Citite publice

Războiul meringurilor

Auril dacic - o istorie glorioasă

burata

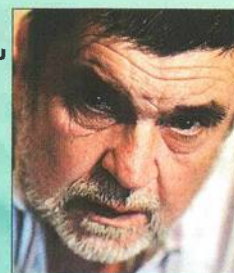
"In Romania, nu ne lăsați să vădăți în viață"

altora) ideile în serios"

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

Jurnalul unui scandal

„Notes on a Scandal”,
SUA, 2007 – 92 de minute
Distribuit de: INTERCOM FILM
DISTRIBUTION

Romanul cu același titlu, scris de **Zoë Heller** și apărut în 2001, a stat la baza filmului regizat de către **Richard Eyre** – o dramă psihologică profundă în care o actriță absolut uluitoare, **Dame Judi Dench** (*Oscar*), face un rol de neuitat...

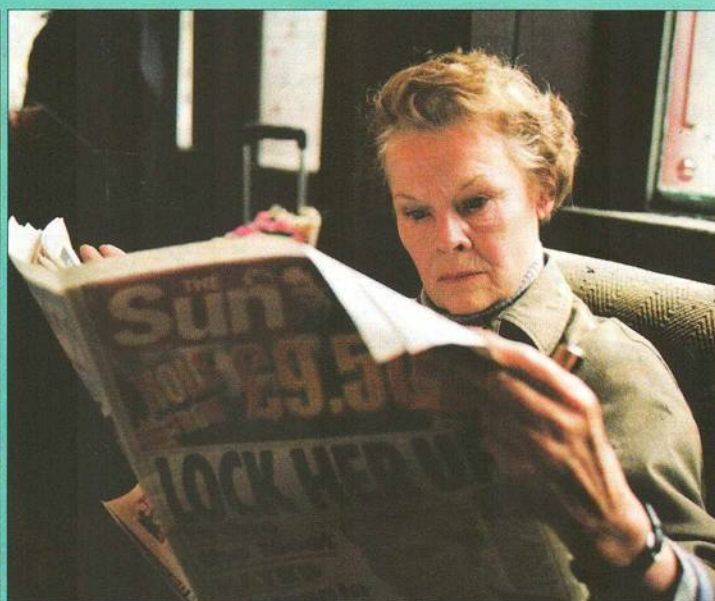
Eroina, Barbara, este o profesoară aflată în pragul pensionării dintr-o școală londoneză a zilelor noastre; copleșită de singurătate (unica ființă alături de care trăiește este o... pisică – dar și aceasta va muri pe parcursul filmului!), încearcă în disperare să se atașeze de o tânără nou-venită în școală ca profesoară de desen, măritată cu un om vârstnic: acestea ar fi datele esențiale ale tramei.

Numai că pasiunea Barbarei pentru Sheba (**Cate Blanchett** – *Oscar*) devine atât de incontrollabilă – luând uneori reacții apropiate de lesbianism – încât atunci când bătrâna descoperă că Sheba trăiește cu... unul dintre elevii săi, în vârstă de 15 ani, nevoia de a iubi și a fi iubită devine distructivă, disperarea Barbarei amestecându-se cu cinismul și inconstiența, provocând veritabile cutremure în destinul – și așa destul de fragil – al mai multor oameni.

Într-un fel, pelicula este o demonstrație aproape psihanalitică a singurătății lumii moderne, atacând, cu patimă și discret umor, teme considerate până nu demult „tabu”...

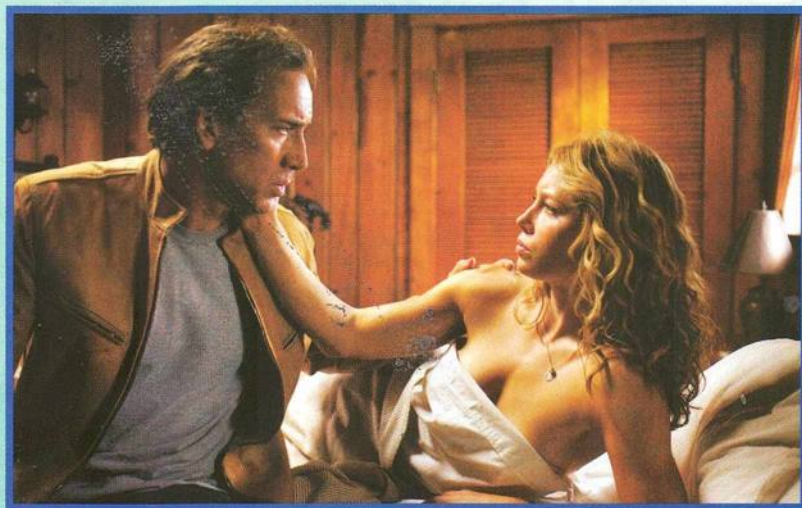
Exceptional filmat (de cele mai multe ori cu aparatul în mână!) de către operatorul **Chris Manges** (*Oscar*). Surprinzătoare interpretarea irlandezului **Andrew Simpson** (în rolul puștiului-elev). ■

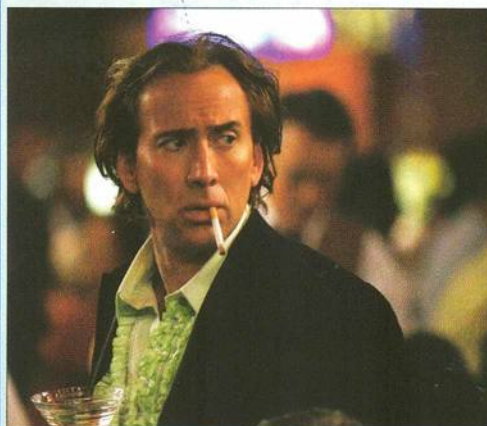
Capcana viitorului

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„Next”, SUA, 2007 – 110 minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

iminentul pericol ca asupra orașului să explodeze un dispozitiv nuclear de nu știu câte ori mai puternic decât cel de la Hiroshima, că iubita lui proprie va fi răpită și torturată bestial... (etc. etc.). Deci eroul VEDE, teroristii știu că „el vede” (prin urmare se grăbesc să-l belească atât pe el cât și pe diva lui)... „vede” și FBI-ul dar, în urmărire, se amestecă în

Este – în ultima vreme! – unul dintre cele mai proaste filme în care joacă un mare actor (este drept că situația de mai sus nu s-a generalizat „încă”, dar devine oarecum alarmantă...!).

Nicolas Cage, căci la el ne referim (posezător a nenumărate premii internaționale, printre care Oscarul pentru acel cutremurător *Părăsind Las Vegas* – dar și câte, altele?!), interpretează aici rolul lui **Chris Johnson**, un (iarăși!? – n.a.) magician din (culmea! – n.a.)... tot Las Vegas.

Cine este acest Chris? În primul rând este „produsul” scenaristului Gary Goldman, adaptând o năvelă a lui Philip K. Dick, *Omul de aur*, cât și al regizorului super-comercial de origine neozeelan-

deză Lee Tamahori, cel care a umblat și pe la ultimul *James Bond*; în al doilea rând, este personajul interpretat de Cage, care... ce face, el, acest personaj?!.

Ei bine, s-a născut cu un talent unic: acela de a vedea – timp de două minute! – în viitor. Dar nu numai atât: fiind un individ paranormal, el poate prezice... ce se va întâmpla, ipotetic, cu toți cunoscuții – prieteni, gagici, politicieni ș.a. – ba chiar cu întregul Pământ. **Colossal!**

Păi atunci pe cine poate interesa un astfel de fenomen?!... Firește: **pe F.B.I. – stimați tovarăși!** Mai ales că din fosta Uniune Sovietică „au dispărut” zece kilograme de material radioactiv, că există

tabăra teroristilor... Las Vegasul dispare sub o explozie atomică (o vedem!), dar NU...! Reapare, întrucât Chris își amintește, în ultima clipă, ce a consumat la un bar... apoi urmărit, mașinile se ciocnesc și explodează în serie... din câțiva oameni, teroristii devin sute... și uite-așa, mai departe și tot mai încolo... cei doi se „liubi-liubi” în final...!

Oribil! Și dovedind o lipsă de logică (nu neapărat cinematografică, dar mai ales a unui bun-simț elementar!), care te pune rău pe gânduri...! Deși, într-o lume ca asta, în care trăim...

Omul-păianjen

„Spiderman 3”,
SUA, 2007 – 139 de minute
Distribuit de: INTERCOM FILM
DISTRIBUTION

Continuând seria de succes a ecranizărilor realizate după **legendarele serii de comicsuri sem-nate Marvel**, iată și o a treia felie din tortul producătorilor, în care s-au investit bineînțeles sute de milioane de dolari (dar s-a și câștigat: numai

Spiderman 2 a obținut, de pildă, încasări mai mari de 1,6 miliarde de dolari în întreaga lume!), și care nu face nimic altceva decât să demonstreze, o dată în plus, performanțele absolut uimitoare ale celor de la Sony

Pictures Imageworks într-ale trucajelor cinematografice pe calculator...

Dacă scuturi, de un colț, această peliculă cu pretenții, se adună, eventual, pe dușumea o grămadă de resturi mizerabile din care, eventual!, scâncește – cocoșat și abătut foarte! – un prăpădit de „filmuleț”...!

În rolul principal, simpaticul actor **Tobey Maguire**; care, către final, are o apariție atât de bizar-ridicolă, încât te aruncă din sală încă înainte de sfârșitul proiecției filmului...

N.a. – Băi, fraților... măi, băieți: **Chiar nu v-ați plictisit?!**

CREIERE CARE NE

COAF

Oreste:

„Scena politică românească este o adunătură dubioasă!”

Scarlăt Alexandru Oreste Teodorescu. Pentru marea majoritate dintre noi este simplu: Oreste. A revenit în casele noastre odată cu intrarea în emisie, în această primăvară, a noului canal tv *Antena 2*. Două emisiuni poartă amprenta lui Oreste și anume: *Codul lui Oreste* respectiv *Buletinul de neștiri*. De neștiri? Da, este corect, fiindcă vedeta *Antenei 2* rămâne același om pus pe șotii și ironizări cu care ne-am obișnuit din aparițiile sale tv anterioare. În noul format, Oreste *ia atitudine* și ne propune un buletin de știri neconvențional, parodic și ironic. Dar să-l lăsăm pe el să vorbească!

▶ Pentru început, aș dori să ne spuneți de ce era nevoie de *Codul lui Oreste*?

– Nu știu dacă era nevoie de el... asta va decide publicul. Eu îmi propun un talk-show onest, cu unghiuri de abordare a temelor nepărtinitoare. Scopul meu este să-mi ajut publicul să fie din ce în ce mai greu de păcălit și de manipulat. Atât!

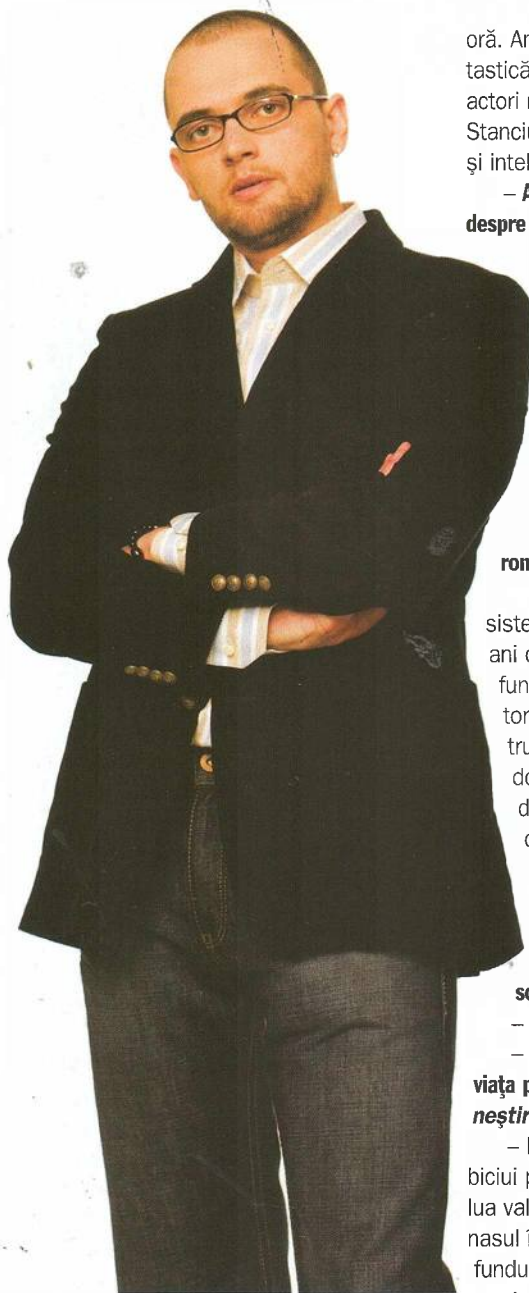
– După o pauză de câțiva ani – trei parcă – v-ați gândit totuși să reveniți pe sticlă. Ce v-a motivat să faceți acest pas?

– Managementul tânăr, independența și faptul că, în sfârșit, am putut face ceva pe gustul meu. Eram și cam ruginit, așa că am prins un moment favorabil.

– Ce a făcut Oreste-omul în răstimpul cât a stat departe de televiziune?

– În primul rând și-a redescoperit niște valori fundamentale, cum ar fi familia și principiile. M-am înscris la un master în cunoaștere, comunicare și educație prin imagine, am scris o piesă de teatru *Și noi și ea*, care se joacă la Teatrul Foarte Mic, am înființat *Asociația pentru apărarea demnității cetățeanului...*

Este haios, simpatic și pus mereu pe glume, multe cu tâlc dacă se referă la clasa politică sau alte persoane intrate în colimatorul său. Ghici cine este? Evident, ORESTE!

– Ce înseamnă să respecti *Codul lui Oreste*?

– Să fii autentic, sincer și întotdeauna spontan!

– Ce ne puteți spune despre emisiunea *Buletinul de neștiri*? Inclusiv despre echipa de la această emisiune, mă refer la Georgiana Saizescu, Doru Bem și Cătălin Babliuc.

– Ironizăm, satirizăm și parodiem clasa politică, lumea mondenă și cea sportivă într-un show de o jumătate de

oră. Am norocul să lucrez cu o echipă fantastică: Georgi, Doru și Cătălin sunt niște actori minunați, iar editorul meu, Călin Stanciu, este unul dintre cei mai eficienți și inteligenți colaboratori prin televiziune.

– Aș dori, de asemenea, să ne vorbiți despre echipa din jurul emisiunii *Codul lui Oreste*!

– Aici lucrez cu Mirela Neguț și Irina Murgeanu care, pe lângă faptul că au umor și determinare, mă ajută să pot avea în fața mea pe cine îmi doresc. Au un stil magic de a mă face să stau relaxat în privința temelor și a invitațiilor.

– Priviți la scena politică românească și la justiție cu mânie?

– Da, pentru că victimele acestor sisteme păguboase suferă de vreo 17 ani o adevărată dramă. Justiția a funcționat parcă numai pentru infractorii înghesuiți care au dat șpagă pentru a scăpa, iar politicienii au știut doar cum să trăiască ei mai bine în disprețul cel mai adânc față de cei care i-au trimis totuși în Parlament, Guvern și chiar la Președinție. Însă noi exorcizăm demonii în emisiune cu ironie și detașare.

– Caracterizați în două cuvinte scena politică românească!

– Adunătură dubioasă.

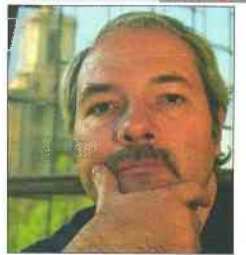
– Ce sperați să obțineți ori schimbați în viața politică prin emisiunea *Buletinul de neștiri*?

– E mai mult bucuria săracului de a-l biciui pe îmbuibat, de a râde de el, de-a lua valoarea de semizeu, de a-l arunca cu nasul în praf ca să i se rupă pantalonul pe fundul ăla gras și moale pe care-l odihnește de atâta timp pe fotoliul puterii.

– Cu ceva timp în urmă, când spuneai Oreste, spuneai imediat și Mircea Badea, ați rămas prieteni? Există vreo șansă să mai vedem o emisiune în tandem Badea-Oreste?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Evident că suntem prieteni. Am trecut împreună prin atâtea încât între noi s-a sudat o camaraderie imposibil de alterat!

– Care este ratingul celor două emisiuni, *Codul lui Oreste* respectiv *Buletinul de neștiri*?

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

Republică, da! Dar... Parlamentară sau prezidențială?

— Ambele emisiuni se bucură de atenția publicului, ceea ce înseamnă că ne atingem obiectivele. Noi suntem o televiziune de nișă și contăm mult pe calitatea publicului și mai puțin pe cantitatea sa, asta ca să nu mai vorbim că ne-am lansat de-abia de câteva săptămâni!

— Privind la televiziunile de pe piața media românească, ce emisiuni urmăriți cu interes (nu neapărat că e o obligație profesională, ci mai degrabă fiindcă chiar vă plac)?

— Urmăresc toate talk-show-urile, știrile și, când am timp, filmele.

— Ce lipsește încă televiziunilor românești la ora actuală?

— Cred că există, la ora actuală, televiziuni pentru toate gusturile, vârstele, pregătirile și dorințele. Nevoia unora de divertisment, a altora de informație sau muzică ori filme poate fi satisfăcută la orice oră. Poate e promovată prea puternic nonvaloarea, la ora actuală, însă probabil că toată această etapă nu trebuie să lipsească din procesul de obișnuire cu libertatea al unei națiuni.

text Alice-Claudia Gherman

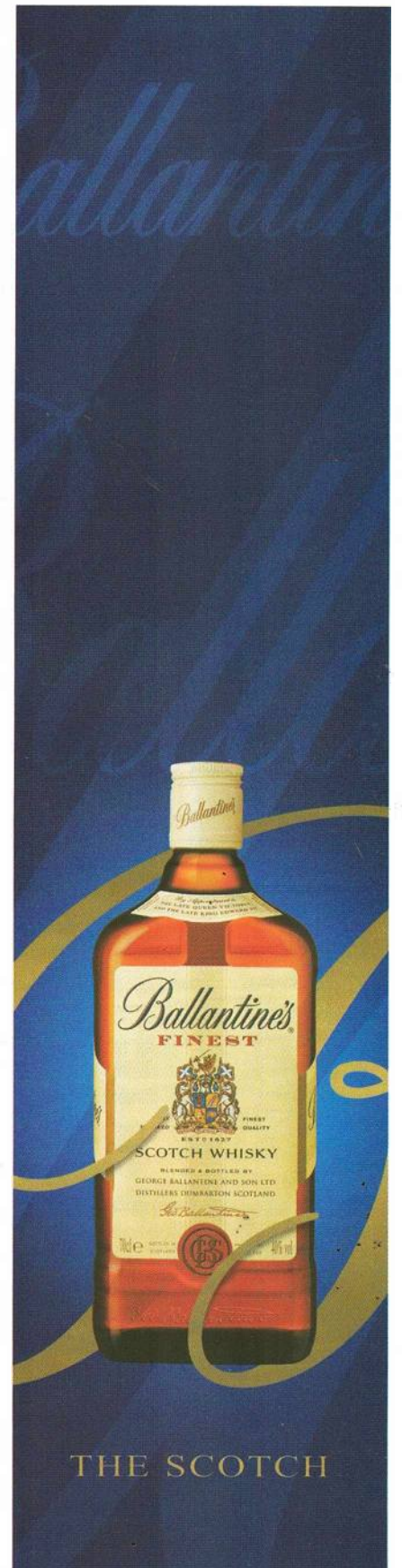
foto arhiva Antena 2

EVO TV, tv revolution

S-a lansat post de televiziune românesc care emite exclusiv via internet. Succesul site-urilor de tip youtube în care utilizatorii postează diverse filmulețe pe site reprezintă unul dintre motivele lansării acestui proiect. Un proiect semnat Sergiu Mihalcea, director general al postului și acționar la Evo TV, alături de Sorin Stoica, fostul manager al Grupului Dasimpex. Producția materialelor video va fi realizată integral de către Evo TV, iar vedetele televiziunii pe internet au fost alese din rândul tinerilor care nu au experiență în televiziune.

Asta e pe buzele tuturor: ce facem cu republica? O articulăm pe model francez, cu *input* prezidențial, sau pe model „moale”, german, italian etc.? O dilemă din care e greu să ieși. De ce să schimbi tot acum sistemul? Datorită unui singur om? Se află, acum, republica în criză? E sfârșitul celei a-nu-știu-câta republici? Prima? A doua? Și, dacă întreprindem toate aceste, rezolvăm problema? Sau operația reușită, pacientul mort? Toate aceste întrebări ne asaltează. A mai scris, pe o temă oarecum conexă, Horia-Roman Patapievici, în *Evenimentul zilei*. Funcționează republica noastră defectuos? Ar fi, poate, alt sistem mai valid? Monarhia? E o variantă? O vor românii sau n-o vor? Cred că e cel mai ușor lucru din lume să te joci iresponsabil cu acest *yo-yo*: Parlamentară? Prezidențială? Monarhie? Când nu ne mai place de una, când ne săturăm, că așa vrem noi, *tuști!* La cealaltă! Și când ne săturăm și de aia... Iarăși, *switch!* Și gata, am rezolvat problema! Să îți închipui, însă, că numai schimbând un singur om, am gătit ecuația, eu cred că e fals. Profund fals. Cea bolnavă în adânc e clasa politică românească. Secretată și ea, la rândul ei, de o societate contorsionată, mutilată, învălmășită, fără o clasă medie reală. Aflată în căutarea unei identități. Desigur, putem apăsa pe butonul care dă reject republicii prezidențiale. Ne putem juca, o vreme, de-a republica parlamentară. Dar cred că ar fi un gest imatur. Cred că ar trebui să studiem toate necunoscutele care ne-au adus aici. Reforma justiției, legea lustrăției, votul uninominal sunt niște imperative implacabile. Ne vom lavi de ele mereu. Nu putem fără ele. Așa cum nu putem fără minimalizarea/diminuarea corupției. Orice pas am vrea să facem, el începe de aici. Clientelismul politic, puterea necontrolată a oligarhilor care vor să schimbe deciziile politice după bunul lor chef, da, astea sunt realele probleme de care se lovește România. Și ele se reflectă și în lumea presei, aservită la patru sau cinci *birturi-media*. Ți se servește, la fiecare dintre acestea, acea fiertură politică și informațională care e *supa casei*. De pildă, talk-show-urile sunt, realmente, infestate de microbul malversațiunilor politice. **Oligarhii, după ce au acaparat societatea informațională românească, vor să acapareze și etajul deciziilor politice.** Cam asta a fost bătălia de la referendum. După mine, asta e fraza care caracterizează perfect societatea românească de azi. Dacă ar fi să dau diagnostic, asta ar fi. Dacă ar trebui să comprim totul într-o frază, așa ar suna. Dar decizia populară le-a dat un *reject ritos*. Departe de a fi ultimul dintr-o serie, eu cred că e chiar primul. Niște șefi de trib au făcut o cumetrie politică, în care au spus: cine, electoratul? Lasă că-i trece! Noi, oamenii politici din Parlament hotărâm. Fals. Și rejectul cel mare nu l-au primit acum, ci îl vor primi la alegerile viitoare. Eu, unul, pot fi oricând cucerit de ideea unei republici parlamentare. Sună superb! Dar cu o clasă politică necoruptă, netrucată. Iar mai întâi trebuie să facem reforma clasei politice, abia apoi putem să ne biziim pe o republică parlamentară. Cât privește monarhia, ea devine din ce în ce mai actuală tocmai prin motivul dintâi prin care a fost instaurată în România. Ca un reflex la certurile tagmelor politice de atunci, de acum un secol și (aproape) jumătate, la litigiile interminabile ale boierilor. Și nu ale boierilor minții. De data asta, boierii minții au fost, aproape unanim, împotriva oligarhilor moderni. Cu cât la vârful partidelor politice se vor afla oameni mai slabi, fără personalitate, cu atât ei vor fi la cheremul oligarhilor. Și nu oligarhia e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla României, ci abuzurile ei, neținerea ei în frâu.

THE SCOTCH

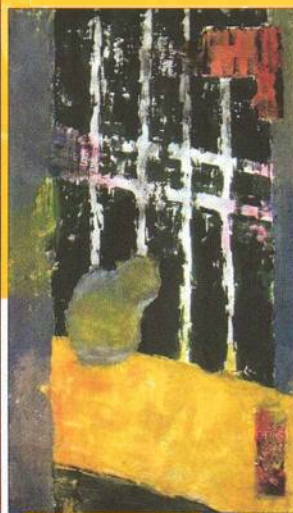
Tour.ist pentru profesioniști

Sfârșitul lunii mai a adus pe piața presei o publicație nouă: *tour.ist*. Revista se distribuie în România și în Republica Moldova și se adresează „profesioniștilor din turism și turiștilor profesioniști”, după cum a precizat directorul Traian Bădulescu, la recepția de lansare a acestui produs media, găzduită de hotelul *Trianon*. În cadrul aceluiași eveniment s-a anunțat și înființarea *Clubului Presei de Turism – Press Tour*, deschis tuturor jurnaliștilor interesați de acest domeniu. Care, vorba fostului ministru Dan Matei Agathon, vinde vise transformate, mai apoi, de prea multe ori, în coșmaruri. Evident că *Presa de Turism* ar avea, printre altele, și rolul de-a nu lăsa să se mai întâmple asta. Sau, mă rog, măcar nu atât de des. Sigur că Revista *Flacăra* se află printre fondatorii *Clubului*. Așa că, fiți atenți, suntem cu ochii pe voi!

Rodica Ion vă invită la *Periplu*

La etajul întâi al Muzeului Literaturii Române, a avut loc vernisajul expoziției de pictură intitulată *Periplu*. La 32 de ani încă neîmpliniți, autoarea – Rodica Ion – ne-a dezvăluit un pic din secretele celor peste 40 de lucrări ale sale, realizate pe pânză ori pe hârtie. „M-am hotărât să fac expoziția asta prin noiembrie anul trecut. Prilejul? Când muncești și ai ce arăta te hotărăști să faci o expoziție. De fapt, evenimentul este dedicat unui bun prieten al meu, Gury Kazar, dar care din păcate a plecat dintre noi. Chiar în această perioadă se împlinește un an de când Gury nu mai este și acesta constituie adevăratul motiv al expoziției. Expoziția se intitulează *Periplu*, adică pleci departe ca să te întorci acasă, te duci și cauți o comoară peste mări și țări și te întorci acasă găsind-o lângă

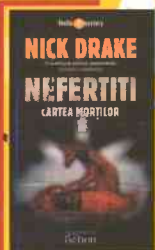
ține, acolo de unde ai plecat. Luna trecută a participat cu aceste lucrări pe care le vedeți aici la o expoziție în Belgrad.” Privind expoziția Rodică Ion nu se poate să nu observe că aproape toate lucrările tinerei artiste sunt dominate de tehnica culorii și nu de cea a formelor, culoarea prezentă permanent în lucrările sale fiind roșul. „Este o singură culoare care se găsește peste tot parcursul lucrărilor mele și anume roșul. Excepție face o singură lucrare pe hârtie, din care lipsește roșul. Am făcut o singură excepție pentru a întări regula. E un roșu vital pe care eu mi l-am propus și repetat în toate lucrările”, își motivează Rodica Ion opțiunile artistice. Prețul picturilor expuse în galerie variază între 1.000 de euro și 10.000, o medie a lucrărilor fiind de 5.000-6.000 de euro.

Colecția THRILLER & MISTERY, coordonată de un editor cu experiență, Emil Bărbulescu, a ajuns la cota 9 (asta dacă nu am uitat ceva pe parcurs). Pe una deja am prezentat-o, într-un număr anterior, *Lisa Unger, Minciuni periculoase*. Pe celelalte ne-am propus să le prezentăm acum, într-o singură rată, una dar surprinzătoare.

Boris Akunin *Azazel*

Pomind de la un fapt divers, întâmplat într-un parc, se apasă pe accelerația unei narațiuni tipic rusești. Un *mélange* între toate numele mari ale prozei „de la răsărit”. Parcă este, aici, și puțin Pasternak, și ceva Ilf și Petrov (mai cu seamă în umorul absurd, cinic, al scenei de la început)... Parcă e o literatură întreagă... De spus, iarăși, că denumire mă ferec pentru că... frate cu *Ucigă-l toaca!*

Nick Drake *Nefertiti*

Un thriller istoric, din acea specie care de acum se revendică de la un model mai mult decât celebru: este vorba chiar de *DA VINCI CODE*. Am citit de curând unul care te plimbă prin toată lumea elenistică, în căutarea unei măști aparținând unui erou mitic, din categoria „Alexandru Mitrul-*Legendele Olimpului*”. De data asta, cred că am în față varianta egiptiană a acestor „suspansuri ezoterice”.

Matthew Pearl *Clubul Dante*

Ei bine, dacă am zis că ea, cartea de mai sus, seamăna doar cu *CODUL DA VINCI*, atunci trebuie să spun și că asta, *Clubul lui Dante*, este de-a dreptul bolgia în care se trăiește cel puțin la fel de periculos ca în „*COD*”. În plus, ceea ce modelează, de la distanță, în timp și în spațiu, acțiunea, nu este *renașterea* lui Da Vinci, ci *capodopera florentină a Infernului*.

Lee Child *Capcana Margrave*

Thrillerul începe cu scena arestării. Închipuiți-vă că sunteți la Dorohoi (să zicem că Margrave este, pentru noi, Dorohoi) – și sunteți arestat. Așa, tam-nisam. Și, unde mai pui, acuzat de crimă. La Dorohoi, pardon, Margrave, plouă mărunt, iar dumnea-voastră sunteți obosit. Ei bine, acum vă mai arde de vreun thriller? Nu cred! Dar, poate, ceva suspans...

Koji Suzuki *Ring/Cercul (1)*

De data asta, nu avem un polițist, ci cineva care seamănă cu noi, adică un ziarist. El este determinat să cerceteze o crimă cvadruplă (este că dacă erau cinci era cvintuplă? țin minte asta de la quintă!). De ce să moară patru prieteni deodată de atac cardiac? – De aici începe totul.

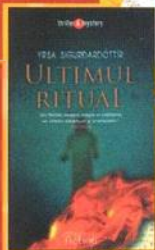
Lawrence Sanders *Când sfânta crăsmă se închide*

Îți vine să crezi că există o dilemă în care trebuie să alegi între whisky și restul lumii? Stil laconic, lapidar. De tipic roman polițist. Ceea ce și este, de altfel, căci eroul principal este, fatalmente, un polițist. Personajele conversează la la Hemingway, adică sec, de tipul „eu zice, el zice”. Cu umor. Totuși. O narațiune curată, a cuiva care nu a scos multe cuvinte inutile la viața lui.

Alex Berenson *Agentul credincios*

Un soi de thriller „tero”, cu talibani, Afganistan, ecrane epice cu „locul și data”, ca pe camerele foto digitale. O complexă abordare geopolitică, tabere, antre-namente, misiuni, ceva care are legătură și miroase ca spionajul, probleme de conștiință. Ce poate fi mai complicat?

Yrsa Sigurdardottir *Ultimul ritual*

Un thriller scris de un individ cu nume imposibil, în care apar alte personaje cu nume (cel puțin) la fel de imposibile. În rest, totul e OK. Adică macabru. O scrisoare scrisă cu sângele victimei, ceva ochi care nu se găsesc pe nicăieri: restul e liniște, pace, calm, plictiseală, ca într-o crimă cumsecade.

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **539€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Solana

de la **317€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Vivaldi

de la **396€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

cupon
REDUCERE

Croaziera
gratuita

Pentru prezentarea la inscriere cu
revista ce contine acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Vara 2007

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

Onorată instanță

O carte semnată de John Banville, apărută la Editura Nemira, Colecția Babel

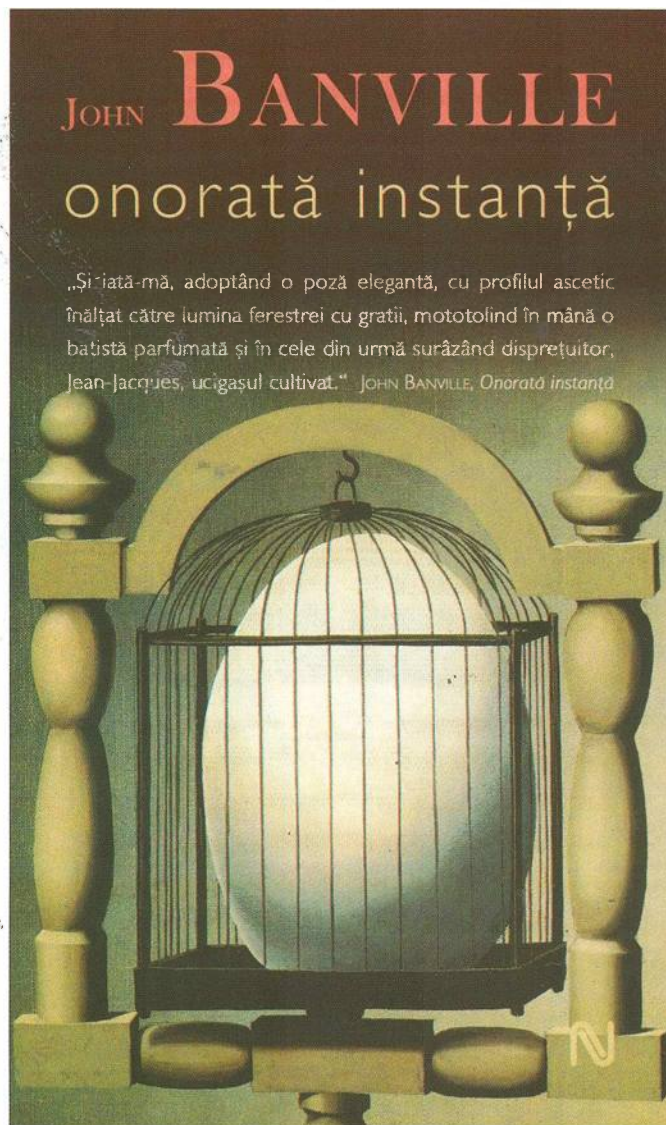
Onorată Instanță (*The Book of Evidence*, 1989) este primul roman din tripticul **Frames**

Trilogy, din care mai fac parte volumele **Ghosts** (1993) și **Athena** (1995). În 1989 a fost nominalizat la **Booker Prize**, iar la Dublin a primit Premiul **Guinness Peat Aviation**, decernat de Graham Greene.

Cartea este monologul fascinant al unui asasin căruia i se revelează adevărata natură a actului său: gestul celui trecut într-o lume încremenită, în concordanță cu stilul reflexiv, polifonic, obsesiv al postmodernismului lui Banville. Personajele romanului se înscriu în linia conceptelor nietzscheene în materie de rău moral.

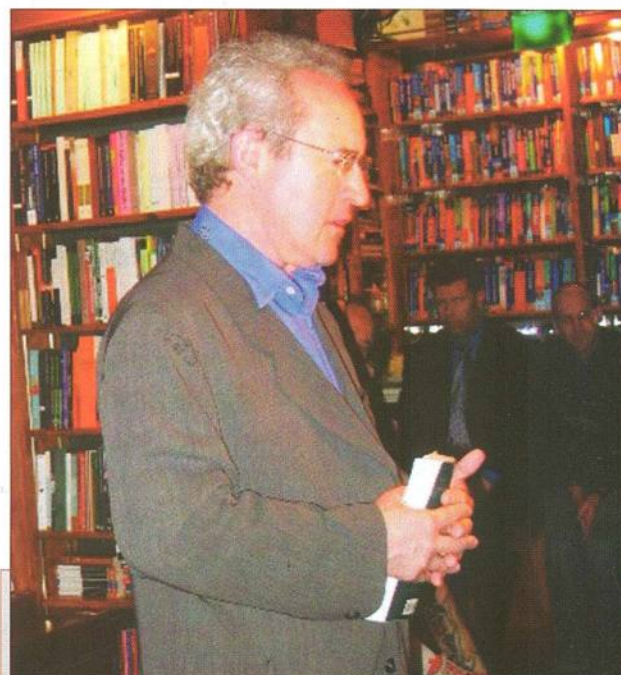
Fragment din carte:

„Și iată-mă, adoptând o poză elegantă, cu profilul ascetic înălțat către lumina ferestrei cu gratii, mototolind în mână o batistă parfumată și în cele din urmă surâzând disprețuitor, Jean-Jacques, ucigașul cultivat. (...) Așa am intrat pe mâna escrocilor: mi-am îngăduit să cred că sunt inviolabil. Nu încerc, milord, să găsesc o scuză pentru acțiunile mele sau să le explic.

„Enigma polițistă, admirabil parodiată, nu este aici decât un pretext pentru a explora conștiința unei ființe ce devine, prin încarcerare, victima ambiguă a propriei sale barbarii.“ (Lire)

Viața aceea, de peregrinări de la o insulă la alta, încurajează iluzia. (...) Cum ar fi putut fi ceva periculos sau rău în clima aceea blândă, albastră ca o acuarelă? Și apoi, lucrurile rele sunt lucruri care se întâmplă întotdeauna altundeva, iar oamenii răi nu sunt niciodată oameni pe care îi cunoști.“ (John Banville, *Onorată instanță*)

John Banville, cel mai original scriitor irlandez contemporan, s-a născut în 1945 la Wexford, Irlanda. A debutat

cu romanul *Long Iankin* (1970), apoi

au urmat volumele: *Nightspawn*

(1971), *Birchwood* (1973), *Doctor*

Copernicus (Premiul James Tait

Black Memorial, 1976), *Kepler*

(Premiul pentru ficțiune acordat de

Guardian în 1981), *The Newton*

Letter: An Interlude (publicat în

1982 și ecranizat pentru *Channel 4*),

Mefisto (1986), *The Untouchable*

(1997), *Eclipse* (2000). În 2005 a

obținut prestigiosul *Booker Prize* pen-

tru *The Sea* (roman apărut la Editura

Nemira în traducerea lui Mihai Moroiu,

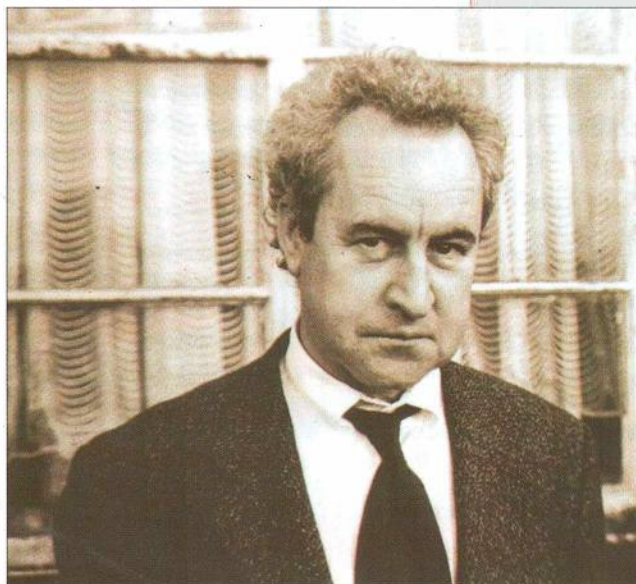
cu titlul *Marea*), în defavoarea

romanului *Arthur & George*, de Julian

Barnes (volum apărut în luna martie

2007 la Editura *Nemira* în traducerea

lui Virgil Stanciu).

Palme d'Or pentru Cristian Mungiu

Cea de a 60-a ediție a Festivalului de Film de la Cannes a adus României o imensă bucurie. Trofeul Palme d'Or a revenit tânărului cineast român Cristian Mungiu pentru pelicula *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* – povestea crudă și puternică a unui avort clandestin în timpul epocii Ceaușescu. Filmul lui Mungiu s-a luptat cu alte 21 de producții cinematografice prestigioase, iar premiul vine la 50 de ani după ce Ion Popescu Gopo a obținut aceeași distincție cu scurtmetrajul *Scurtă istorie*, în 1957. Filmul lui Mungiu a mai câștigat la Cannes premiul *Fipresci*, decernat de către Federația Internațională a Criticilor de Film, dar și premiul pentru Educație națională. ■

Festivalul de Film București 2007

Bun sau mai puțin bun, Festivalul de Film București 2007 și-a închis porțile. Ca la orice festival de film care se respectă au fost desemnați câștigătorii. Primele înununate cu lauri au fost filmele de la secțiunea scurtmetraj respectiv documentar. Așadar: premiul pentru cel mai bun documentar, constând în trofeu plus un cec valorând 1.500 de euro, a fost împărțit de *Totally Personal (Strict personal)* de Nedžad Begovic și *Voices of Bam (Vocile din Bam)* de Aliona van der Horst și Maasja Ooms. Premiul pentru cea mai bună regie a fost acordat regizorului turc Reha Erdem pentru *Times and Winds (Vântul și vremurile)*. Marele Premiu în valoare de 10.000 de euro și Trofeul Festivalului au mers la pelicula la croată *Tresette, The History of an Island (Treseteta, istoria unei insule)* în regia lui Drazen Zarkovic și Pavo Marinkovic. ■

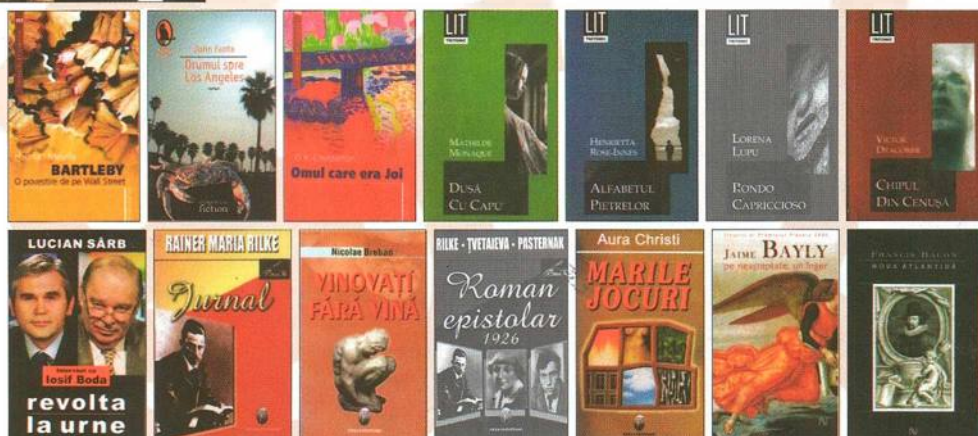
Oglinda cărților

HUMANITAS: Herman Melville, *Bartleby. O povestire de pe Wall Street*. De ce prezentare să mai aibă nevoie Melville? Destul că, în afară de *Moby Dick*, opera sa de căpătâi, nu prea a avut noroc literar. Nici măcar în receptare. A murit, culmea, cvasi-anonim, deși era autorul unei capodopere. Mare parte din proza americană se trage de aici, din Melville. A recunoscut-o Hemingway, bunăoară. Nu e, la Melville, în „specificul casei” această proză. Nu e vorba de mări, balene, harpoane. E vorba de Wall Street. Poate tocmai de aceea e interesantă. În colecția CARTEA DE PE NOPTIERĂ, îngrijită de Ioana Pârvolescu, una dintre *feblețele* mele ca editor (și nu numai).

John Fante, *Drumul spre Los Angeles*. Un revoltat, un neadaptat social, în felul său, așa este eroul lui John Fante, Arturo Bandini. Care face, încă la începutul cărții, toate meseriile din lume: spălător de vase, ajutor de camionagiu, dător cu sapa/târâncopol etc. Recomandările lui Charles Bukowski și ale celorlalți cronicari de pe la suplimentele literare ale marilor ziare americane îl plasează undeva foarte sus în așteptările mele. Aflu că ne mai rezervă încă două volume, probabil scrise la fel de tăios, îndârjit, cu sete. Toate, probabil, în același RAFT AL DENISEI.

G.K. Chesterton, *Omul care era Joi*. Am citit G.K. Chesterton în anii '80, când, în lungile și plictisitoare seri ale dictaturii, puteai să te delectezi, amuzi și jubilezi cu Chesterton. Am luat cartea în mână și am văzut că nu și-a pierdut nimic din farmecul ei, acela secret, de demult, de acum (vreo) douăzeci de ani, de fapt, de la optsprezece (sau nouăsprezece) ai mei.

TRITONIC: Mathilde Monaque, *Dusă cu capu'*. În centrul cărții, o depresie. Și o adolescență. „Depresată” la 14 ani, așa cum alții sunt „căpitan la 14 ani”. Făcând o simplă socoteală, dacă Mathilde s-a născut în 1990, înseamnă că e una dintre cele mai tinere autoare de cărți. Căutarea sinelui nu se plătește în bănuți, ci în zile de internare la „neuro”. Un răgaz de o secundă atenție pentru coperta cărții – și, deopotrivă, a seriei/colecției LIT, realizată de Alexandra Bardan. **Henrietta Rose-Innes, *Alfabetul pietrelor*.** O scriitoare de treizeci și șase de ani, aflată la al doilea roman, elevă a lui J.M. Coetzee, laureat Nobel. O intrigă interesantă și plină de originalitate. **Lorena Lupu, *Rondo capricioso*.** Atenție, o acțiță care a apăsat pe trăgaciul literelor! Despre ce putea fi prima sa carte, la mai puțin de treizeci de ani, decât despre... scenă? **Victor Dragomir, *Chipul din cenușă*.** În aceeași Colecție LIT, în care au apărut și celelalte două volume prezentate anterior, cartea lui Dragomir e

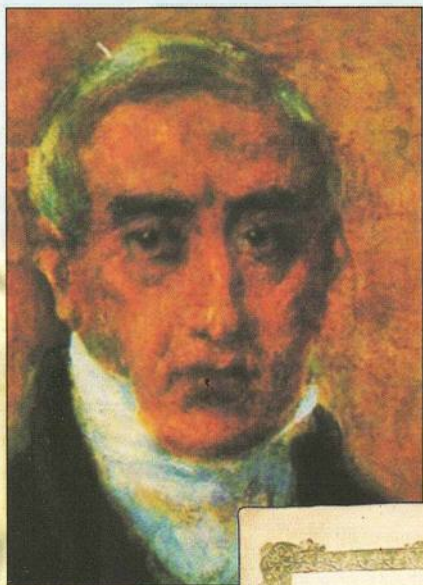
spectaculoasă și pentru că își plasează acțiunea în realitatea Statelor Unite, ceea ce e, de la început, un pariu: într-un spațiu nefamiliar, ușor poți aluneca pe gheața confuziei... **Lucian Sârb, *Revolta la urne, interviuri cu Iosif Boda*.** Iosif Boda a ținut mult timp afișul actualității mediatice, fiind editorialist de serviciu la *Evenimentul zilei* și, apoi, plimbat, de mai multe ori, pe sticlă. Este rândul său, aici, să devină interlocutor important, în lumina reflectoarelor – și sub tirul întrebărilor lui Lucian Sârb. **IDEEA EUROPEANĂ: Rainer Maria Rilke, *Jurnal*.** Nu mai ești la fel înainte și după ce ai citit Rilke. Rilke te preschimbă. Unul dintre puținii care au această putere. **Nicolae Breban, *Vinovați fără vină*.** Poate cel mai mare dintre romancierii contemporani, alături de Radu Aldulescu, Augustin Buzura ș.a. Oricum, unul dintre cei mai buni și nu doar: unul cu adevărat de referință. Acum, într-un discurs fundamental. **Rilke, *Țvetaeva, Pasternak, Roman epistolar, 1926*.** Un triunghi de forță al literelor din secolul trecut. **Aura Christi, *Marile jocuri*.** Cunoscută ca o sensibilă poetă, Aura Christi se exersează în roman. Este primul al ei care ajunge la cunoștința mea. **NEMIRA: Jaime Bayly, *Pe neașteptate, un inger*.** O carte atipică. Un tip care nu vrea să își facă reclamă sau își face *à rebours*. Un autor care nu vrea să pară de success, care e mai „normal”, mai ușor de acceptat, atunci când vorbește despre el și despre casa lui. O lectură care îți dă, pregnant, sentimentul unei autenticități nedisimulate. Premiul *Planeta 2005* i s-ar fi cuvenit. **Francis Bacon, *Noua Atlantidă*.** De patru sute de ani, această carte, publicată, prima oară, după moartea autorului, ne așteaptă. Bacon e celebru, deopotrivă, prin filozofi și printre scriitori. Ca orice filozof, om de stat, eseist, nu a ratat ocazia de a scrie o utopie. Este cea de față. Care dezbate, într-un mod esențial, raportul dinlăuntrul binomului *cunoaștere/putere*.

text: Mihail Gălățanu

www.revistafiacara.ro; mihail.galatanu@revistafiacara.ro

De aproape două secole al

Primul pas în construcția a ceea ce este astăzi compania **Generali Asigurări** a fost făcut de **Giuseppe Lazzaro Morpurgo**, **fondatorul companiei, la Trieste, în anul 1831**. De-a lungul timpului, prezența **Generali** pe piețele din întreaga lume și succesul au fost constante. În România, Grupul a intrat pe piață din 1835, însă a fost nevoit să se retragă în timpul regimului comunist. În momentul de față, **Generali Asigurări** este prezent în cele mai importante orașe ale țării oferind clienților săi o gamă diversificată de produse.

Rădăcini adânci

Începutul secolului al XIX-lea a reprezentat o perioadă de prosperitate pentru orașul Trieste. Statutul de port liber și imboldul pe care Imperiul Austro-Ungar l-a dat dezvoltării economice au condus la stimularea comerțului și a expansiunii urbane, la atragerea comercianților și a investitorilor. Acest context a fost favorabil dezvoltării asigurărilor. Pe 26 decembrie 1831, partenerii fondatori au semnat un act prin care se constituia **Assicurazioni Generali Austro-Italiche**. În spatele acestei inițiative a fost Giuseppe Lazzaro Morpurgo, un om de afaceri fascinat de teoria și practica asigurărilor. Noua companie s-a fondat cu un capital de două milioane de florini austrieci, o sumă care era de zece ori mai mare decât capitalul social mediu al celorlalte companii cu sediul la Trieste. Denumirea aleasă, **Generali**, accentuează dorința companiei de a opera în toate ramurile asigurărilor.

Chiar de la început, compania a implementat o structură managerială dublă: sediul central se găsea la Trieste și avea rolul de a dezvolta afacerile în Imperiul Austriac, iar cel de-al doilea sediu era la Veneția și avea rolul de a superviza acțiunile desfășurate în Peninsula Italică. Expansiunea a fost rapidă în primii ani, deschizându-se agenții în cele mai mari orașe din Imperiu. Și în cele mai mari porturi din Europa.

Leul lui San Marco a întărit prezența pe piață

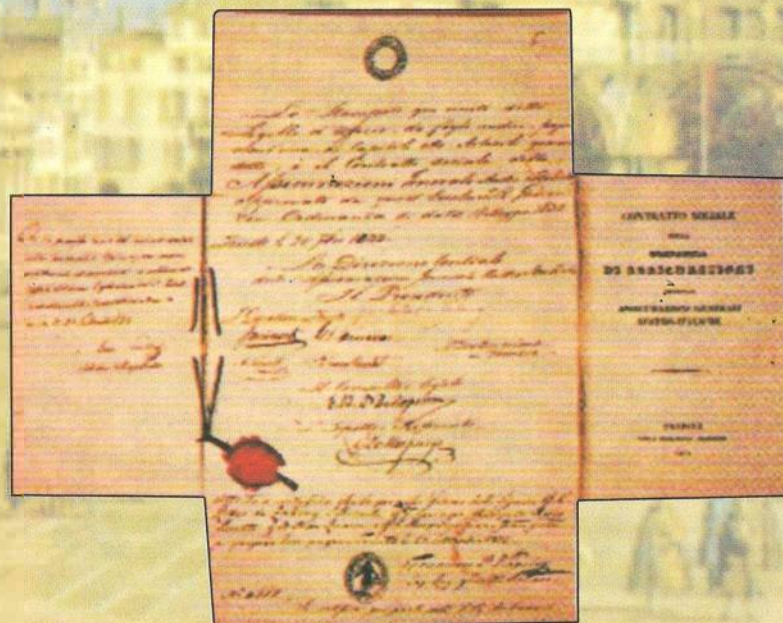
În 1848 compania a decis să renunțe la titulatura inițială **Assicurazioni**

Generali Austro-Italiche, rămânând doar cu denumirea de **Assicurazioni Generali**, și a ales Leul Sfântului Marcu (simbolul venețian) ca emblemă, concentrându-se pe întărirea prezenței sale, nu numai în Europa, ci și pe celelalte continente. După 50 de ani de activitate, **Generali** a cunoscut o schimbare prin înființarea unor subsidiare. Aceste companii, specializate pe sectoare sau pe piețe specifice, erau autonome la nivel operativ sau managerial. Companiile înființate în acești ani au inclus **Erste Allgemeine** în Veneția, compania **Anonima Grandine** specializată pe asigurări de grindină și accidente în Milano, **Generala România** și **Concorde** în Paris.

Ultima parte a secolului al XIX-lea până la izbucnirea primului război mondial a reprezentat o perioadă de prosperitate, creștere și dezvoltare pentru **Assicurazioni Generali**. De asemenea, aceasta a fost și perioada când compania s-a lansat în investiții imobiliare majore, care au condus la construirea sau achiziționarea a numeroase clădiri prestigioase, începând chiar cu cea în care se găsește sediul central al companiei **Generali Assicurazioni** la Trieste și în zilele noastre.

Consecințele celui de-al Doilea Război Mondial au fost foarte grave și au determinat o reducere semnificativă a prezenței internaționale a companiei, culminând cu închiderea structurilor sale deja stabilite în Europa de Est. Însă compania a fost capabilă să își reconstruiască rețeaua de afaceri și să își recâștige poziția pe care o pierduse în timpul acestor evenimente.

În prezent, grupul **Generali** își desfășoară 90% din activitatea sa în întreaga lume și poate fi considerat unul dintre liderii sectorului de asigurări de viață. Cei peste 61.500 de angajați deservește peste 40 de mi-

ăături de milioane de clienți

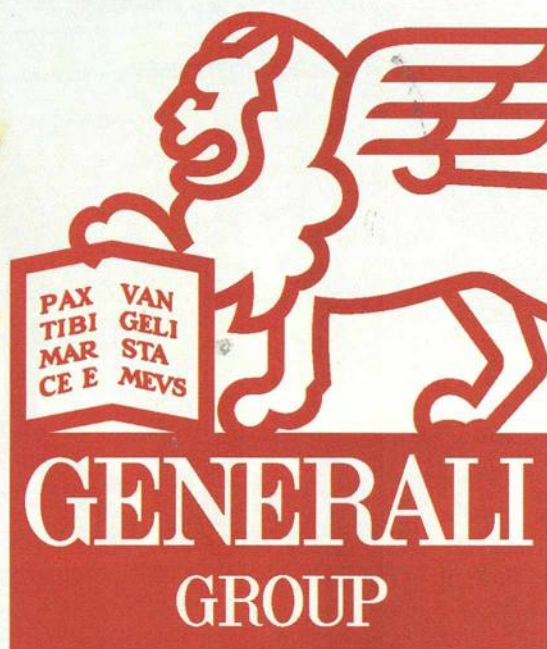
lioane de clienți. După o absență de aproape jumătate de secol, Grupul s-a reîntors în Europa Centrală și de Est cu o strategie care i-a permis să construiască noi baze în 11 țări și să câștige cote de piață mari. În ultimii ani, *Generali Group* a privit cu interes spre Orientul Îndepărat bazându-se pe bunele perspective de dezvoltare existente în acea zonă. A fost momentul începerii activității în Filipine, Thailanda și a pătruns pe piața chineză și cea indiană. De asemenea, Grupul și-a consolidat poziția în America Latină, unde are o prezență prosperă.

Generali în România

În 1835 începe istoria Grupului *Generali* în România odată cu înființarea primei sucursale în Brăila, cel mai mare oraș comercial al epocii. Aceasta avea ca principal obiect de activitate asigurarea mărfurilor transportate. La data de 19 martie 1897, tot la Brăila, beneficiind și de capital românesc, prin participarea Băncii *Marmorosh Blank&Co* ia naștere *Societatea Română de Asigurări Generale*. Chiar de la început, aceasta a reușit, grație puternicelor sale legături internaționale, ca polițele de transport să fie agreate, pentru prima dată, de băncile și instituțiile din străinătate, având același regim ca și marile societăți de asigurare din Occident. După doi ani de funcționare la Brăila, societatea își mută sediul la București, schimbându-și numele în *Generala* – *Societate Română de Asigurări Generale*. Firma cunoaște o dezvoltare rapidă astfel încât în 1935 se poziționează pe locul întâi pe piața asigurărilor de la noi din țară fiind acționară la mai multe societăți de asigurare precum *Steaua-României*, *Prima Ardeleană* sau *Dacia-Română*. Din cauza contextului politic, în 1948, grupul *Generali* este nevoit să se retragă de pe piața est-europeană. După Revoluția din 1989, Grupul *Generali* revine pe piața românească în 1993. Astfel se înființează societatea *Generala Asigurări S.A.*, având capital mixt italiano-român, acționarii fiind *Assicurazioni Generali* cu 51% și alte patru companii românești. În 1999, *Generali Holding Viena* preia pachetul majoritar de acțiuni, numele schimbându-se în *Generali Asigurări*. În România, compania *Generali Asigurări* este alcătuită din 77 de agenții și puncte de lucru situate în orașele cele mai importante din țară.

Astfel, de aproape două secole, *Generali* este unul dintre cei mai importanți furnizori de servicii financiare și de asigurări din lume, un brand care se traduce prin siguranță și încredere acordată milioane de clienți de pe cinci continente. Și în România *Generali Asigurări* își consacră toate eforturile pentru a oferi cele mai bune soluții de asigurări de viață și generale atât pentru persoane fizice cât și pentru persoane juridice.

text Raluca Șeinoiu

Adidas

colecția *Respect Me*

Fustiță
Preț 157 lei

Tricou Preț
117 lei

Pantofi Preț 260 lei

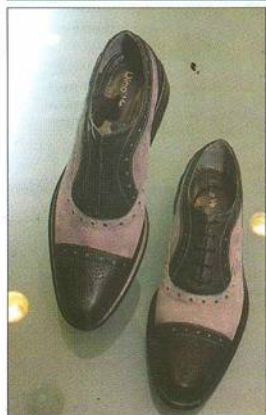

Sandale copii
Preț 83 lei

Costum de baie Stella McCartney
Preț 310 lei

Dino Ventura

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 5/2007:

Europa Travel
Florescu Oana
Slatina

Laropharm
Dumitrescu Silviu
jud. Alba
Gica Gheorghe
București

Peggy Sage
Crisan Codruța
jud. Maramureș
Pușcașu Adrian
Slatina
Petroiu Ana
Timișoara

Tritonic
Cristian Gheorghe & Ana-Maria
Bacău
Andrei Stelian
Călărași

Bărbați
Pantofi piele neagră și gri
Preț 299 lei
Pantofi din piele negri Preț 299 lei
Pantofi din piele negru cu alb
Preț 370 lei
Geantă din piele de vițel Preț 490 lei
Femei
Pantofi roz cu bej Preț 250 lei
Sandale din piele mov Preț 250 lei
Sandale din piele roșii Preț 250 lei
Geantă din piele roșie Preț 360 lei
Pantofi curcubeu Preț 299 lei

Peggy Sage

Pudră pentru pleoape
Preț 73,26 lei
Contur de buze
Preț 47,62 lei
Ruj Biarritz
Preț 27,48 lei

Vare se apropie cu pași repezi iar gândurile de vacanță sunt din ce în ce mai numeroase. Visăm locuri exotice, cu plaje însorite, udate de valuri înspumate, iar relaxarea este starea de spirit pe care am dori cu toții să o avem. Pentru toți cei pentru care vacanța este încă un proiect, Oriflame a creat gama de produse Bahia, care aduce o parte din însorita Brazilie în casele fiecăruia. Cu ingrediente exotice, ca maracuja și orhideea, aceste produse destinate îngrijirii corpului, curăță și revigorează pielea, în timp ce parfumul lor delicios ne poartă gândurile spre o lume exotică, de vis.

Învăluie-ți trupul în delicii braziliene, simte căldura și pasiunea doar cu...Bahia!

Oriflame, firesc prima alegere!

Bahia Shower Gel with Maracuja & Orchid

Gel pentru duș cu maracuja și orhidee

Răsfață-te cu deliciile naturale oferite de pădurea tropicală. Infuzat cu parfum senzual de orhidee și de floare de maracuja, acest gel revigorant pentru duș îți va parfuma pielea cu o aromă vărată, plină de prospețime. 200 ml

Bahia Body Scrub with Maracuja & Oris

Cremă abrazivă pentru corp cu maracuja și iris

Această cremă abrazivă pentru corp calmează și exfoliază delicat pielea, în timp ce relaxează spiritul și trezește simțurile. Ideală pentru pregătirea pielii pentru bronzat, conține extract natural de maracuja și iris. 100 ml

Bahia Body Lotion with Maracuja & Maple

Loțiune pentru corp cu maracuja și arțar

Combinând moliciunea florii de arțar și suculența fructului de floarea pasiunii, această loțiune pentru corp îți va catifela pielea, conferindu-i un plus de senzualitate. Pielea este intens hidratată, timp de 8 ore. Conține vitaminele E și B5. 200 ml

Bahia Soap bar with Maracuja & Oris

Săpun cu maracuja și iris

După o zi de plajă, înprospătează-te cu ajutorul acestui săpun hidratant, îmbogățit cu ingrediente naturale, exotice braziliene. 75 g

Bahia Soap bar with Maracuja & Orchid

Săpun cu maracuja și orhidee

Revigorează-te cu acest săpun plin de prospețime, infuzat cu arome exotice braziliene. 75 g

În *Confesiunile unei mame leneșe*, Muffy Mead-Ferro își amintește de copilăria sa la o fermă din Wyoming, unde părinții, mai mult din necesitate, își luau mâna de pe copii, unde oamenii se descurcau cu ce aveau și unde bunul simț și înțelepciunea generațiilor trecute triumfau. În cealaltă carte a sa – *O soție leneșă*, Muffy Mead-Ferro are înțelepciunea de a accepta faptul că puțină murdărie pe podeaua din bucătărie nu face rău nimănui și că – contrar a ceea ce se scrie în reviste – ridurile de pe față (și culele de pe cămașa soțului) sunt normale și nu merită să își facă griji din cauza lor. Înțelege, de asemenea, că fiii ei nu vor ajunge să-și poată rezolva problemele dacă ea se grăbește de fiecare dată să li le rezolve. Răspunde corect la următoarea întrebare și poți obține *Confesiunile unei mame leneșe* împreună cu *O soție leneșă*:

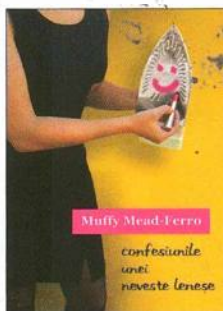
Cine a scris *Confesiunile unei mame leneșe* respectiv *O soție leneșă*?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1,

București până la data de 25.06.2007

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Magazinele Z

Fete:
rochii **Preț 58,90-102,90 lei**;
fuste **Preț 80,90-109 lei**;
tricouri **Preț 21,90-53,90 lei**;
pălării **Preț 19,90 lei**

Băieți
Pantaloni **Preț 42-60,90 lei**;
veste **Preț 51,90-65,90 lei**;
Tricouri **Preț 14,90 lei**;
șepci **Preț 21,90 lei**

Sunt haine foarte colorate și haioase. Îmbrăcămintea pentru cei mici pare un melanj de țesături din care nu lipsește jeansul, tricoul, jerseul, poplinul. Forme lejere, fluide, dar care amintesc că există cochetărie la orice vârstă. Pentru fete au fost create stiluri vestimentare variate în funcție de imprimeuri și accesorii. Tenta sport domină colecțiile pentru băieți. Bermudele, tricourile, vestele, hanoracele și pantalonii sunt multi-accesorizate cu grafisme, motive exotice, texte brodate, litere și cifre în relief.

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Dacă sunteți plecat la drum situația va începe să vă favorizeze într-o bună măsură. Din punct de vedere socio-profesional este posibil să aveți parte de o reușită mai ales în primele zile ale lunii. Evitați să dați curs impulsivității de moment. Acționând cu tact reușiți să ieșiți cu bine din unele situații neplăcute.

Taur (21.04 - 20.05)

În plan sentimental lucrurile evoluează cât se poate de bine. Activitățile de divertisment vă vor da ocazia să vă simțiți excelent în compania ființei iubite. Eforturile pe care le veți face acum vor avea rezultate care vă vor satisface, mai ales că nici nu vă vor pune răbdarea la încercare.

Gemeni (21.05 - 21.06)

La începutul lunii veți fi agitat, dar încetul cu încetul veți reuși să vă mai relaxați. Nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite deoarece nu veți reuși mare lucru. Una dintre rudele dv. apropiate va avea o reușită de care se va bucura întreaga familie. Întălnirea cu prietenii vă va face plăcere.

Rac (22.06 - 22.07)

Este posibil să primiți o ofertă de colaborare dar nu trebuie să vă faceți planuri prea mari. Conjunctura astrală nu vă defavorizează însă trebuie să fiți prudent și să nu vă implicați în mai multe activități deodată. Preocupările intelectuale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare inspirația și intuiția.

Leu (23.07 - 23.08)

Veți avea parte de unele câștiguri care vă vor da ocazia să vă satisfaceți un moft. Veți munci destul de mult dar veți reuși să găsiți timp și pentru odihnă și relaxare. Situația dv. sentimentală se va îmbunătăți încetul cu încetul. Nu încercați cu nici un chip să forțați nota căci ați putea avea surprize.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunteți complet epuizat de eforturile pe care le-ați făcut în ultimul timp. Tot ceea ce ați demarat până acum are șansă să se finalizeze chiar mai repede decât v-ați așteptat. În cercul dv. de prieteni vor exista unele animozități dar nu este cazul să interveniți. Ele se vor rezolva de la sine.

Balanță (23.09 - 23.10)

Ritmul alert nu vă poate face în nici un caz bine. Încercați să mergeți înainte cu pași mărunți căci această strategie va da mai degrabă rezultate. Evitați reacțiile impulsive mai ales în a doua jumătate a lunii deoarece acestea v-ar putea conduce pe căi greșite. În cămin se întrevede o bucurie.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Comunicarea cu cei din jur vă ajută să vă relaxați. Ați putea face câteva drumuri în afara localității, ocazie cu care veți cunoaște o persoană ce v-ar putea da sfaturi importante. Interesul pentru relația cu unele rude mai îndepărtate va crește simțitor spre sfârșitul intervalului. Ați putea afla o veste interesantă.

Caracteristicile lunii iunie

Această lună va fi caracterizată de opoziția dintre Saturn și Neptun, relație care va genera probleme legate mai ales de petrecerea timpului liber. Proiectele de divertisment pot fi date peste cap de tot felul de evenimente, dar n-ar fi exclus nici ca prietenii să vă dezamăgească.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nu este cazul să vă implicați în activități riscante, mai ales în prima jumătate a intervalului, în schimb după data de 17 iunie dorința dv. de aventură va putea fi satisfăcută. Veți cheltui destul de mulți bani dar acest lucru nu are de ce să vă deranjeze. Veți avea o perioadă cel puțin mulțumitoare.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Dacă la începutul lunii veți dori să plecați într-o călătorie, ar fi de preferat să o amânați. N-ar strica să vă ocupați ceva mai mult de propria persoană. În acest caz rezultatele nu vor întârzia să apară și vor fi dintre cele mai plăcute. Nu faceți schimbări de anvergură în această lună pe nici o direcție.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Este posibil să vă implicați într-o relație sentimentală clandestină ceea ce vă va face să trăiți intens prima jumătate a lunii. Dacă aveți de gând să plecați într-o călătorie mare, atenție, căci mijlocul de transport v-ar putea crea unele neplăceri. Evitați alimentele grele și consumul excesiv de alcool, cafea și tutun.

Pești (19.02. - 20.03)

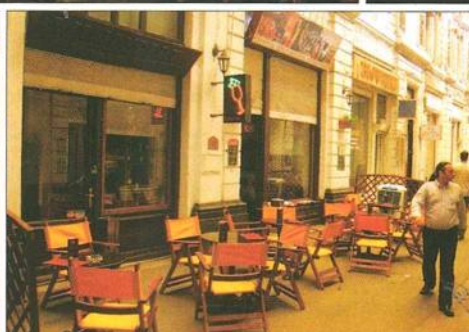
Agitația în care ați fost în ultimul rând v-a cam oboșat așa că n-ar fi rău să vă rezervați ceva mai mult timp pentru odihnă. Relația cu prietenii evoluează excelent, ceea ce vă face mai optimist dar vă dă și ocazia să obțineți sprijinul lor în afacerile în care sunteți implicat. Posibile succese în colaborări.

JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

eXperience

un bar cu ștaif

Vinexpert by eXperience este mai mult decât o simplă sintagmă, este o realitate de care trebuie să vă convingeți într-adevăr prin proprie experiență. Situat în Pasajul *Maka-Villacrosse* din București, *Vinexpert by eXperience* îmbină fericit ideea de magazin de lux de unde puteți achiziționa cele mai rafinate vinuri cu aceea de terasă și bar. De fapt, *Vinexpert by eXperience* este primul *wine-bar* din România, iar terasa sa acoperită a fost redeschisă la mijlocul lui aprilie a.c.

iar unul de whisky *Jameson* – 10 lei, după cum și un *Ferrand Landy Cognac V.S.O.P.* 50 ml costă 9,50 lei, în timp ce un pahar de 50 ml de *Plantatio Rum Collection Barbados Grande Reserve* costă 7 lei. Să nu uităm că la *Vinexpert* puteți alege și un ceai exotic precum ceaiul verde *China Jasmin Superior*, un ceai negru precum *Earl Grey*

Nu poți să treci prin Pasajul *Maka-Villacrosse* și să nu-l remarci. Nu de alta, dar îți stă în cale, chiar la intrarea în pasaj.

www.Evinoteca.ro și

www.Vinul.Ro te invită în fiecare seară să petreci aici momente plăcute în universul vinului de calitate. Săptămânal au loc concursuri cu premii, degustări, prezentări de vinuri. Și chiar dacă nu participi la evenimentele organizate de către *Vinexpert*, *wine-barul* e deschis zilnic între 10.00 și 23.00, iar în week-end între 14.00 și 23.00. Dacă în timpul săptămânii, în prima parte a zilei veți găsi întotdeauna un loc unde să stați, seara și la sfârșit de săptămână cele peste 20 de locuri ale localului sunt insuficiente, deci trebuie să veniți din timp.

Un *wine-bar* printre atâtea baruri, terase, cafenele în București? Da, spun specialiștii oenologi de la *Vinexpert* în frunte cu criticul de vin Cătălin Păduraru, *number one* în cadrul companiei. Da, fiindcă nu e suficient să ai o rețea de magazine specializate pe vinuri și nu numai. Omul trebuie să cunoască mai întâi

„Unii oameni vin și cer să deguste mai multe vinuri odată. Alții merg numai pe vinuri albe sau roșii. Mulți își aleg odată un vin și pe acela îl preferă, pentru cei care doresc să-și ia pentru acasă un vin la sticlă li se dau 25 ml pentru degustare spre a-și da seama dacă le place sau nu vinul respectiv”, explică gazda noastră de la barul *Vinexpert*.

un vin, să se împrietenească și să-l simtă aproape. Și mai mult, de ce să nu faci cunoștință cu un vin de calitate într-o ambianță plăcută și prietenească? Să discuți vrute și nevrute într-un local central urmărind alene trecătorii din pasaj. Puteți bea un pahar cu vin bun – un *Chardonnay 2004 La Cetate* 150 ml costă 12 lei, un pahar de 150 ml de *Pinot Gris 2002* – 9,50 lei, un *Cabernet Sauvignon 2002* 150 ml – 9,50 lei, dar puteți bea și un pahar de *Chardonnay 2002 La Cetate Tezaur* 150 ml la un preț de 15 lei – sau, de ce nu, puteți opta pentru vinuri precum *Sauvignon Blanc 2005 Plaiurile Drâncei* ori o *Fetească regală 2005* 150 ml la prețul de 4,50 lei. Să nu uităm că *wine-barul* vă invită și la o serie de țării 100% românești servite în țoieri înghețate, păstrate la -1/-2°C. Astfel, puteți savura cu doar 4 lei/50 ml un rachiu de gutui vechi de 20 de ani, un rachiu de pere busuioace vechi de 14 ani, un rachiu de cireșe vechi de zece ani sau o țuică de prune învechită 12 ani în butoie de dud. Dintre vinurile oferite de *eXperience* sunt de amintit: *Zaraza* – 7 lei/50 ml, *Jidvei* – 8 lei/50 ml sau *Miorița* – 5 lei/50 ml. Nu lipsesc nici băuturile cosmopolite: 50 ml de whisky *Dimple* costă 17 lei, 50 ml de *Chivas Regal* costă 16 lei, un pahar de *Jack Daniel's* – 13 lei,

Royal de Ceylon sau un *Kashir Tchai* de Indonezia. Și cum vinurilor bune le stă bine alături de platoul cu brânzeturi, la o degustare nu ratați *Parmezanul Grana Podano* 6 lei/150 g, brânzeturile cu mușcăciuni nobile *Bergabluri* ori *Bergader* 5 lei/150 g, *Switer Alganthaler Zott* 5 lei/50 g. Ei, și dacă nu vă plac brânzeturile, nu se poate să ratați măcar un câmăcior sau un batic veritabili de Pleșcoi. Iar după atâția cârnați și brânzeturi merge și o ciocolată artizanală *Zotter*. Un aspect absolut important în acest *wine-bar* este că, dacă cereți un pahar de vin, deși sticla din care a fost luat rămâne destupată, se folosește un sistem de vidare astfel încât vinul să nu-și piardă din calitate. Vinurile de import precum *Chateau Naudon*, *Sauvignon Croix du Pin*, *Principe de Viana*, *Chardonnay Rioja Vega Rose* sunt ținute într-un aparat numit *enomatic*, special pentru servirea la pahar, cu o butelie specială cu azot care păstrează vinul ca și cum sticla nici nu a fost deschisă. Pentru celelalte vinuri ori cum se folosește *Vacuvin* pentru vidare și deci păstrarea vinului chiar dacă sticla a fost desfundată. Vinul roșu se păstrează la o temperatură de 14-17°C, iar cel alb la 8-10°C.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibăr

Ce ne povestește (Eva) Luna?

ISABEL ÎN CASA SPIRITELOR

Seria de autor

Isabel
AllendePovestirile
Evei Luna

roman

HUMANITAS
fiction

Am luat, prima dată, o carte semnată Isabel Allende, cu oarecare mefiență. Toate prejudecățile mele funcționau. Mai cu seamă distructiv. În fond, de ce să citești o carte scrisă de (presupus) răsfățata nepoată a unui dictator chilian, Salvador Allende? Fals. Premisa mea dintâi a fost falsă. Isabel scrie într-un stil cald, cu farmec. E la fel de – sau mai – magică decât realismul magic și mai realistă decât realismul magic. Pentru că împletește biografii cu fapte neverosimile.

Povestirile *Evei Luna* sunt trășeniile unei cadâne/hurii din America Latină. Un alt fel de o mie și una de nopți. Nu degeaba volumul începe și se sfârșește cu referiri la Regele Șahriar și la Șeherezada. Un roman înșăilat din povestiri aparent fără șir. Două cuvinte, prima povestire din cartea apărută, de curând, la Editura HUMANITAS, în seria de FICTION, este una pasională. Ele, poate, sunt ușor anticipabile. Sunt, poate, chiar *te iubesc*. Ce legătură să fie între un soi de hoinară care vinde cuvinte, un fel de chiromantă a lexicului – și un colonel, general, dictator? Numai dragostea, care e oarbă, nebună, contorsionistă. Belisa Crepusculario, ca orice scriitoare, își ia un pseudonim. Învăță, săracă, fiind, o singură carte pe de rost, dicționarul, iar apoi îl aruncă în mare, tocmai pentru a nu vinde altora „vorbe conservate”. Ca și cum numai *vorbele trăite* ar merita să le vinzi vreodată. Belisa nu vindea niciodată aceleași cuvinte tuturor. Asta era deontologia ei de vagabond/ vânzătoare de cuvinte. Vine Colonelul, se amestecă în viața ei, trimite Mulatru să o

aducă la el – și îi comandă un discurs electoral cu care să ajungă Președinte. Discursul costă un pesos. În opera Isabelei, *Crepusculario* are răsuflare cu iz de mentă, iar bărbatul, ochi de pumă. Discursul are putere, fiindcă e făcut de mâna Belisei. Și e dăruit din tot sufletul. Dar Colonelul se perpelește și se ofilește. Cele două cuvinte tainice îl bântuie. E ca și cum, așa cum

crede și Mulatrul, cineva i-a luat bărbăția Colonelului și trebuie să o dea înapoi.

Fiii lui Don Diego

Povestirile – sau nuveletele Isabelei – au pregnantă și se răsucesc până la final. E vorba de pirueta pe care chiar se sprijină secretul meseriei prozelor scurte. Acea torsiune vine să surprindă – și să (re)ilumineze finalul. În *Fata perversă*, a doua povestire (de exemplu), Bernal, amantul – și, ulterior, soțul mamei sale, o respinge pe fătucă, Elena, ce îi vine ca o ofrandă, dar, apoi, se gândește toată viața la ea, iar când o revede, după douăzeci de ani, află că Elena, „fata perversă”... a uitat tot! Cel pervers cu adevărat e, firește, Bernal, care a jinduit o viață întreagă ce nu a vrut să posede atunci. Clarisa este versiunea sud-americană a Maicii Tereza, dar într-un fel deconcertant: amestecă păcatul cu virtutea într-un *mélange* aproape neverosimil. Personaj contradictoriu. Deși a avut doi copii nelegitimi cu un deputat, Don Diego Cienfuegos, „adevărat erou după deceniile de serviciu din viața publică”, la moartea ei, lumea se înghesuie să ia tot de pe pereți, inclusiv hainele „sfintei”. Cât de ciudată e percepția lumii despre sfințenie... Copiii deputatului îi seamănă – și cei de față remarcă această asemănare (au aceeași ținută și același profil). Finalul este, iarăși, cel deconcertant. Întrebă dacă „Don Diego” a fost cel mai mare păcat al ei, bătrâna, pe patul ei de moarte (adică la momentul adevărului), neagă. Spune că, dimpotrivă, a fost marea ei noroc. De fapt, riguros exact, un „ajutor”. Venit de la

Dumnezeu, pentru că acești doi copii ai deputatului i-au ajutat pe ceilalți doi, primii, care erau handicapați.

Însă Clarisa mărturisește, ca păcat crucial, că nu și-a îndeplinit obligațiile conjugale. „Dacă soțului tău nu i te dai trupest și el e tentat să-și caute consolarea lângă o altă femeie, responsabilitatea morală e a ta”, se destăinuie bătrâna, cu fața întoarsă spre perete.

Piatră, rogoz și gheață

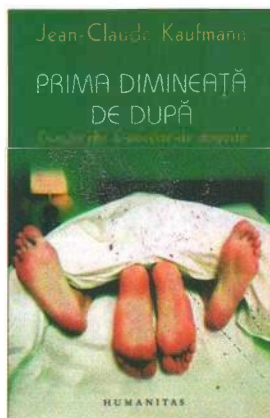
Un final care aduce, întrucâtva, aminte de prima povestire (*Două cuvinte*) are și *Gura de broască*. Titlul, coroborat cu conținutul povestirii, trimite direct la organul genital feminin, care înghite totul/orice, asemeni unei *guri de broască*. Isabel Allende are apetit/și măiestrie și pentru descriere, ca și pentru portret. Am văzut că e studiată la universități, invitată la colocvii, e, cu alte cuvinte, o personalitate matură. Cu o descriere *de manual* începe și această *Gură de broască*: „Vremurile erau foarte grele în sud. Nu în sudul acestei țări, ci în sudul lumii, unde anotimpurile sunt anapoda și iarna nu cade odată cu Crăciunul, așa cum se întâmplă în țările civilizate, ci în mijlocul anului, ca în ținuturile barbare. Piatră, rogoz și gheață, câmpii întinse în apropierea Țării de Foc în șiraguri de insule, piscuri de cordiliera înzăpezită obturând orizontul și o liniște instalată aici de la începutul timpurilor, întreruptă uneori de freamătul subteran al ghețarilor ce alunecă lent spre mare. O natură aspră, locuită de oameni pe măsură”. Toată povestirea se centrează pe Hermelinda, care este maestra de ceremonii a unei serii de jocuri erotice. Dar vine, sortitul, alesul, rostuitul între peoni, Pablo asturianul, care, dintr-un singur joc, își adjudecă premiul cel mare: nu numai trupul, ci, mai întâi, sufletul Hermelindei. Femeile din povestirile Isabelei au, întotdeauna, acel aer de jvină, de sălbăticiune: Elena – „perversă”, Hermelinda, Belisa *Crepusculario*.

Răsturnări de situații se întâlnesc și în cazul *Aurului lui Tomas Vargas*, când Antonia Sierra se îndură de amanta soțului ei/concubina, adusă în casă de nu-se-știe-unde. Semnificativ este și faptul că, la Isabel Allende, pudibonderia nu omoară sufletul prozei, deși, nici contrariul nu s-ar fi putut susține: Isabel nu e o povestitoare „deșănțată”. În *Ines of my soul*, ea reia o povestire din vremea conchistadorilor. E un excurs în istorie. Dar specialitatea ei rămân, orice s-ar spune, tot povestirile, precum se întâmplă în *Pădurea pigmeilor*. Orice ar scrie, cuvintele ei rămân *apăsate*, iar povestirea, curată, limpede și cu un „miros încins de Americă Latină”.

text Mihail Gălățanu

Jean-Claude Kaufmann: „Cuplul «se instalează» prin gesturi obișnuite.”

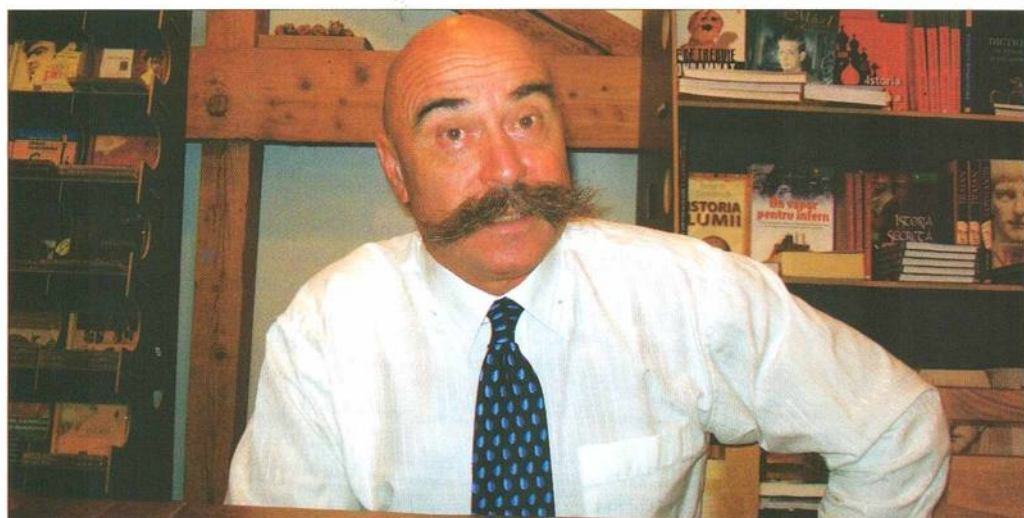

▼ Cum se naște o poveste de dragoste?

— Ah! Aproape că regret faptul că am pus acest subtitlu, pentru că acum sunt obligat să răspund la întrebare, iar în ziua de azi e foarte complicat. Câteodată o poveste de dragoste ia naștere fără să ne dăm prea bine seama. De-a lungul timpului, poveștile de dragoste au luat naștere în mai multe feluri. Într-o primă perioadă, familia era cea care alegea cu cine era bine să te căsătorești. Înainte de această alegere apărea un sentiment romantic care avea la bază ideea că există o predestinare amoroasă. Adică se spunea că există o singură persoană care ne corespunde, iar în momentul în care o întâlneai aproape că îi vedeai aura și avea loc îndrăgostirea, flash-ul amoros. Și astăzi există flash-uri, însă avem din ce în ce mai mult impresia că nu ne corespunde doar o singură persoană. Aceasta este problema, pentru că nu cu fiecare persoană vom avea aceeași poveste de dragoste. Există un moment când trebuie să alegem, să ne lăsăm antrenate de emoție plecând de la ceea ce am trăit împreună. Aceasta este cheia noii magii amoroase de astăzi. Descoperim mereu noi fațete ale celuiilalt și odată cu aceste descoperiri simțim dacă ne este bine. Odată cu aceste experiențe, căpătăm o nouă identitate și simțim dacă ne place sau nu. Iar dacă răspunsul este afirmativ, vom dori să continuăm și așa se nasc poveștile de dragoste azi.

— Ați vorbit despre un anume control. Este acesta un atu al generației moderne?

— Cu siguranță că este un atu, pentru că trăim într-un spațiu liber. Altădată, la țară, o femeie trebuia să aleagă între X și Y. Cu X nu era posibil, pentru că era prea urât sau mai știu eu cum. Și atunci îl alegea pe Y pe viață, fie că era fericită sau nu. Atunci era mult mai simplu, însă asta nu înseamnă că era extraordinar. Astăzi ne putem inventa dragostea, pentru că trăim într-un spațiu liber, dar asta presupune și multă oboseală mentală, zăpăceală, indecizie. Mai ales în prima dimineață domină nehotărârea. Nu știm dacă e persoana potrivită, dacă suntem gata să ne angajăm. Este preț pe care îl plătim pentru această libertate.

— De ce credeți că prima dimineață e importantă?

— Câteodată nu e chiar așa de importantă, pentru că relația nu va dura. Dar este importantă pentru că, vrem sau nu vrem, cuplul „se instalează” prin gesturi obișnuite. Adesea, decizia pe care o luăm este de a nu continua. De multe ori mai așteptăm, dar așteptarea asta înseamnă deja o implicare și va fi din ce în ce mai greu să spunem nu, pentru că deja cuplul s-a instalat, s-a angajat pe traiectoria conjugală. Prima dimineață este un moment al deciziei asupra a ceea ce se va întâmpla în viitor. Atunci ne dăm seama dacă a fost doar o atracție fizică sau o prietenie. Al doilea motiv pentru care consider importantă prima dimineață este acela al comportamentului. Dacă cei doi se vor comporta într-un anumit fel și în viitor va exista tendința ca lucrurile să se repete și va fi greu să schimbi ceva ce s-a „instalat”.

— Cine spune „nu” mai des după prima dimineață, bărbații sau femeile?

— Fiecare poveste de dragoste e diferită, nu putem stabili o regulă. Per ansamblu, femeile sunt mult mai dispuse să se angajeze, iar bărbații sunt mult mai reticenți, ei sunt mai mult în căutarea unei parteneri pentru sex decât a unei parteneri stabile. La început sunt foarte seducători, fac promisiuni, apoi spun nu și sunt obligați să impună această separare. E un moment dificil pentru ei căci trebuie să spună că a fost foarte frumos, dar s-a sfârșit. O astfel de situație nu e deloc plăcută nici pentru femei, însă ele sunt mult mai domnice să se angajeze într-o continuare a relației.

— Sunt multe voci care spun că nu mai există povești de dragoste ca altădată, romantism... Este adevărat?

— Depinde ce înțelegem prin romantism. Dacă îl legăm de ideea unei predestinări amoroase, atunci,

în mod clar, există un recul, fiindcă acest model nu mai există. Dar trăim într-o epocă plină de emoții, de sensibilitate când relațiile au multe particularități, au tendința de a fi autentice. Așadar, am putea spune că azi există relații care nu durează prea mult, sunt dominate de sex, dar, în spatele la toate astea, relația este pusă la încercare: nu vrem să ne angajăm în ceva ce nu este autentic. Tocmai de aceea nu ezităm să punem capăt relației când simțim că ceva nu merge. Pe de o parte, ne putem plânge pentru că există multe rupturi conjugale, dar în spatele acestor insatisfacții există o căutare intensă și sinceră a autenticității.

— Credeți în dragostea la prima vedere?

— Da, dar depinde. Există flash-uri amoroase când acceptăm să uităm viața pe care o duceam înainte pentru a ne abandona celuiilalt. Este o experiență extraordinară pe care o poți avea în ziua de azi, dar în același timp nu e un gaj că este cel mai bun lucru. Poate fi o poveste de dragoste scurtă, dar intensă. Da, există dragoste la prima vedere, poate fi o experiență intensă, dar nu neapărat de lungă durată. Și, în același timp, aș spune că ne e cam teamă de dragostea la prima vedere. Visăm la așa ceva, dar nu suntem dispuși să trăim astfel de experiențe foarte des, fiindcă ne place să controlăm ceea ce ni se întâmplă.

— Sunteți căsătorit? Cum ați sedus-o pe soția dumneavoastră? Ați știut de la început că ea este aleasa?

— Da, sunt căsătorit. Nu am știut, povestea noastră a fost ca a majorității subiecților din cartea mea. Ne-am descoperit pas cu pas, apoi am început să ținem unul la altul și, în final, ne-am spus: „Asta e! Cuplul s-a instalat!” Dar nu am știut de la început. Totul a venit pe parcurs.

text și foto: Raluca Șeinou

Bucătăria **Distinctive Hosting**

Electrolux a lansat de curând bucătăria *Distinctive Hosting*.

Distinctive Hosting vine în întâmpinarea celor care și-au transformat bucătăria în spațiul central al locuinței lor. De băuturi vor avea grijă dozatorul *Spring4you* și refrigeratorul de vinuri.

Accidentele culinare vor fi de domeniul trecutului datorită rețetelor internaționale presetate ale cuptorului cu abur *EOB 98000X*, iar extravagantele precum clătitele în formă de stea vor fi la ordinea zilei datorită plitei cu inducție

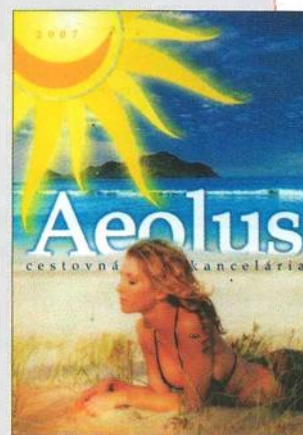
Infinite EHD 68200P. Totodată hota *insulă EFA 9673X* va avea grijă ca pereții, mobila și alte lucruri aflate în bucătăria dv. să nu fie îmbăcșite cu mirosuri neplăcute. *Electrolux Cool Center* oferă spațiul necesar depozitării atât a ingredientelor cât și a bucatelor gătite datorită frigiderului *ERP 34900X* și a congelatorului *EUP 23900X*. Cu ajutorul mașinii de spălat vase *ESI 68850X*, veșela este gata oricând să-și primească oaspeții în timp ce cu expresorul *Espresso4you* vei oferi la toată lumea un espresso excelent.

Aeolus

o nouă agenție de turism în România

„Suntem foarte buni, mult mai buni decât ceilalți. Fiindcă eu însumi sunt grec și cunosc foarte bine Grecia”, cu acest mesaj și-a făcut intrarea în piața de turism din România, compania de turism elenă *Aeolus International*, prin vocea directorului general al companiei, Adonis Iliopoulos. *Aeolus International* propune oferte de cinci stele, dar și oferte pentru clienții cu venituri medii, peste 500 de zboruri charter pentru 13 destinații. „Noi deținem în proprietate toate hotelurile unde oferim cazare și drept urmare putem garanta prețuri accesibile pe destinația Grecia”, a mai spus Iliopoulos. *Aeolus* a avut anul trecut circa 90.000 de clienți având birouri deschise în Cehia, Slovacia, Ungaria și acum și în România, iar în 2008 va deschide birouri și în Bulgaria respectiv Serbia. Destinațiile? Locuri mai puțin cunoscute românilor, dar unde turistul poate descoperi elemente absolut originale ale vieții din Grecia, insulele: Kos, Kalymnos, Zakynthos, Telendos, Lesbos etc. pe lângă cele consacrate Corfu, Rodos, Creta etc.

Genco, No. 1 și în 2007

Samsung prin *Genco* a fost numărul unu în anul 2006 pe piața televizorilor LCD din România și promite să-și mențină poziția de lider și în 2007, deținând peste 32% din piață.

De asemenea, *Samsung* este No. 1 atât la televizoarele cu plasmă, cu peste 23% din piață, cât și la televizoarele cu tub catodic, cu peste 21% din piața din România. Acum, *Samsung* deschide o nouă eră de a privi la televizor prin gama de LCD-uri *Samsung* caracterizată prin detalii, claritate și culoare reușind să redea adevărata profunzime a imaginii. Cu un contrast puternic, o imagine mai clară și un ecran care nu reflectă lumina, noile LCD-uri *Samsung* redau culorile naturale prin intermediul tehnologiei *New Wide Color Gammut*. Noua serie de LCD-uri (incluzând gamele M8, R8 și S8) oferă un sortiment surprinzător de produse pentru toate gusturile și bugetele.

S-a lansat **Adevărul Holding!**

Adevărul, *Adevărul de duminică*, *Click*, *Dilemateca*, *România literară*, *Dilema Veche* și *Satiricon*, șapte publicații – un singur trust – *Adevărul Holding*. Toate au avut parte de o petrecere de relansare cu mare pompă la *Showroom-ul BMW* din Băneasa, la care au participat numeroși ziașiști și oameni din showbiz. Nu a lipsit conducerea trustului *Adevărul*, în frunte cu Dinu Patriciu. Formația *Zdob și Zdub* a încins atmosfera alături de tineri costumați în extraterestri semn că noul *Adevăr* coboară din stele.

Asseco Poland a preluat **FIBA Software** și **Net Consulting**

„Sunt deosebit de bucuros că *FIBA Software* și *Net Consulting*, companii IT importante în România, fac de acum parte din *Asseco Capital Group*. Suntem ferm convinși că aceste achiziții vor aduce beneficii consistente pentru toate părțile implicate”, a declarat la conferința de presă Marek Panek, președintele *Asseco România*. Subsidiară a grupului *Asseco Poland* – una dintre cele mai importante companii IT din Europa Centrală și de Est, fiind cotată la bursa din Varșovia –

Asseco România a achiziționat un pachet de 70% din acțiunile firmelor românești *FIBA Software* respectiv *Net Consulting*. *FIBA Software* este o companie specializată în furnizarea de soluții informatice pentru industria financiar-bancară oferind servicii de consultanță, asistență, conducere și dezvoltare de proiecte etc. *Net Consulting*, înființată în 1994, este unul dintre liderii IT ai pieței românești, utilizând tehnologii de vârf și promovând servicii de înaltă calitate în special în proiecte ce necesită integrare de sistem.

Festivalul **Înghetatei și ciocolatei**

World Trade Center a găzduit luna trecută *IceChocoLand* – Festivalul înghețatei și ciocolatei ediția 2007. Cu gândul la vară, la vacanțele cu soare la mare sau la munte,

s-au perindat prin fața și papilele gustative ale participanților și vizitatorilor tot felul de bunătăți cu gust de vanilie, fistic, ciocolată, fructe exotice și câte și mai câte arome. Singurul festival din România de acest gen, *IceChocoLand* a reunit producători și importatori de înghețată, ciocolată, biscuiți și napolitane cu ciocolată, ingrediente, utilaje de producere a înghețatei, prezentându-și oferta de sezon.

Regina cocktail-urilor mod

Acum, romul cubanez este întâlnit mai ales în combinații rafinate și complicate, în același timp, alături de sucuri de fructe sau apă minerală. Aroma sa a fost mereu o atracție, atât pentru capetele încoronate de la curtea Spaniei, cât și pentru celebritățile moderne din lumea filmului sau a literelor. Asemenea trabucurilor, *Havana Club* este o atracție în sine, dar și un simbol al Cubei. Și dacă v-am făcut curioși să vedeți Havana, până să ajungeți acolo, încercați un pahar de rom autentic cubanez.

De mult timp, Cuba se numără printre țările producătoare de rom datorită producției sale de trestie de zahăr, adusă pe insulă prima dată de Cristofor Columb în 1493, climatului caribean și solului fertil și, mai ales, datorită priceperii deosebite pe care o au *Master Blenderii* cubanezi. În secolul trecut, Cuba era cunoscută ca fiind cel mai mare producător de zahăr. Localnicii, navigatorii și alți întreprinzători s-au străduit să folosească recoltele de trestie de zahăr pentru a produce un nectar numit *tafia*. Mai apoi, în procesul de producție au fost introduse vasele din cupru și conceptul de învechire a băuturii. Primul care a utilizat aceste noi invenții a fost Pedro Diego, numit tatăl romului

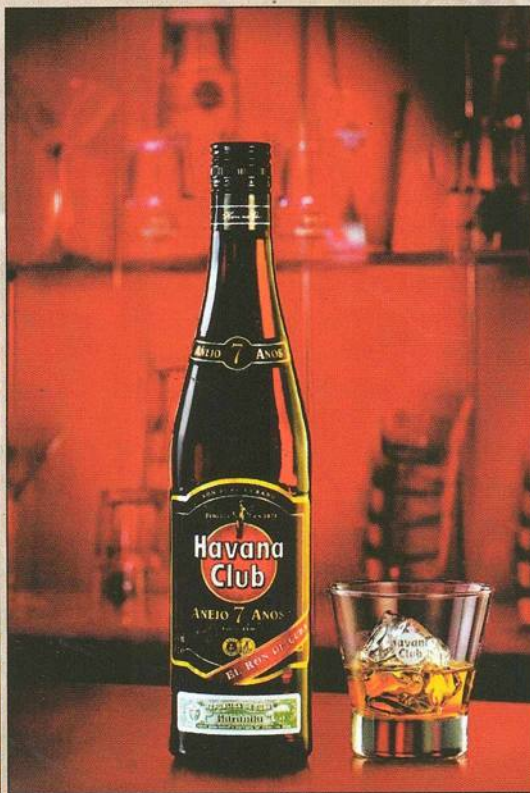
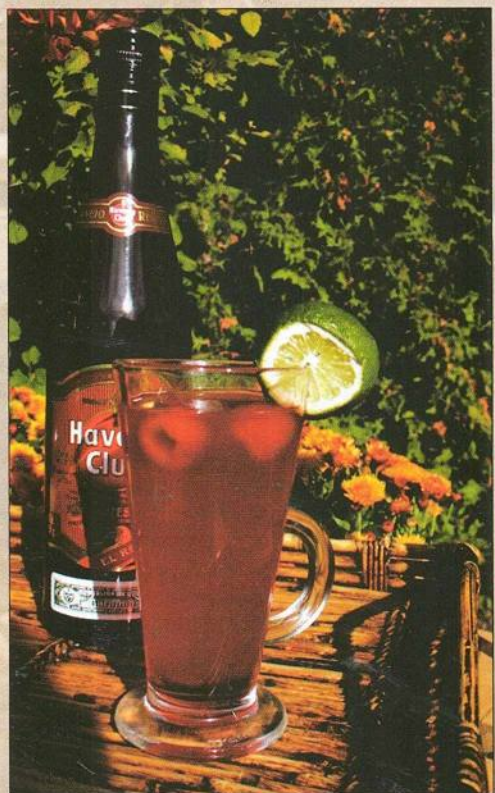
cubanez. El a avut ideea de a învechi licoarea alcoolică în recipiente îngropate în pământ. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, a apărut un rom de o calitate superioară, cunoscut sub numele de *Ron Superior*, făcut pentru a răspunde cerințelor capetelor încoronate de la curtea Spaniei care doreau un produs mai rafinat pentru a satisface „Curtea și elitele din Imperiu”. *El Ron Superior* este tatăl a ceea ce găsim astăzi pe piață și care poate fi descris prin atributele: ușor, delicat și foarte bun pentru prepararea cocktail-urilor. Este o băutură populară din 1860, când în Cuba existau peste 1.000 de distilerii.

Crescută în solul fertil și clima uscată

din regiune, trestia de zahăr este aleasă de *Maestros Roneros* pentru a realiza *Havana Club*, unul dintre cele mai bune feluri de rom din lume. Numele a fost ales astfel încât să reprezinte îngemănarea dintre tradiția de fabricare a băuturii și atmosfera din capitala Havana, o alăturare ale cărei simboluri se regăsesc și în emblema brandului.

Templul esențelor din pivniță

Datorită priceperii producătorilor, această marcă este fabricată respectând în continuare același proces de distilare, de învechire și de amestecare. Astăzi, *Havana Club* este unul dintre cele mai

er ne

cunoscute branduri de băuturi din întreaga lume.

Foarte des, *Havana Club* este asemănată culturii cubaneze, iar localnicii sunt cu adevărat mândri de acest lucru, considerând-o cel mai bun ambasador din întreaga lume. „Procesul de învechire a romului sub ochii mei este asemenea unei experiențe religioase pentru mine. O pivniță unde se află multe recipiente pentru învechire este, pentru mine, ca o catedrală a mirosurilor, un templu al esențelor unde intru cu un mare respect și devoțiune”, spune Don José Navarro, primul *Master Blender* al *Havana Club*. În procesul de fabricație al acestei băuturi, esențial este timpul. După distilare, *aguardientes*, esența adevărată a *Havana Club*, trece printr-o serie de etape de îmbătrânire, amestecare și selecție pentru a deveni *madre*, mama esenței romului. Apoi aceasta este amestecată cu un produs distilat din sfeclă de zahăr și împreună dau naștere la *ron fresco*, care, mai apoi, este învechit și amestecat cât cred de cuviință maeștrii blenderi. Această etapă finală este numită *toque*. De-a lungul procesului de învechire alegerea tipului de butoaie unde este păstrată licoarea este esențială, deoarece lemnul îi dă lichidului culoare,

aromă și complexitate. Toate detaliile alcătuiesc arta producerii acestei băuturi, iar maeștrii blenderi supraveghează procesul de producție asigurându-se că toate ingredientele respectă rețeta originală.

Don José Navarro: „A bea un pahar de Havana Club înseamnă o adevărată experiență senzorială”

Pentru a deveni *Master Blender* ai nevoie de cel puțin zece ani de training. Chiar și astăzi, Don José Navarro, *Primer Maestro Ronero*, și echipa sa urmăresc fiecare pas pentru a se ajunge la obținerea unui rom de cea mai bună calitate. Deși producția de sfeclă de zahăr este una dintre cele mai bune din lume, totuși este ales acel sortiment din care se realizează cea mai bună melasă sau *mieles*, așa cum o numesc localnicii.

Toate tipurile de rom din portofoliul *Havana Club* sunt supuse unui proces de învechire de unde le și vine numele de *añejo* (învechit în spaniolă). Astfel, avem: *Añejo Blanco*, *Añejo 3 Años*, *Añejo Especial*, *Añejo Reserva*, *Añejo 7 Años*, *Cuban Barrel Proof* și *Máximo Extra Añejo*, ale căror rețete sunt știute doar de

Maestros Roneros. Însă toate aceste tipuri păstrează caracteristicile care diferențiază *Havana Club* de celelalte sortimente de rom. Don José Navarro explică: „În cazul *Havana Club* este vorba în primul rând despre aromă, este una unică și fină care îmi amintește de lanurile de sfeclă de zahăr. *Havana Club* este o băutură intensă și armonioasă și tocmai de aceea a bea un pahar din această băutură înseamnă o adevărată experiență senzorială. *Havana Club* are persistență, aroma nu dispare în timp și nu se alterează chiar dacă o amesteci cu suc de fructe sau cu apă”.

text Raluca Șeinioiu

Havana, capitala cocktail-urilor

De-a lungul existenței sale, *Havana Club* a primit numeroase medalii la competițiile de specialitate din întreaga lume. Câteva dintre cele mai recente sunt medalii de aur de la Chicago din 1995, 1997 și 2004 de la *Beverage Testing Institute – International Review of Spirits*. „Pe măsură ce trec anii îmi dau seama din ce în ce mai bine că *Havana Club* este sinonimă cu gustul romului cubanez, ceea ce înseamnă o continuitate istorică a acestei băuturi și că aici, în Cuba, este patria sa”, a mai spus Don José Navarro.

Există o strânsă legătură între acest brand și cocktail-uri încă din 1920 când barmanii din întreaga lume au avut posibilitatea de a vedea felul în care localnicii serveau această băutură. Un stil unic de realizare a cocktail-urilor a luat repede naștere, iar un club local al barmanilor, *Club de Cantineros*, a fost fondat în 1924. Unele baruri au devenit faimoase în întreaga lume, cum este cazul lui *El Floridita*, cunoscut sub numele de *Cuna del Daiquiri*,

condus de Constante Ribalaigua, inventatorul lui *Daiquiri* înghețat sau *Bodeguita del Medio*, apreciat pentru *Mojito*. Multe celebrități au devenit clienți fideli ai acestor baruri, printre care se numără Ernest Hemingway, Errol Flynn, Greta Garbo, Ava Gardner, Nat King Cole și Mary Pickford, dacă e să amintim numai pe câțiva.

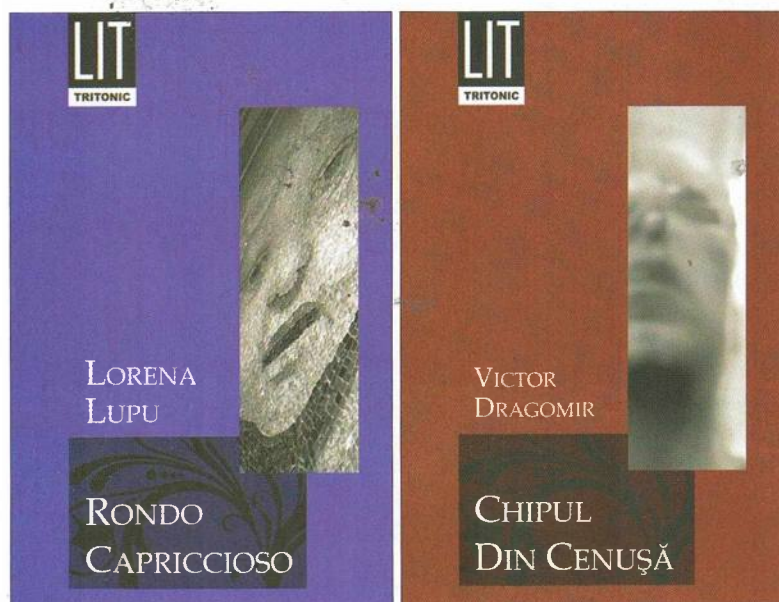
În prezent, datorită înfloririi turismului, Havana atrage mulți barmani și împătimiti ai cocktail-urilor din lumea întreagă, întărindu-și renumele de adevărată capitală a producerii cocktail-urilor. Și astăzi aici se mai fac unele cu nume cât se poate de îmbietoare: *El Mojito*, *Cuba Libre*, *Daiquiri*, *Mary Pickford*, *Hemingway Special*, *el Presidente*, *Mulata* și *Saoco*.

Colecție nouă, au la Editura Tritonic

Librăria *Mihail Sadoveanu* a fost, cu puțin timp în urmă, gazda unui eveniment editorial: lansarea colecției *LIT* a Editurii *Tritonic*. După cărți adresate mediului academic, după explozia colecției *fiction.ro* care a adus cititorului român noutățile din domeniile *science fiction* și *fantasy*, după primele două romane polițiste (colecția *crime scene*), iată că

Tritonic abordează literatura *mainstream*, literatura așa cum o cunoaște toată lumea, literatura pur și simplu. Au fost lansate patru volume, *Alfabetul pietrelor* de Henrietta Rose-Innes, *Dusă cu capu'* de Mathilde Monaque, *Rondo capriccioso* de Lorena Lupu și *Chipul din cenușă* de Victor Dragomir. Cei doi autori români, debutanți, au citit din cărțile lor, au acordat autografe zecilor de cititori care au umplut librăria.

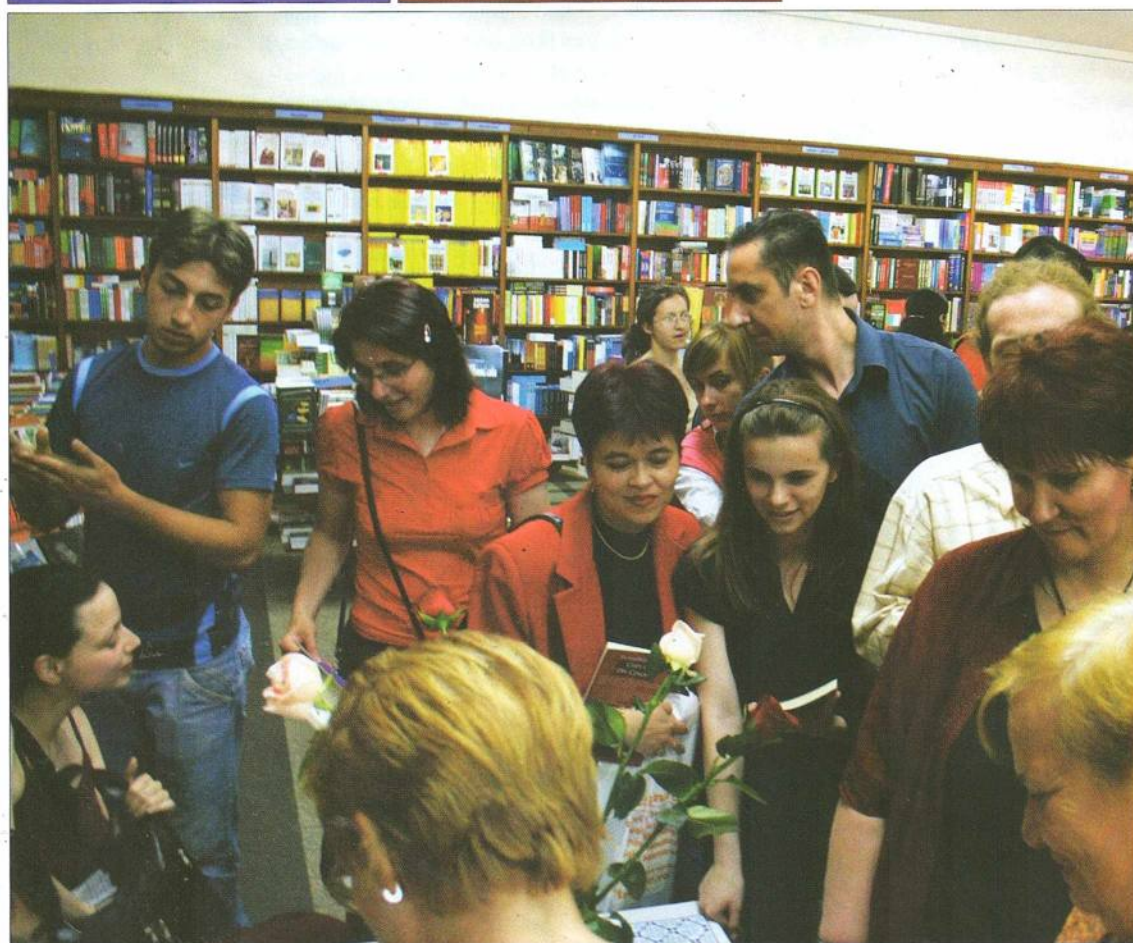

Autori necunoscuți, speranțe mari

După campania *Votați literatura tânără* a Editurii *Polirom* de acum câțiva ani, s-a observat apropierea editurilor de autori români, *Humanitas* și *Cartea Românească* fiind primele care s-au alăturat inițiativei. Au apărut de atunci mulți autori tineri, multe volume care au atras atenția publicului, dar și criticii. Acum, unii dintre ei sunt scriitori fără de care e greu de imaginat literatura română contemporană.

Mai e loc?, s-ar putea întreba cineva. Desigur, mai este, sunt convinși cei de la *Tritonic*. „Este una dintre direcțiile pe care Editura *Tritonic* le urmează cu consecvență, aceea a descoperirii de tineri scriitori și a-i arunca pe piața literară. Este un pariu cu viitorul, dacă vreți. Știu că riscăm, dar cine nu riscă nu câștigă, nu?“, declară Andreea Manea, PR-ul editurii.

Scriitori talentați sunt, problema cea mai importantă este să ajungă să fie văzuți de editori. Unii comentatori ai fenomenului literaturii tinere s-au pripit băgându-i pe toți în aceeași oală a autoficțiunii. Și poate, la un moment dat, așa și era. Numai că evoluția ulterioară a evenimentelor a arătat că nici vorbă de așa ceva, tinerii scriitori sunt individualități puternic conturate, și

tori noi

cred că se poate spune că nu avem o „generație”, un „grup”, ci avem scriitori. Lucru pe care îl evidențiază la lansarea despre care vorbim și Răzvan Țupa, redactor-șef al revistei *Cuvântul*: „Cei doi autori români pe care-i avem în față astă seară scriu literatură tânără, dar o fac altfel.”

Lorena și Victor

Lorena Lupu este actriță, iar acest lucru se vede în cartea ei, structurată în scene și tablouri, cu un dialog natural, scris de cineva obișnuit cu vorbele spuse. *Rondo capriccioso* este un roman de dragoste, un roman în care dragostea nu apare așa, deodată, ci se construiește, devine, „mai nu vrea și mai se lasă”. Între sentimentele expuse cu sinceritate, cu o inocență a simțirii, și ironia detașată, între pendularea între Stanislavski și Brecht (lecții învățate în școala de actorie), Lorena Lupu își creează un mod de a scrie pe care îl vom regăsi (la un alt nivel) în următorul roman, deja predat editurii Tritonic și programat pentru publicare în toamna acestui an.

Victor Dragomir publică primul roman la 22 de ani și, paradoxal, nu povestește despre viața de căminist, nici despre experiențele ieșirii din adolescență, nu are nimic comun cu mulți dintre congenerii lui. Dimpotrivă, se înfățișează cititorilor ca un autor matur, trecut prin ale vieții, un autor care știe să găsească fantasticul în viața de zi cu zi, un autor care se povestește pe sine ca în fotbal, de pe „o poziție viitoare”. S-au făcut apropieri între romanul lui și scrierile lui Stephen King. O fi și asta. Comentatorii caută mereu repere pentru a-și ghida cititorii. La urma urmei, n-ar fi chiar rău dacă am avea și noi un Stephen King. Dincolo de acestea, însă, Victor Dragomir vine cu o voce a lui pe care intenționează să și-o dezvolte (și ne-am bucura cu toții să fie așa), iar în plus, s-o remarcăm și pe-asta, poate că el se află în mijlocul nașterii unui filon care ne va oferi în anii ce vor urma *thrillere* românești.

Text: **George Manu**

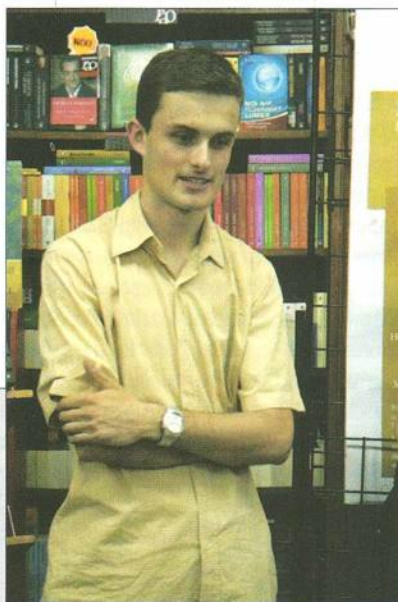
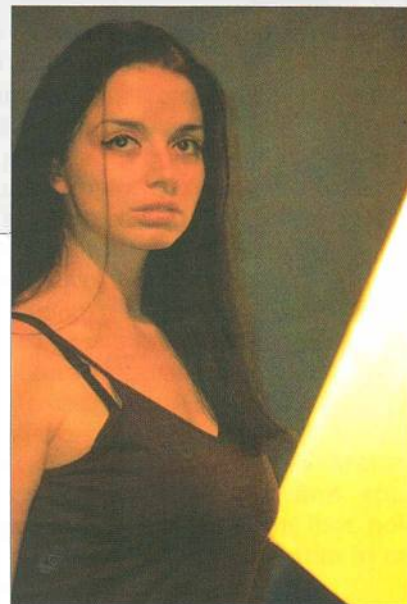
Foto: **arhiva Tritonic**

Autografe la Bookfest

Colecția LIT și-a găsit deja cititorii, și nu mă refer doar la cele câteva zeci de persoane care au plecat cu volume de la lansare. Pe multe bloguri se pot vedea copertele cu design unitar, simple, minimalist ale colecției, trecute la rubrica de cărți în curs de lectură. Cei doi autori români au apărut la tv în câteva emisiuni și, din câte se spune, se pregătesc pentru noi lansări. La târgul de carte Bookfest (6 – 10 iunie, Romexpo) vor putea fi întâlniți în cadrul sesiunilor de autografe organizate la standul Editurii Tritonic.

LORENA LUPU: „Am debutat de-abia în 2007, la editura Tritonic, cu un roman intitulat *Rondo capriccioso*, scris în 2004, pentru că am avut imprudența de a semna în 2005 un contract cu o altă editură care nu și-a onorat angajamentul de a-l publica, și astfel, mi-a «mâncat» doi ani de existență literară. În acest moment, pentru mine, debutul a fost ca o eliberare, după o tensiune îndelung acumulată. Recitind romanul după atâția ani în care s-a prăfuit într-un sertar, mi-am re trăit dureros propriile speranțe și dezamăgiri. A fost o experiență cathartică.

Mi-ar plăcea să pot face predicții despre viitor, dar, din păcate, acesta nu depinde numai de mine. Eu voi scrie mereu, și sper ca scrisul meu să întâlnească sufletele receptorilor; dar sunt conștient de dependența directă față de latura comercial-publicitară, cea care facilitează accesul la public. Îmi doresc să creez capodopere, și să am șansa de a le oferi lumii într-o formă frumoasă, cum e aceea pe care editura Tritonic a dăruit-o romanului meu. Nu am cuvinte să le mulțumesc; de câte ori mă uit la micul meu volum mov, îmi crește inima.”

VICTOR DRAGOMIR: „Nu sunt scriitor. E o noțiune pretențioasă și întrucâtva apăsătoare pentru un debutant în ale prozei, cu atât mai mult cu cât «vinovatul» are numai 22 de ani. Îmi place să mă gândesc acum, la câteva zile după debut, amintindu-mi minele încrezătoare din spatele cărora mă priveau cunoscuții, că mă înscriu însă pe linia celor care promit să fie consecvenți în scriitură, și sunt conștient, totodată, de faptul că singurul lucru care îmi poate asigura botezul pe drept ca «scriitor» este confirmarea tuturor acelor așteptări, prin apariția altor cărți. Prin urmare, lucrez. Sentimentul de a fi publicat o poveste e deosebit, iar faptul că mi-a fost acordată această posibilitate exclusiv pe criterii de calitate, la momentul acela eu fiind un anonim în peisajul literar, îmi dă avânt pentru mai departe.”

Fotbalul autohton – terenul pr

**Două echipe
în preliminariile
Champions
League**

**Tulcenii „pun”
de-o rocadă
cu nemțenii**

**Să vină DNA,
ANAF, Poliția,
Procuratura!**

**Revenirea între
buturi a lui
Dani Coman a dat
încredere
giuleștenilor
în drumul spre al
13-lea trofeu din
Cupa României**

Parcă-i un făcut, dar nici sezonul competițional intern, care s-a încheiat recent, nu se deosebește prea mult de precedentul, măcar prin prisma faptului că este la fel de controversat. Așadar, *Dinamo* a intrat în posesia unui nou titlu de campioană și va evolua în turul 3 preliminar al *Ligii Campionilor*, însă nu va fi cap de serie. După cum, în toamnă, *Rapidul* nu a beneficiat de darurile grecilor (de la *Panathinaikos*) care i-ar fi ajutat să treacă de grupele *UEFA Cup*, nici „câinii roșii” n-au avut șansa ca trofeul *Champions League* să fie cucerit de *Manchester United* sau de *Chelsea*, caz în care ar fi intrat direct în grupele *Ligii*. Și mamă-mamă, pe lângă „gaura” de 5 milioane de euro, ce adversari de valoare îi așteaptă: *Arsenal*, *Liverpool*, *FC Sevilla*, *Valencia*, *Benfica* (pușchea pe limbă!), *Werder Bremen*, *Lazio*, *Celtic* și *Glasgow Rangers*, dar ne oprim aici.

Încheind pe locul 2, la șase lungimi distanță, *Steaua* va juca în turul 2 preliminar al L.C., unde va fi cap de serie și, analizând lista posibililor adversari (tragerea la sorți va avea loc pe 29 iunie), mai că nu vedem vreunul capabil să-i facă pocinogul, Doamnă ferește! După ce au cochetat multă vreme cu poziția secundă, vorbitorii de limbă portugheză ai lui *CFR Cluj* s-au clasat pe locul 3 și ardelenii de conjunctură vor evolua în turul 2 preliminar al *Cupei UEFA*, *CFR* fiind cap de serie. Aflat pe locul 4, *Rapidul* și-a salvat sezonul, obținând victoria în finala *Cupei României* (2-0 cu *Poli Timișoara*, chiar în orașul de pe Bega) și va participa direct în turul 1 al *Cupei UEFA* în care se va afla pe jumătatea de tablou a favoriților.

Deocamdată, retrogradele sunt *Jiul*,

FC Argeș, *FC Național* și *Ceahlăul*. Spunem deocamdată întrucât una dintre posibilele promovate din divizia secundă, *Delta Tulcea*, nu a obținut licența și atunci s-ar putea repeta povestea cu *Pandurii* și *Sportul Studentesc*.

Dar, să depășim datele tehnice și să vedem de ce fotbalul nostru este locul tuturor întâmplărilor posibile și imposibile. Să ne amintim doar câte săgeți otrăvite s-au aruncat dinspre (înspre) Ghencea, Șoseaua Ștefan cel Mare și Giulești, câtă bălăcăreală la toate nivelurile. Și a venit finala de la Atena: învinși, „cormoranii” i-au aplaudat pe învingători, formând un culoar ca la rugby! Când vom trăi și la noi asemenea momente? Mai departe. În legătură cu scandalurile dintre conducătorii din fotbalul românesc, președintele LPF, Dumitru Dragomir, afirmă că acestea ar fi de competența DNA. La rândul său, președintele FRF, Mircea Sandu, spune că LPF ar trebui să sesizeze Parchetul în cazul declarației patronului *Stelei* că a cheltuit două milioane de euro pentru ca roș-albaștrii să ajungă pe locul doi. Basmă pentru adormit copii!

Revedeți rândurile de mai sus și spuneți sincer: credeți că nu se va pune la cale „rocadă” dintre tulcenii și nemțenii? Păi cum, să rămână Pinalti fără echipă pe prima scenă?!, stadionul de sub Pietricica găzduind și un meci oficial al echipei naționale. Și mai departe. A devenit o spaimă pentru fiecare echipă ce brigadă de arbitri i-a fost repartizată – străină, autohtonă, din cine este alcătuită ș.a.m.d. Ar fi chiar interesant de alcătuit un altfel de clasament în care să nu se țină seama de erorile „fluierașilor” care au viciat unele

rezultate. De altfel, la un moment dat, antrenorul Dan Petrescu, exasperat de prestația „centralului” Alexandru Tudor, a declarat că îl dă în judecată pe acesta pentru „furt calificat”. Iată și o recunoaștere a fostului internațional Ion Crăciunescu privind arbitrajul românesc din acest moment: „*Mai jos de atât nu putem fi! E o criză fără precedent. Cred că schimbarea de generații la nivelul arbitrilor ne-a prins nepregătiți. (...) S-au înmulțit declarațiile de luare de mită. Presa a scris, iar FRF nu ia nici o măsură. Invocă tot timpul că trebuie să intervină DNA, dar normal ar fi să o facă Mircea Sandu însuși.*”

Al doilea om din federație, directorul general Ionuț Lupescu, mai mult o scaldă:

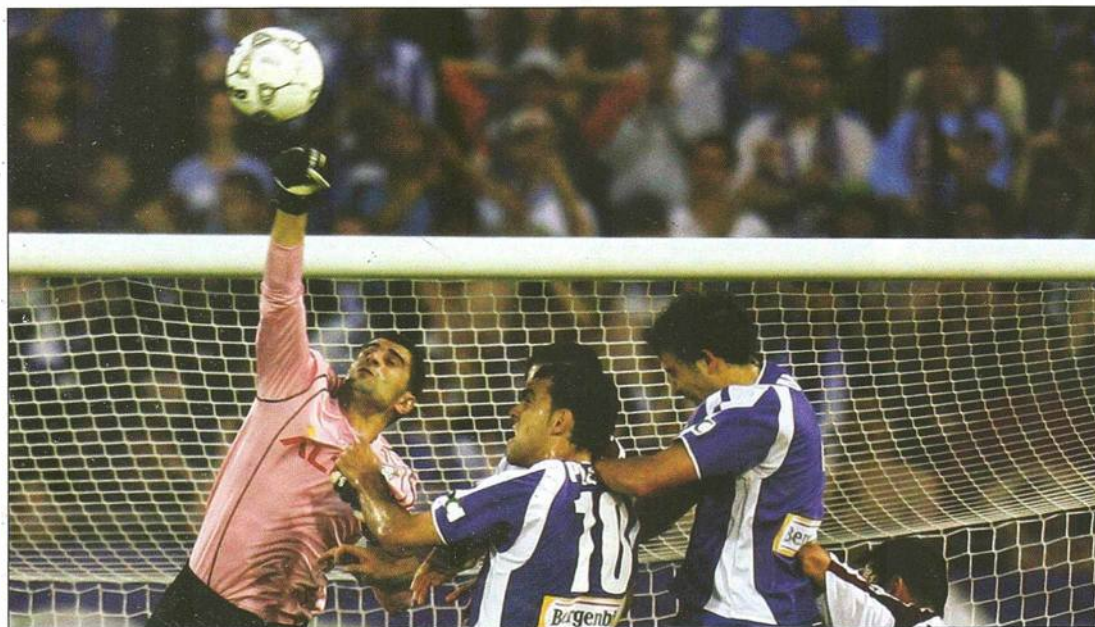
„*Aud și eu tot felul de chestii despre o partidă sau alta. Nu putem face însă nimic fără ajutorul Poliției și al Procuraturii. Trebuie să se autosesizeze, ca să putem colabora. (...) Cred însă că poveștile astea nu sunt întotdeauna conforme cu realitatea.*”

Or fi, n-or fi, dar să ne gândim un pic: Italia, zguduită de scandalul *Calciopoli*, este campioana mondială en-titre, iar *AC Milan* – „regina” Europei. Da, dar acolo, organele abilitate au tăiat în carne vie, retrogradând-o în *Serie B* pe *Juventus* și depunctându-le drastic pe altele...

La noi, în schimb, imediat după 1990, se poartă tranzacțiile dubioase în străinătate, cu sume uriașe intrând în buzunarele impresarilor. Fără a fi exhaustivă, lista celor transferați astfel i-ar putea cuprinde pe Hagă, Ilie Dumitrescu, Ionel Ganea, Florin Cernat, Contra, Florin Bratu, Iencsi, Marica, D. Pancu, Marius Niculae, Stoican și, de ultimă oră, Elton. Ați auzit dv. ca DNA și ANAF să finalizeze vreunul dintre dosarele care se spune că ar exista? Noi, nu! Dimpotrivă, a fost înlocuit președintele ANAF, Sebastian Bodu, care pomise un fel de „cruciadă” în acest sens.

„Lovituri” s-au dat și pe piața media, televiziunea publică pierzând (sau redirecționând) drepturile TV către un post particular, nou înființat. Degeaba au protestat cluburile și sponsorii acestora, a căror imagine a fost afectată, nu s-a schimbat nimic.

Uf, dar bine că s-a terminat cu terenurile suspendate, cu meciurile fără spectatori, cu scandalurile dintre galerii, cu protestele suporterilor împotriva celor care investesc în formațiile adulate, cu antrenorii înlocuiți ca șosețele (vreo 34!), cu jucătorii aduși cu mari sacrificii și apoi cvasiaban donați etc. etc. Nu-i așa că merităm și noi un pic de vacanță?

opice al tuturor posibilităților

În sporturile
de echipă,
Capitala a cedat
teren provinciei

Recolta
de la Beijing 2008
se anunță
la cele mai
scăzute cote

● **Tenis de masă.** La C.M. (Zagreb), româncele Daniela Dodean (18 ani) și Elizabeta Samara (19 ani) au fost singurele jucătoare din Europa prezente în optimi, restul de 14 fiind asiatice mai mult sau mai puțin naturalizate. Iată că, după Otilia Bădescu și Mihaela Șteff, sportul cu mingea de celuloid continuă să ne ofere satisfacții. ● **Volei.** Se pare că supremația echipelor din Capitală (*Steaua*, *Dinamo*, *Rapid*) în sportul cu mingea peste fileu este un capitol de domeniul trecutului. Astfel, la feminin s-a impus *Metal Galați* (cu ambii antrenori și patru jucătoare – toți de origine sârbă), iar la masculin, *VCM Tomis Constanța*. ● **Handbal.** Situație similară și în sportul cu mingea mică: la feminin – *Oltchim Râmnicu Vâlcea* nu a putut fi oprită de *Rulmentul Brașov* în cucerirea celui de-al 13-lea titlu național, iar la masculin, *HCM Constanța* le-a devansat pe *Steaua* și *Dinamo*, obținând al treilea titlu. În competițiile europene, vâlcencele și-au adjudecat trofeul (*Cupa Cupelor*), în timp ce „U” *Jolidon Cluj* a

capotat în finală (*Challenge Cup*). ● **Baschet.** Nici sportul cu mingea la coș nu face excepție: după 4-1 în finala cu *BCA Pitești*, jucătorii de la *CSU Ploiești* și-au adjudecat cel de-al patrulea titlu consecutiv. La feminin, *Municipal Târgoviște*, 3-0 în finala cu *ICIM Arad*. ● **Rugby.** În fine, un titlu național și pentru bucureșteni, în sportul cu mingea ovală: *Dinamo* (la a 15-a reușită din istoria sa), după 16-9 în finală cu *Steaua*. Pe locul 3: *Remin Baia Mare*. ● **Auto.** Pe un circuit stradal, timp de trei zile, în cadrul *Bucharest Challenge '07* s-au desfășurat curse de Formula 3 Internațională Marea Britanie și din campionatul FIA GT și FIA GT3 contând ca a treia etapă a C.M. Au participat driveri precum Diego Alessi, Greg Mansell, Francesco Maggi sau Leo Mansell pilotând bolizi în valoare de sute de mii de euro de la firme renumite ca *Ferrari*, *Maserati*, *Corvette*, *Porsche*, *Aston Martin*, *Dodge Viper Coupé*, *Lamborghini* ș.a. ● **Tenis.** La Palma de Mallorca, orașul natal al spaniolului Rafael Nadal, primii doi în

clasamentul ATP, Roger Federer și Nadal au susținut un meci demonstrativ pe un teren jumătate cu zgură și jumătate cu iarbă. Apropos de aceștia doi, la Hamburg, elvețianul l-a învins pe iberic întrerupându-i seria de 81 de victorii consecutive pe zgură. ● **J.O., Beijing.** În acest an preolimpic, și președintele F.R. de Tenis, Ilie Năstase, trage semnalul de alarmă: „Sunt doar câteva federații care trăiesc, restul stau foarte prost cu banii. Fără sponsori nu se face nimic. (...) O să vedem câte medalii se vor lua la Beijing, este foarte dificil.” Reamintim bilanțul anului 2006 la Campionatele Mondiale: 7 (șapte!) medalii (gimnastică – 4, kaidac-canoe – 2, tir – 1). Și atunci, nu are dreptate Octavian Morariu, președintele COSR, când spune (referindu-se la atletism, înot, polo): „Nu ne convine să investim în ceva ce nu ne aduce nimic.”?

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Mediafax**

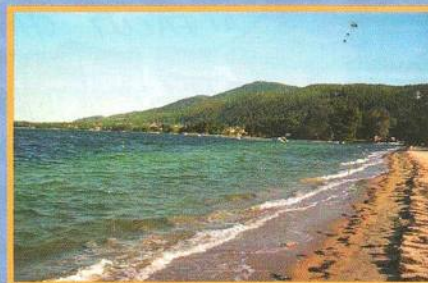
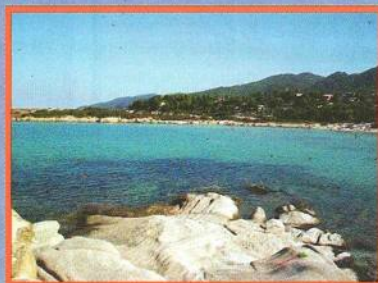
Concurs Europa Travel

Europa Travel te invită în Halkidiki. Peninsula aflată în nordul Greciei, compusă din trei brațe de pământ – *Kassandra*, *Sithonia*, *Muntele Athos* în Marea Egee. Halkidiki este un loc fascinant, plin de contraste: 500 km de litoral cu plaje de nisip cu mici golfuri sculptate în stâncă, păduri de pini, un paradis natural situat la mică distanță de Salonic. Plecări pe 24 iunie, 30 iunie, 6 iulie, 12 iulie, 18 iulie, 24 iulie, 30 iulie.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel luna aceasta?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

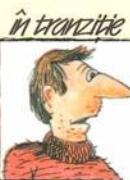

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 25.06.2007

CONCURS
EUROPA TRAVEL

Atentie, cad macarale!

ep. 56

oriflame

natural swedish cosmetics

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

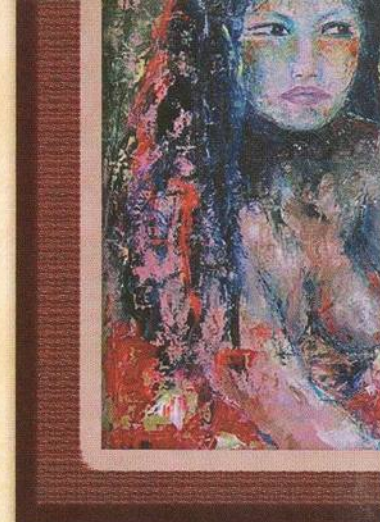
— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 an

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro